

Карл Май

Черния мустанг

Първа глава В лагера Фъруд¹

Гонен от силната буря, поройният дъжд шибаше огъващите се върхове на високата борова гора. Дъждовните струи, дебели колкото човешки пръст, се стичаха по великанските стволи, събираха се при корените отначало в малки вадички, а после постепенно във все по-големи поточета, които, подскачайки от скала на скала във вид на малки водопади, се втурваха по стръмния склон към дълбоката бездна, за да бъдат погълнати долу в тясното дефиле от силно придошлата река. Беше нощ. Току през минута над бездната гневно отекваше гръм и макар че всеки път го придружаваше ослепителна светкавица, дъждът валеше толкова силно, че въпреки това едва се виждаше на пет-шест крачки.

Бясната буря връхлиташе горе високата гора и скалистите зъбери, ала мощта ѝ не достигаше до долу в ниското, където великанските борове стояха неподвижни в нощната тъма. Обаче и там не беше тихо, понеже водите на реката шумяха и бучаха тъй неспокойно между бреговете, че само човек с необикновено изострен слух можеше да долови как надолу покрай реката се спускаха двама самотни ездачи. Но не се виждаха.

Ако беше светъл ден, те сигурно щяха да привлекат учудения поглед на всеки, който ги срещнеше, и то не да речем заради облеклото и съоръжението им, а защото и двамата бяха толкова високи, че човек можеше да се изплаши. Необходимо бе дълги години да се търси из всички страни на света, за да се намерят двама толкова еднакви, и страшно високи и еднакво кльошави индивиди.

Единият беше сламенорус и за ръста си имаше направо смешно малка глава. Между двете добродушни миши очички се мъдреше съвсем дребно чипо носле, което много повече би подходило на лицето на някое четиригодишно хлапе и никак не бе съизмерно с огромната широка уста, достигаща почти от едното ухо до другото. Човекът нямаше брада. Изглежда тя му липсваше по рождение, а по гладкото му женствено лице сигурно никога не бе минавал бръснач. Той носеше кожен елек, който висеше от кльошавите му рамене, образувайки множество гънки като късо и широко палто. Беше обут в тесни кожени панталони, прилепнали

1. Лагерът в боровата гора. Б. нем. изд.

плътно по тънките му като на шъркел крака, както и в полувисоки ботуши с кончови. На главата си носеше сламена шапка, от чиято плачевно провиснала периферия дъждовната вода се стичаше около него на плътни струи. На гърба му висеше двуцевка с дулото надолу. Животното което яздеше, беше як едрококалест кон, натрупал на гърба си поне петнайсетина годинки, който обаче както изглеждаше имаше голямо желание да бъде все тъй държелив още толкова лета.

Другият ездач имаше тъмна коса, върху която бе сложил допотопна кожена шапка. Лицето му беше тясно и много източено, а също тъй много тесен и много дълъг бе и носът му, устата – широка. Много тънките му и дълги мустаци можеха да се вържат зад ушите му. За разлика от неговия спътник високата му над два метра фигура бе облечена така, че горе изглеждаше тясна, а долу широка, защото носеше много широки, прилични на хармоника панталони, чиито краища бяха напъхани в полувисоки ботуши от говежда кожа, докато горната част от тялото му бе облечена с толкова тесен и дълъг касторен жакет, че му стоеше като излят. Той също имаше двуцевка. От само себе си се разбира, че освен това и двамата носеха както нож, тъй и револвер. Дългучът седеше върху изпитан и благонадежден мустанг, чийто рожден ден се бе повтарял поне толкова често, колкото и на другия кон.

Двамата ездачи не обръщаха внимание нито на пътя, нито на проливния дъжд. Търсенето на пътя бяха предоставили на опитните си коне, които имаха и много изострени сетива, а дъждът поначало не ги тревожеше, понеже и бездруго можеше да проникне най-много до кожата им, а после сигурно пак щеше да се изтече нейде отдолу.

Въпреки неспирните гръмотевици и светкавици, както и опасната близост на реката, която ровеше и подминаваше бреговете си, двамата разговаряха толкова спокойно, сякаш язدهа по открита прерия на най-ясна слънчева светлина. Но ако някой можеше да ги види, сигурно щеше да му направи впечатление, че въпреки тъмнината те се наблюдаваха твърде зорко, защото се познаваха едва от един час, а в Дивия запад първоначалното недоверие е винаги съвсем на място. Малко преди падането на нощта и началото на бурята те се срещнаха горе на брега на реката и тъй като разбраха, че и двамата искат този ден да стигнат до лагера Фъруд, бе съвсем близо до ума да продължат пътя си заедно.

Не се бяха разпитвали за имената си, нито за това кой какъв е и откъде е, и до този момент разговорът им бе толкова общ, че не бяха засягали лични въпроси. Ето че в същия миг се разнесе многократен оглушителен гръм и няколко ослепителни светкавици едновременно

набраздиха небето над тясното и дълбоко дефиле. Тогава русокосият чи-поноско се обади:

– Bless my soul (Бога ми, за Бога! Б. пр.)! Ама че буря! Също като у дома при наследниците на Тимпе!

При последните му думи другият неволно спря коня си и вече отвори уста, за да зададе бързо един въпрос, но после размисли, взе друго решение, замълча си и отново подкара животното. Припомни си, че западно от Мисисипи човек не бива да е непредпазлив.

Продължиха да разговарят, разбира се, твърде едносрично, както им налагаше местността и положението, в което се намираха. Измина около половин час и тогава реката направи рязък завой към страната, от която се намираха двамата ездаци. На едно място водите ѝ бяха подмили рохкавия бряг. Конят на русокосия не успя да свърне достатъчно бързо встрани, озова се върху подкопания бряг и пропадна, но за щастие не особено дълбоко. Ездачът успя да го вдигне на задните му крака и да го извърти, пришпори го и с един смел скок животното отново се намери на твърда земя.

– Good God! (Мили Боже! Б. пр.) – извика той. – Вече съм достатъчно мокър от дъжда, защо ми е тогава и такава баня? Можех да се удавя! Почти по същия начин, както навремето при наследниците на Тимпе!

Той се отдалечи на по-сигурно разстояние от реката и продължи ездата. Известно време неговият спътник го следва мълчаливо, но най-сетне го попита:

– Наследниците на Тимпе ли? Що за име е това, сър?

– Нима не знаеш? – беше отговорът.

– Не.

– Хм! Странно! всички мои познати и приятели знаят!

– Забравяш, че за първи път се видяхме преди малко повече от час.

– Вярно! В такъв случай все още не можеш да знаеш кои са наследниците на Тимпе. Но може би ще научиш.

– Може би ли?

– Да.

– Кога?

– След като прекараме заедно малко по-дълго време.

– Ами ако ми се иска да го науча още сега, сър?

– Сега ли? Защо?

– Защото се казвам Тимпе.

– Какво? Как? Казваш се Тимпе? Тимпе ти е името?

– Да.

- Наистина ли?
- Защо ми е да си присвоявам това име, ако не е мое?
- Wonderful! (Чудесно, прекрасно! Б. пр.) От дълги години търся този Тимпе, търся го навсякъде, през планини и долини, в Изтока и в Запада, ден и нощ, в пек и дъжд, и ето че сега, след като отдавна се отчаях, че не ще го намеря, той си язди в тази буря до мен и кажи-речи щеше да ме остави да се удавя в реката, без да ми каже кой е той!
- Ти си ме търсил? – попита смаяно спътникът му.
- Да, да и още веднъж да!
- Но защо?
- Ами заради наследството! Че защо иначе?
- Наследството ли? Хм! Всъщност ти кой си, сър?
- Аз също се казвам Тимпе.
- Също ли? Ами откъде си?
- Дойдох отвъд океана.
- От Германия?
- Естествено! Туй се разбира от само себе си! Или може някой Тимпе да е роден на друго място?
- Разбира се, защото аз например съм роден тук, в Щатите.
- Ама родителите ти са немци!
- Баща ми беше немец.
- Тогава навярно владееш немски език, а?
- Да.
- Е, ами че тогава щом пред теб е застанал немец, говори на немски, както му се полага!
- По-полека, по-полека, сър! Та нали не знаех, че си немец!
- Но вече го знаеш. Немец съм, дори съм от рода Тимпе и настоявам немците да разговарят помежду си на немски.
- Къде си се родил?
- Моят роден град е Хоф в Бавария.
- Тогава ние двамата нямаме нищо общо, защото аз съм от Плауен във Фогтланд.
- Охо! Нямали сме нищо общо ли? Баща ми също е от Плауен и оттам се е преселил в Хоф.
- Тъмнокосият спря коня си. След още един силен гръм дъждът изведнъж спря и бурята разкъса облаците. Между тях се показаха късове ведро синьо небе и двамата мъже вече можеха да огледат лицата си.
- Преселил се от Плауен в Хоф ли? – попита тъмнокосият. – Тогава е не само възможно, а и твърде вероятно да сме роднини, защото без

съмнение малко странното име Тимпе не се среща толкова често, че собствениците му да се разхождат отвъд океана със стотици хиляди също като хората с фамилно име Мюлер, Шмит, Шулце и тъй нататък. С какво се занимаваше баща ти?

– Беше оръжеен майстор и аз също станах такъв.

– Вярно е, вярно е! Каква случайност само, едва ли може да има друга такава! Но нека не се бавим тук. Много лесно бурята отново може да връхлети, а най-трудният път през дефилето тепърва ни предстои. Да използваме сегашното горе-долу сносно време! По-добре ще е да продължим разговора си, когато стигнем нашата цел. И тъй, да вървим, сър, или братовчедо, ако така ти харесва повече!

– Братовчед ли? Защо не? Сигурно така ще е правилно. Хайде, напред.

Те продължиха да яздат. Скоро дефилето се стесни толкова много, че между реката и почти отвесната каменна стена остана съвсем малко място. И това пространство не представляваше да речем тревиста ивица земя, а имаше колкото щеш храсталаци, през които често конете бяха принудени направо да си пробиват път. Ако бурята не бе отминала, и ако бе все така тъмно, както преди, навярно щеше да е невъзможно да преминат оттам.

Такъв беше пътят на доста голямо разстояние, чак докато дефилето отново се разшири, за да образува след около половин час пак съвсем тесен пролом, който обаче не беше дълъг и скоро излезе на едно открито място, наречено Фъруд Камп, защото наоколо растяха само великански борове, забили в небето високите си върхари.

На това място почти под прав ъгъл се пресичаха две дефилета – дефилето на реката, покрай която двамата Тимпе се спуснаха, и другото, през което строящата се железопътна линия се стремеше да прехвърли планините. Камп означава лагер, и когато оставиха тесния пролом зад гърба си, въпреки нощната тъма двамата ездачи веднага разбраха, че този лагер съвсем не е незначителен.

Имаше голям брой отсечени великански дървета, от които щяха да се направят дъски, както и траверси за релсите. Отпадъчният материал даваше необходимите дърва за огрев. Мостът над реката беше почти готов, а близо до него се намираще временната дъскорезница, чиито триони имаха задачата да се справят с дървесния материал. Малко по-нататък в скалите мрачно зееше каменна кариера, откъдето с взривове добиваха както дялан камък за основите на сградите, тъй и чакъл за железопътната линия. Отляво се простираха няколко постройки от дъски и

греди, наподобяващи хамбари или складове, които служеха за подслоняване на хората, както и за съхраняване на припаси и различни инструменти.

Една от тези бараки, наричани тук „шопс“ (В случая освен магазин може да означава лавка, гостилница и странноприемница. Б. пр.), беше извънредно дълга и доста широка. Четирите комина, стърчащи над покрива, както и осветените в момента прозорци, навеждаха на предположението, че този „шоп“ даваше подслон на работниците в лагера. Ето защо двамата конници се отпавиха натам.

Още отдалече до слуха им долетя силна глъчка, от която можеше да се заключи за присъствието на много хора, и щом се приближиха, с всяка измината крачка миризмата на бренди ставаше все по-силна и по-силна. Двамата слязоха от седлата и вързаха конете си за коловете, забити до вратата вероятно за тази цел, след което тъкмо се накунаха да влязат, когато навън се появи някакъв мъж, но преди да продължи, той се обърна назад и подвикна към помещението:

– Влакът със строителни материали трябва да дойде всеки момент. Искам да го посрещна и после веднага пак се връщам. Може би ще ни донесе новини, а дори и вестници.

Когато понечи да продължи, човекът съзря двамата непознати и се отдръпна настрана, за да ги огледа на падащата през вратата светлина.

– Good evening (Добър вечер.), сър – поздрави го русокосият. – Измокрихме се до кости. Има ли тук едно местенце, където човек може да се изсуши?

– Да – отвърна му мъжът. – Дори има места, където ще можете да спите на сухо, но в случай, че не сте от онзи сорт хора, които е по-добре изобщо да не се пускат вътре.

– Не се тревожи, сър! Ние сме честни уестмани, джентълмени, които не само няма да ви напакосят, но ще заплатят всичко каквото получат.

– Ако честността ви не отстъпва на вашата височина, тогава наистина сте най-големите джентълмени под слънцето. Е, влезте наляво в по-малкото помещение и кажете на шопмана (Продавач, търговец, гостилничар. Б. пр.), че аз, инженерът, съм казал, че можете да останете. Скоро пак ще се видим.

Той се отдалечи и двамата последваха указанията му. Вътрешността на бараката представляваше едно-единствено голямо помещение, от лявата страна на което дъсчана стена, висока колкото човешки бой, полупреграждаше само една малка част от него. Вътрешността на бараката

бе изпълнена с многобройни примитивни маси и пейки със забити в земята крака, а между тях и стените бяха сковани общи нарове, на които вместо дюшеци беше разстлано само сено. Четири огнища, където горяха големи огньовете, осигуряваха твърде недостатъчното осветление. Немаше нито лампи, нито свещи, така че на колебливата светлина на трепкащите пламъци всички хора и предмети изглеждаха някак призрачно неспокойни.

На масите и по наровете седяха и лежаха около двеста работници по железопътната линия – все дребни на ръст хорица с дълги плитки и жълт цвят на кожата, с изпъкнали скули и полегато разположени тесни очи, които учудено се втренчиха в двете необичайно високи човешки фигури.

– Пфу, китайци! Можем да се досетим, защото миризмата се долавяше още отвън! – обади се тъмнокосият. – Ела да отидем по-бързо в малкото помещение, където въздухът е може би малко по-чист!

Там също имаше няколко дъсчени маси, на които обаче седяха бели работници. Те пушеха и пиеха, бяха все задебелили и калени мъже, някои от които навярно бяха видяли и по-добър живот, но други пък бяха дошли тук само защото не биваше повече да се мяркат в цивилизования Изток. Щом видяха двамата посетители, прекалено шумният им разговор незабавно секна и учудените им погледи проследиха дългучите до тезгяха, зад който сред безброй чаши и бутилки се беше облегал шопманът.

– Railroaders? (Железопътни работници. Б. нем. изд.) – попита той, след като им кимна в отговор на техния поздрав.

– Не, сър – отговори русокосият. – Нямаме намерение да отнемем част от печалбата на тук присъстващите джентълмени. Ние сме устмани и търсим огън, на който да можем да си изсушим дрехите. Инженерът ни изпрати тук.

– Можете ли да си платите? – попита ги човекът и измери високите им фигури с остър и изпитателен поглед.

– Да.

– Тогава ще получите всичко, от което имате нужда и по-късно ще ви дадем изискана отделна постеля за спане ей там, зад сандъците и буретата. Седнете на онази маса до огнището, там е достатъчно топло. Другата е за чиновниците и по-високопоставените джентълмени.

– Well! (Добре, съгласен. Б. пр.) Значи ни причисляваш към по-низшестоящите джентълмени. При нашата височина не очаквах да чуя такова нещо от теб. Но няма значение. Донеси ни чаши, гореща вода, захар и ром! Искаме и вътрешно да се стоплим.

Те седнаха на посочената им маса, която беше толкова близо до огъня, че мокрите им дрехи сигурно скоро щяха да изсъхнат. След като получиха каквото бяха поръчали, двамата си направиха грог. Белите работници чуха, че в тяхно лице няма защо да се боят от конкуренция. Затова останаха доволни и отново подеха шумния си разговор.

На масата, определена за чиновници и „високопоставени джентълмени“, седеше само един човек. Той беше млад, може би нямаше тридесет години и бе облечен като бял ловец, но не се числеше към кавказката раса, което си личеше по цвета на кожата и по чертите на лицето му. Несъмнено беше метис, един от онези мелези, които наследяват физическите предимства на своите родители с различен цвят на кожата, но за съжаление онаследяват и техните морални недостатъци. Движенията му издаваха силата, ловкостта и гъвкавостта на пантера, и лицето му имаше интелигентен израз, но тъмните му очи, полускрити от ниско спуснатите клепачи и мигли, се оглеждаха наоколо дебнешком, сякаш търсеха плячка. Той имаше вид като че изобщо не се интересува от двамата новодошли, ала често им отправяше скрити погледи и леко накланяше глава към тях, за да подслуша разговора им. Той си имаше причина, която го караше да научи с какви намерения са пристигнали двамата в тази местност, както и дали щяха да останат или не. За негово съжаление той не разбираше нито дума, макар че говореха достатъчно високо, защото те използваха немски език, който той не владееше.

След като двамата напълниха чашите си, те се чукнаха, казаха си наздраве и ги изпразниха до дъно. Тъмнокосият остави чашата пред себе си и рече:

– Тъй, това беше за добре дошли, което взаимно си дължим, а сега пак да си дойдем на думата! Значи всъщност ти си оръжеен майстор, също като баща си. Впрочем между другото това навежда на извода, че си добър стрелец. Ако предположим, че ние двамата наистина сме роднини, най-откровено ще ти кажа, че все още не знам дали да се отнасям по роднински към теб, или не.

– Че защо да не се отнасяш така?

– Заради наследството.

– Какво искаш да кажеш?

– Измамиха ме.

– И мен също!

– Ах, наистина ли? И ти ли нищо не получи?

– Нито петаче, нито пукната пара!

– Но нали на наследниците отвъд океана е била изплатена една

толкова голяма сума!

– Да, на наследниците на Тимпе в Плауен, но не и на мен, макар и аз да съм истински Тимпе също като тях.

– Позволи ми да изпитам доколко си истински Тимпе! Как е цялото ти име?

– Казимир Обадия Тимпе.

– А името на баща ти?

– Рехабеам Захариас Тимпе.

– Колко братя имаше баща ти?

– Петима. По-младите трима заминаха за Америка. Мислеха, че тук ще могат бързо да забогатеят, защото тукашните хора се нуждаели от много пушки. Всичките братя бяха оръжейни майстори.

– Как се казва вторият брат от останалите в Плауен?

– Йоханес Даниел. Той умря и остави двама сина – Петрус Миха и Маркус Абзалом, които получили като наследство сто хиляди талера, изпратени им от град Фейет в Алабама.

– Вярно е. И това е вярно! С познанията, които имаш за имената на градовете и лицата, ти доказа, че действително си ми братовчед.

– О, имам и по-добри доказателства. Аз пазя моите документи, както и картата си за самоличност като зеницата на очите си. Винаги ги нося до сърцето си. Мога незабавно да ти ги...

– Не сега, не сега, може би по-късно – прекъсна го братовчедът му. – Вярвам ти. Надявам се знаеш защо петимата братя и техните синове без изключение носят все библейски имена.

– Да. Това е прастара традиция в рода ни, от която никои не се е отказал.

– Вярно е! И не беше трудно тази традиция да бъде продължена тук, в Щатите, защото американците също предпочитат подобни имена. Баща ми е третият поред брат. Казваше се Давид Макабеус и остана в Ню Йорк. Моето име е Хазаел Бенджамин. Двамата най-млади братя продължили навътре в страната и се заселили в град Фейет в щата Алабама. Най-малкият от всички се е казвал Йозеф Хабакук. Той е умрял там бездетен и е оставил голямото наследство. Четвъртият брат, Тобиас Холофернес, умрял в същия град. Единственият му син, Нахум Самуел, е измамникът.

– Защо?

– Не проумяваш ли? Отначало и аз нищо не подозирах. В първите години баща ми си пишеше с двамата си братя във Фейет, но постепенна кореспонденцията им замря, докато накрая те направо се забравиха.

Разстоянията в Щатите са толкова големи, че с времето дори братя си губят следите. След смъртта на баща ми аз продължих криво-ляво неговата работа, като едва-едва припечелвах, за да се изхранвам. Веднъж се срещнах в Хоубоукън с един немец. Той се беше преселил в Щатите от Плауен. Естествено го разпитах за моите тамошни роднини и за мое учудване научих, че от чичо ми Хабакук от Фейет са наследили цели сто хиляди талера. А аз нищо! Имах чувството, че ще получа удар! Трябваше да си поискам и аз моя дял и затова писах десет, че и повече писма до Фейет, но не получих отговор. Тогава взех бързо решение, продадох магазина на баща си и заминах за този град.

– Само така, само така, драги братовчедо! И какъв беше резултатът?

– Никакъв, защото птичката беше вече отлетяла.

– Коя птичка?

– Странен въпрос! Би могъл да се сетиш! Хората във Фейет знаеха, че преди смъртта си старият Йозеф Хабакук живял добре, но изобщо не подозираха колко богат е бил. Вероятно не го е показвал от скъперничество. Брат му Тобиас Холофернес умрял преди него в голяма бедност. Йозеф взел сина му, своя племенник Нахум Самуел, при себе си на работа. Та същият този племенник е измамникът. Вярно, нямало е как да не изпрати стоте хиляди талера в Плауен, ала офейкал с останалите пари, отмъквайки и моите сто хиляди талера.

– А вероятно и моите, а?

– Сигурно!

– Подлец! Баща ми се изсели от Плауен, защото заради конкуренцията се бяха страшно намразили с брат си. Въпреки голямото разстояние тази вражда се разпалваше все повече и повече, тъй че накрая никой от двамата не искаше нито да чува, нито да вижда другия. Това отрови живота на баща ми и той умря, умря и брат му в Плауен, чиито синове по-късно ми писаха, че наследили от чичо си Йозеф Хабакук от Америка сто хиляди талера. Веднага заминах за Плауен, за да събера сведения. А там бе голямо веселие и се живееше на широка нога. Двамата братовчеди бяха наричани само „наследниците на Тимпе“. Бяха зарязали работата си и живееха царски. Посрещнаха ме много добре и ме накараха да остана при тях няколко седмици. Старата вражда не бе спомената с нито една дума, но не можах да науча нищо сигурно и определено за чичо си Йозеф Хабакук, нито пък нещо за наследството му. Братовчедите ми позволиха да опитам вкуса на богатството им, но изглежда не ги интересуваше много дали ще си получа моята част, или не. Тогава аз взех

бързо решение също като теб. Продадох моя магазин, заминах за Америка и от Ню Йорк естествено поех право за Фейет.

– А-а, значи и ти! Какво завари там?

– Същото, каквото и ти, само дето ми се изсмяха. Казаха ми, че тамошните Тимпе никога не са били заможни.

– Глупости! Ти разбираше ли тогава английски?

– Не.

– Значи като са видели немец, хората са те пратили за зелен хайвер. Ами ти какво предприе?

– Тръгнах за Сейнт Луис, където имах намерение да потърся работа при мистър Хенри, конструктора на прочутата карабина „Хенри“, с която може да се стреля двайсет и пет пъти без зареждане. Мислех да науча колкото е възможно повече от неговото изкуство и да извлека някаква полза, обаче в град Наполиън, разположен на Арканзас и Мисисипи, се натъкнах на група прерийни ловци, на които бях добре дошъл като оръжеен майстор. Не ме оставиха да продължа, а ме накараха да тръгна с тях към Скалистите планини. Ето как станах уестман.

– И доволен ли си от този поврат в живота си?

– Да. Разбира се, че щях да предпочета да се бях докопал до моите сто хиляди талера и да мога да си живея „dulci jubilaeo“ (Като на хубав празник. Б. пр.) също като наследници на Тимпе.

– Хм! Може би все някога ще стане.

– Едва ли! По-късно и на мен ми хрумна мисълта, че все пак старият Йозеф Хабакук наистина е бил толкова богат и че е възможно племенникът му Нахум Самуел да е офейкал с парите. Търсих го няколко години, ала както вече споменах – напразно.

– И аз го търсих напразно, но само до неотдавна, защото вече попаднах на следите му.

– На сле... дите... му? Как... как... во, наисти... на ли? – възкликна Казимир и скочи от мястото си тъй бързо, че привлече вниманието и погледите на всички присъстващи.

– Тихо, по-спокойно! – предупреди го Хазаел. – Човек не бива тъй внезапно да губи самообладание. От съвсем сигурен източник чух, че някой си Нахум Самуел Тимпе, предишен оръжеен майстор и настоящ голям богаташ, живеел в Санта Фе.

– В Санта Фе ли? Тогава незабавно трябва да отидем там, ние двамата, ти и аз!

– Съгласен съм, братовчеде. Естествено и аз имах намерение да го посетя и да го принудя да ми върне парите заедно с лихвите. Съвсем

ясно ми беше, че това ще е трудно, много трудно и се радвам на нашата среща, защото на двама ни сигурно ще е по-лесно. Ние ще се появим пред него по такъв начин, че от уплаха той ще признае позорното си дело и начаса ще ни брои парите. Тъй като сме уестмани, ще го заплашим със закона на прерията. Нали?

– Разбира се, от само себе си се разбира! – съгласи се бързо и припряно Казимир. – Какво щастие, че те срещнах братовчеде! Нека прием за нашето побратимяване!

– Нямам нищо против. Да си стиснем ръцете! Пак ще напълним чашите и ще ги изпразним за наше здраве и за успеха на начинанието ни. Хайде, да се чукнем!

– Наздраве, братовчеде, или по-добре наздраве, драги Хазаел!

– Наздраве, но защо Хазаел? Знаеш ли, хората в Щатите го карат по-изкъсо, особено що се отнася до имената. Тук се казва Джим, Тим, Бен и Бобо и не изговарят всички срички, щом една е достатъчна. Моят баща винаги ми викаше Хаз или по-скоро Хас вместо Хазаел и тъй съм свикнал. И ти се обръщай към мен така!

– Хас? Хм! Но тогава ти би трябвало да ми казваш също Каз или по-скоро Кас вместо Казимир, а?

– Защо не?

– Не звучи ли твърде глупаво?

– Глупаво? Ами! Звучи много хубаво ти казвам. На мен ми харесва, а как ще звучи на другите, ми е безразлично. И тъй, още веднъж наздраве, скъпи Кас!

– Наздраве, скъпи Хас! Да прием за успеха на Кас и Хас, най-новите наследници на Тимпе!

Те чукнаха тихо чаши с прикрито въодушевление, за да не привлекат вниманието на другите пиячи върху себе си. После тъмнокосият Хас се обади: – Значи тръгваме за Санта Фе! Но тази работа не е тъй лесна и няма да стане тъй бързо, понеже ще бъдем принудени да поемем по много заобиколен път.

– Защо? – попита сламенорусият Кас.

– Защото ако искаме да използваме най-краткия път, ще трябва да минем през земите на команчите.

– Но засега не съм чувал тези червенокожи да са изровили бойната секира!

– И аз не съм чувал, но тези негодници си остават вероломни дори и в дните на най-трайния мир и винаги са били враждебно настроени към бледоликите. Освен това вчера се натъкнах на един педлар

(Пътуващ търговец. Б. пр.), който се връщаше от тяхно село. Ти знаеш, че индианците никога не се отнасят зле към педларите, защото имат нужда от тях. Та той ми каза, че големият военен вожд Токви Кава в момента не се намира при племето си, а заедно с неколцина от най-добрите си воини е тръгнал в неизвестна посока. – Токви Кава, Черния мустанг, мъчителят на бели ловци ли? С най-добрите си воини? И без да каже накъде отива? Това разбира се навежда на мисълта, че той отново крои някакъв пъклен план. Вярно, че аз не се страхувам от никой червенокож, но колкото и да е смел човек, винаги е по-добре изобщо да не се среща с такъв обесник. Предлагам да тръгнем по заобиколния път и предпочитам да пристигнем една седмица по-късно в Санта Фе. Сигурно нашият Нахум Самуел няма тъкмо през това време да ни избяга повторно.

– А дори и да офейка, ние сме вече по дирите му и съвсем сигурно ще го спипаме, тъй като...

В този момент той бе прекъснат, защото инженерът се върна и доведе още двама души. Увлечени в разпаления си разговор, Хас и Кас не бяха чули неколкочкратното изсвирване на локомотива. Влакът със строителни материали беше пристигнал, инженерът го беше изпратил и сега се връщаше придружаван от своя надзирател и от управителя на склада и магазина. Той кимна за поздрав на двамата устмани и после тримата седнаха при метиса на масата, определена за „чиновници и по-високопоставени джентълмени“. Те също си поръчаха грог, след което мелезът попита:

– Е, сър, пристигнаха ли вестници?

– Не – отвърна инженерът, – ще дойдат едва утре. Но научих някои новини.

– Добри ли са?

– За съжаление не. Отсега нататък ще трябва да сме много бдителни.

– Защо?

– В околностите на последната железопътна станция преди нашата са забелязани следи от индианци.

Като че само за миг в полуразтворените очи на метиса проблеснаха гневни искри, но въпреки това гласът му прозвуча съвсем спокойно, когато каза:

– Но това не е основание за изключителна бдителност!

– Все пак мисля че е!

– Pshaw (Възклицание, изразяващо пренебрежение или досада. Б.

пр.)! В момента нито едно племе не е изровило томахока на войната, но дори и да беше така, пак не бива веднага от няколко човешки стъпки да се прави заключение за присъствието на врагове.

– Приятелите се показват. А онзи, който се крие, няма добри намерения. Поне това ми е ясно, макар да не съм скаут и уестман.

– Именно защото не си такъв, нищо не ти е ясно. Опитният уестман би си казал, че индианците са преминали покрай станцията без да спират, понеже не са имали време да се показват.

– Не са имали време ли? Червенокожите винаги намират време да се навъртат около белите и да просят. А когато се крият, намеренията им никога не са добри. Ти си отличен следотърсач и познаваш околностите. Наех те от утре да започнеш да обикаляш тукашните местности и зорко да бдиш.

По гъвкавото тяло и по лицето на метиса премина лека тръпка, сякаш се канеше гневно да избухне, обаче той се овладя и спокойно отговори:

– Ще го направя, сър, макар да знам, че е излишно. Индианските следи означават нещо лошо само по време на война. И още нещо – често червенокожите са по-добри и по-верни хора от белите.

– Тези твои възгледи ти правят чест заради всеобщото ти човеколюбие, но с многобройни примери мога да ти докажа, че се заблуждаваш.

– А с още повече примери аз ще ти докажа, че съм прав. Нима някога е имало друг човек, който да е проявявал по-голяма вярност от Винету към Олд Шетърхенд?

– Винету е изключение. Ти познаваш ли го?

– Още не съм го виждал.

– Ами Олд Шетърхенд?

– И него не съм. Но всичките им подвизи са м известни.

– Тогава си чувал и за Тангуа, вожда на кайовите, а?

– Да.

– Какъв предател е този мерзавец! На времето, когато Олд Шетърхенд е бил „surveyor“ (Земемер. Б. пр.), той се е представял за негов закрилник, но всъщност винаги се е стремил да му отнеме живота. И сигурно е щял да го пречука, ако този прочут бледолик не е бил толкова умен, предвидлив и не по-малко храбър и силен мъж. Е, къде я виждаш ти верността, за която ми говориш? И нима следите от червенокожи означават опасност само по време на война? Нима сиу-огелаласите не са нападнали многократно влаковете точно когато е царял мир? Не са ли избивали

мъже и отвличали жени в мирно време? Затова са били наказани, но не от двама души, от Винету и Олд Шетърхенд, с които никоой не може да се мери. Ако поне един от двамата се намираше тук, разбира се тогава нямаше да се боя толкова дори и от следите на стотина индианци.

– Pshaw! Преувеличаваш, сър! Тези двама мъже винаги са имали късмет, голям късмет. Това е всичко. Намират се и други такива мъже, а някои дори ги и превъзхождат.

– Къде са?

Метисът го погледна право в очите с горд предизвикателен поглед и отговори:

– Не питай, ами се огледай!

– Да не би да имаш предвид себе си?

– Защо не?

Инженерът тъкмо се канеше да му даде някакъв укорителен отговор, който обаче му беше спестен, защото само с две огромни крачки на дългите си нозе Кас се изтъпанчи пред метиса и каза:

– Сине мой, ти си най-големият глупак, какъвто може да има!

Мигновено метисът скочи на крака и измъкна ножа от пояса си. Ала още по-бързо Кас насочи револвера си срещу него, запъна спусъка и предупреди:

– Не прибързвай, my boy! (Момчето ми. Б. пр.) Казват, че имало хора, които не могли да понесат куршума, пронизал тъпата им глава, и аз имам пълното основание да предположа, че ти си от тях.

Насоченото към метиса дуло на револвера не му позволяваше да използва ножа си, защото куршумът е по-бърз и от най-хубавото острие. Побеснял от това, метисът изсъска към дългуча:

– Какво общо имам с теб? Кой ти позволи да се намесваш в разговора ни?

– Самият аз, момчето ми, самият аз. И щом аз позволя нещо на себе си или пък другиму, много ми се ще да видя онзи, който би ми попречил! Да не би ти? А, ти ли?

– Сър, ти си грубиян!

– Well, ще преглътна отговора ти, защото виждам, че ти харесвам. Само се погрижи и аз да започна да те харесвам, иначе ще вземе да ти се случи нещо, както навремето при наследниците на Тимпе!

– Наследниците на Тимпе ли? Ти кой си всъщност, сър?

– Аз съм човек, който не позволява да бъдат обиждани Винету и Олд Шетърхенд. Това ти стига. Сбогом, момчето ми, и си прибери ножчето в пояса, за да не вземеш да се порежеш с него!

Кас се върна на своята маса, където пак се настани най-удобно. Местисът следеше движенията му с искрящи очи и стегнати мускули, готов да се хвърли подир мъжа, който го обиди, и да забие ножа си в тялото му. Ала не го направи. В поведението на високия слаб човек имаше нещо, което сковаваше краката на мелеза. Той пхна ножа обратно в пояса си, седна на своето място и за да се извини някак пред сътрапезниците си, промърмори:

– Очевидно този тип е някакъв глупак и изобщо не е в състояние да обиди един разумен човек. Нека си дрънка каквото ще!

– Да дрънка ли? – обади се инженерът. – Напротив, изглежда този мъж знае какво говори и съвсем не е безобиден. Зарадва ме, че се застъпи за Олд Шетърхенд и Винету, защото приключенията и подвизите на тези двама герои на Запада са моята любима тема за разговор. Я да видим дали ги познава лично. . И обръщайки се към другата маса, той попита:

– Сър, ти сам се нарече уестман. Срещал ли си някога Винету или Олд Шетърхенд?

Малките миши очички на Кас заблестяха от удоволствие и той отговори:

– И още как! Виждал съм ги и двамата.

– За по-дълго време ли?

– Две седмици яздихме заедно.

– Какво? Ти ли? – възкликна учудено Хас. – Бил си в компанията на двамата най-големи уестмани и да не ми кажеш нищо!

– Ами че кога да ти го кажа? Та досега изобщо не намерихме време да поговорим за преживяванията си.

– О, значи вие се познавате съвсем отскоро? – попита инженерът.

– За пръв път се видяхме едва днес малко преди свечеряване – отвърна Кас.

– Имахте ли някакви приключения заедно с Винету и Олд Шетърхенд?

– Странен въпрос, сър. Онзи, който тръгне с тези мъже, винаги преживява нещо и то често за един ден е повече, отколкото обикновено за един месец или пък дори за цяла година.

– Бре да се не види! Няма ли да дойдеш на нашата маса и да ни разкажеш нещо?

– Не.

– Не ли? А защо?

– Защото не умея да разказвам добре, сър. Особена работа е туй

разказването. Необходима е вродена способност. Вече неведнъж съм се опитвал, ама нищо не излиза. Обикновено започвам нейде по средата или пък от края и все спирам в началото или дори още по средата. Мога да ти кажа накратко, че навремето бяхме една група от осем бели и попаднахме в плен на упсароките, които решиха да ни вържат на кола на мъченията.

Олд Шетърхенд и Винету бяха узнали за намеренията им. Те намериха дирята ни, проследиха я, прокраднаха се незабелязано до упсароките и през нощта ни измъкнаха от плен съвсем сами, без ничия помощ. Това бе такъв майсторски номер, какъвто освен тях двамата, никой друг не може да извърши, той не е по силите дори на твоя „halfbreed“ (Метис, полуиндианец. Б. нем. изд.), който е седнал там при вас и преди малко надрънка такива големи приказки.

Метисът пак понечи да избухне, но инженерът го изпревари с бързия си въпрос, отправен към Кас:

– Сър, а не знаеш ли къде се намират двамата в момента?

– Нямам представа. Веднъж някой спомена, че Олд Шетърхенд бил отишъл да посети някоя от Древните страни, май че казаха нещо за Египет или Персия, но скоро пак щял да се върне.

– Много ми се иска някой път да ги видя! Наистина ли са такива, каквито ги описват? Наистина ли Олд Шетърхенд имал толкова силен юмрук? Разправяли са ми, че въпреки това ръцете му били кажи-речи също тъй малки, като ръцете на някоя лейди.

– Вярно е. И въпреки всичко с един удар може да повали и най-тежкия човек. Той не е прекалено висок и широкоплещест, ала мускулите и жилите му са като от стомана. Същият е и Винету.

– Горделиви ли са?

– Нищо подобно! Истински деца! Мили, кротки и добросърдечни. При това и най-голямата опасност не може да ги накара да загубят самообладание. Но когато е необходимо, ела тогава да ги видиш! Очите им! Стъпките и движенията им! Стойката върху седлото! Онова хладнокръвно преценяване на всяко предимство, както и винаги непогрешимото предвиждане на всички, ама действително на всички последствия от онова, което правят! Не знам да е имало досега друг такъв човек, било червенокож, било бял, който колкото и да е бил хитър и лукав, да е успявал да заблуди един от двамата за по-дълго от някоя и друга минута.

– Сър, описваш ги като истински полубогове. Бих дал много да мога някога да ги видя. Но може би някой път да съм се срещал с тях, само че без да знам.

– Такъв случай едва ли е възможен, сър. Всеки, който ги познава, знае, че макар и непознат за вас, ако някой от тях влезе в този момент тук, незабавно ще разберете, че е Олд Шетърхенд или пък Винету.

– Ами оръжията им? Действително ли са толкова великолепни, както се приказва?

– Така си е, сър! Сребърната карабина на Винету никога не е стреляла, без да улучи. По своему тя си остава ненадмината. Мечкоубица на Олд Шетърхенд е като ревящ лъв, на когото никаква плячка не може да се изплъзне колкото и бързо да бяга.

Ами карабината „Хенри“! Аз съм бил оръжеен майстор и разбирам от тези неща. Струва ми се, че Хенри е изработил само десетина такива карабини, но кой ги притежава, къде са те? Известна е само карабината на Олд Шетърхенд. Това оръжие, поначало само един мъртъв предмет, макар и с майсторска изработка, се превръща в неговите ръце в живо същество, научило се да мисли, да пресмята и да се подчинява. Вярно, че след три пробни изстрела Олд Шетърхенд може да се обзаложил на каквото искате, че ще улучи целта с всяка чужда пушка, ала щом в ръката му е неговата карабина, той просто ще те повали на земята, ако дръзнеш да му предложиш някакъв облог. Той знае, не, той просто усеща как куршумът му ще улучи точно в целта още докато патронът му е в джоба. Той и неговата карабина имат една душа, една мисъл и една воля. Разбираш ли?

– Не.

– Защото не си ловец, не си възрастен стрелец. Тези три пушки имат неопенима стойност. Човек не може току-така да каже коя е за предпочитане пред другите, но аз непременно бих избрал карабината „Хенри“. Ако някой предложи на собственика й десет, двайсет хиляди, че и повече долари, аз съм убеден, че Олд Шетърхенд усмихнато ще му обърне гръб. Преди смъртта му тази пушка не бива да преминава в чужди ръце, макар и само за да бъде разгледана, защото у всеки друг тя скоро ще изгуби стойността си и ще се превърне в едно съвсем обикновено мъртво оръжие, което няма да има душа, нито ще знае що е покровство. Това ще е равно на убийство за карабината.

– Lack a day! (Възклицание, изразяващо удивление или изненада. Б. пр) Сър, ти ставаш направо лиричен! Никога не съм чувал някого да говори така за едно оръжие. А преди малко ти твърдеше, че не си можел да разказваш!

– И не мога, но както споменах по-рано, бях оръжеен майстор, а сега съм ловец. Аз твърдя, че всяка пушка – позволете ми да се изразя така

– си има душа, която всеки стрелец трябва да изследва, да се научи да разбира и да обича, след което двамата ще имат само една воля. Онзи, който не е специалист и все още не си е имал ядове с негодни пушкала, не разбира от тези неща и само ще се изсмее. Ако искаш, смей се и ти, нямам нищо против!

– И през ум не ми минава! Възгледите ти са наистина необичайни, но ми харесват почти толкова, колкото ми харесваш и ти самият.

– Тъй, значи ти харесвам, сър, а? Well, ама тогава бъди така добър да ми кажеш къде можем да подслоним конете си. Много ми се иска да съм сигурен, че ще имат покрив над главата си, защото преди малко ти спомена за индианци.

– И на теб ли следите им се струват подозрителни?

– Естествено! Този мъдър „halfbreed“ може да мисли каквото си ще, но аз знам кое как е.

– В такъв случай ви предлагам склада за инструменти, който има хубава и здрава ключалка. Моят управител ще ви заведе и ще се погрижи за вода и храна за животните.

Посоченият от инженера човек с готовност стана от мястото си. Кас и Хас излязоха подир него навън и отидоха при конете си.

Белите железопътни работници бяха следили разговора с цялото си внимание. Неговата тема им беше не по-малко интересна, отколкото на техния началник. Инженерът използва отсъствието на двамата ловци, за да смърти метиса заради поведението му, което бе прието от него с привидно спокойствие, макар че вътрешно кипеше от ярост. Така измина известно време, след което навън отново се разнесе конски тропот.

– Това пък какво е? – учудено попита инженерът. – Водят обратно конете, а в склада има предостатъчно място за тях.

Той отправи поглед към входа, но не видя да влизат тримата, които бяха напуснали помещението преди малко, а съвсем други двама мъже. Единият от тях беше бял, а спътникът му – индианец.

Белият не беше много висок, нито кой знае колко широкоплещест. Имаше голяма тъмноруса брада, а лицето му бе загоряло от слънцето. Той носеше легинси (Индиански кожени панталони. Б. пр.) с ресни и кожена ловна риза, която също бе украсена по шевовете с ресни. Беше обут с високи ботуши, чиито кончови бяха изтеглени чак до над коленете, а на главата му се виждаше широкопола филцова шапка, на чийто шнур бяха нанизани връхчета от ушите на страшната сива мечка. Под широкия му колан, изплетен от няколко кожени ремъка, бяха пхнати два револвера и един закривен ловджийски нож. Изглежда целият колан

беше пълен с патрони, а освен това по него висяха различни кожени торбички, в които навярно се намираха необходимите за всеки уестман по-дребни предмети. От лявото му рамо към десния хълбок бе праметнато навито ласо, изплетено от няколко ремъка, а на врата на ловеца, завързана за копринен шнур, висеше украсена с перца от колибри лула на мира, по чиято изкусно издялана глава бяха гравирани различни индиански знаци. С помощта на широк ремък през рамото на този мъж беше праметната необичайно дълга и тежка двуцевка, а в десницата си той държеше една по-лека едноцевна карабина, чийто затвор изглеждаше твърде необикновен. Това си личеше, въпреки че в момента карабината бе поставена в кожен калъф.

Индианецът беше облечен също като белия, само че вместо във високи ботуши краката му бяха обути в леки мокасини, украсени с иглите на бодливо свинче. Освен това на главата си нямаше шапка, а дългата му, гъста гарвановочерна коса беше прибрана във висока шлемовидна прическа, в която беше вплетена кожата на гърмяща змия. На врата си носеше торбичка с амулет, една изключително скъпоценна лула на мира, както и три наниза с нокти на гризли – едно блестящо доказателство за неговата храброст и хладнокръвие, тъй като никой индианец не бива да носи трофеи, които не е извоювал сам. И на него не му липсваше ласото, нито поясът с револверите, закривеният ловджийски нож, както и кожените торбички. В десницата си червенокожият държеше двуцевна карабина, чийто приклад бе нагъсто обкован с лъскави сребърни гвоздеи. Чертите на сериозното му, мъжествено красиво лице, можеха да се нарекат почти римски. В очите му, сякаш от черно кадифе, гореше спокоен, благотворен огън. Скулите му бяха съвсем леко изпъкнали, а цветът на лицето му бе матово светлокафяв, примесен с мъничко бронз.

Двамата новодошли нямаха великанско телосложение. Влязоха спокойно и скромно, като че бяха най-обикновени работници от лагера. Нищо, абсолютно нищо в поведението им не показваше да имат намерение по какъвто и да било начин да предявят някакви претенции или да привлекат вниманието на присъстващите върху себе си, но въпреки това самото им появяване оказа такова въздействие, сякаш две царски особи се бяха изправили пред своите поданици. Неспирното и ужасно бърборене на китайците мигновено секна. Белите работници в малкото помещение неволно станаха от местата си. Инженерът, неговият надзирател и управителят последваха примера им. Шопманът се опита дори да направи поклон, но за съжаление той излезе твърде недодялан.

Изглежда двамата изобщо не забелязаха предизвикания от тях

голям интерес. Индианецът поздравя само с леко кимване, но то съвсем не беше горделиво, а белият дружелюбно каза:

– Good evening, мешърс! Не ставайте, не искаме да ви смуцаваме. – И после, обръщайки се към кръчмаря, той продължи:

– Сър, може ли при вас да се намери добро средство срещу глад и жажда?

– Readily, with pleasure, сър! (Веднага, с удоволствие! Б. пр.) – отговори му той. – Но най-напред welcome (Добре дошли. Б. пр.), джентълмени! Всичко, каквото имам, е на ваше разположение. Мешърс, седнете ей там на топло край огъня! Вярно, че на онази маса се настаниха вече двама уестмани, които излязоха за малко, но ако те ви смуцават, ще ги накараме да се преместят.

– В никакъв случай не желаем да става това. Те са дошли преди нас и имат по-голямо право да седнат там. Когато се върнат, ще ги попитаме дали искат да останем на тяхната маса. Най-напред ни пригответи подгрят бира с джинджифил, а после ще видим какво имаш за ядене.

По оставените карабини те разбраха къде седят Хас и Кас и се настаниха на другите две места на масата.

– Мъже и половина! – прошепна инженерът на двамата си съседи. – Индианецът има поглед на крал, а и белият не пада по-долу.

– Ами пушката на червенокожия! – обади се също тъй тихо и надзирателят. – Колко много сребърни гвоздеи има по нея! Дали...

– Thunderstorm! (Гръм и мълния, по дяволите! Б. пр..) Сребърна карабина! Винету! Вижте тежката двуцевка на белия! Дали е прочутият мечкоубиец? Ами по-малката лека пушка! Може би е карабината „Хенри“, а?

– Но тогава този човек ще е Поразяващата ръка!

– Поразяващата ръка и Винету! Моето желание, моето съкровено желание!

В този момент навън пред входната врата се разнесе гласът на Казимир:

– All devils! Какви са тези коне? Кой ли е дошъл?

– Не знам – отговори гласът на управителя, който се връщаше от склада заедно с двамата братовчеди.

– Два врани жребци с червеникави ноздри и онова накъдряне на гривата върху темето, което е признак за чистокръвна раса! Познавам ги, познавам ги, познавам и собствениците им. С индианска сбруя! Не се лъжа, не се лъжа! Каква радост! Също както при наследниците на Тимпе! Елате да влезем, бързо да влезем! Ще видите двамата най-

велики, двамата най-прочути мъже на Запада!

С дълги крачки, които почти можеха да се нарекат и скокове, той се втурна в помещението. Хас и управителят го последваха. Лицето на Кас сияеше от радостна възбуда. Щом съзря вожда на апачите и неговия бял приятел и кръвен брат, той буквално полетя към тях, протегна и двете си ръце за поздрав и извика:

– Да, те са, те са, не съм се излъгал! Каква радост за мен, каква голяма радост! Мешърс, подайте ми ръка, за да мога да я стисна и да...

Той прекъсна изречението си по средата, отпусна ръце, отстъпи крачка назад и вече по-тихо и с извинителен тон продължи:

– Моля за извинение, мистър Шетърхенд и мистър Винету! Радостта ми ме обърка. На хора като вас не се крещи по такъв начин, а човек трябва скромно да изчака докато види, че са благоволили да го забележат.

Тогава Олд Шетърхенд му подаде десница и с дружелюбна усмивка отговори:

– Мистър Тимпе, и дума не може да става за благоволение. Тук в Запада всички почтени мъже са равноправни. Ето ти ръката ми. Ако искаш да я стиснеш, не се притеснявай.

Кас хвана десницата му, разтърси я с все сила и същевременно възхитено извика:

– Мистър Тимпе, наричаш ме мистър Тимпе, значи все още ме помниш? Не си ли ме забравил, сър?

– Не се забравя тъй лесно човек, с когото си преживял такива неща, каквито преживяхме ние навремето с теб и спътниците ти.

– Да, да, в страшно голяма каша се бяхме забъркали тогава. Щяха да ни пречукат, направо щяха да ни пречукат, но ти ни измъкна. Никога няма да забравя какво направи за нас, можеш да бъдеш сигурен. Само преди броени минути говорихме тук за това приключение. Ще ми позволи ли и Винету, великият вожд на апачите, да го поздравя?

Индианецът му подаде ръка и със своя сериозен, и при това толкова благ тон, каза:

– Винету посреща своя бял брат с добре дошъл и го моли да седне при него.

При тези думи инженерът се изправи, приближи се, направи много учтив поклон и рече:

– Джентълмени, простете ми волността, която си позволявам! Не бива да седите тук и затова ви каня да дойдете на нашата маса, която е запазена само за чиновници и високопоставени лица.

– За чиновници и високопоставени лица ли? – повтори Олд Шетърхенд. – Но ние нито сме чиновници, нито си въобразява ме, че „стърчим“ кой знае колко над другите. Ти току-що чу, че тук, в Запада, всички почтени мъже са равноправни. Благодарим ти за поканата, но ще те помолим да ни разрешите да останем на тази маса.

– Както желаете, сър. Голяма радост щеше да ни достави честта да си поговорим с толкова прочути мъже и заедно да пийнем по нещо.

– Разговорът няма да ни се размине. Предполагам, че си чиновникът, който отговаря за тази отсечка от железопътната линия, а?

– Аз съм инженерът. Ето тук виждате моя надзирател и моя управител, а там пък седи скаутът, когото сме наели, за да се грижи за сигурността ни.

При тези думи той посочваше с ръка съответния човек, когото имаше предвид. Олд Шетърхенд хвърли на метиса съвсем незабелязано крапък, но изпитателен поглед, а после попита:

– Скаут за вашата сигурност ли? Как се казва?

– Ято Инда. (Добър човек.) Има индианско име, защото майка му е била червенокожа.

Белия ловец измери метиса с по-продължителен и още по-остър поглед, след което извърна глава с едно толкова тихо „хм“, че само апачът успя да го долови. Лицето му не издаваше неговите мисли. Ала вождът на апачите изглежда имаше основание да не мълчи като него и се обърна направо към скаута с думите:

– Нека моят брат ми разреши да го заговоря! Тук всеки човек е длъжен да бъде предпазлив и щом за безопасността на лагера е било необходимо да се наеме скаут, тогава, сигурно наоколо има врагове, които застрашават Фъруд Камп. Кои са тези хора?

Метисът отговори учтиво, макар и не дотам любезно, както се полага, когато те попита един толкова прочут човек:

– Изглежда на команчите не можем да имаме особено доверие.

Винету наклони глава така, сякаш искаше внимателно да се вслуша във всяка отделна дума и да прецени смисъла ѝ. След като мелезът млъкна, апачът остана десетина секунди унесен в мислите си. После пак продължи:

– Има ли моят брат някаква причина, която да е събудила подозренията му?

– Всъщност в момента нямам никаква определена причина, това е само предположение.

– Моят брат се казва Ято Инда. Ято означава „добър“ и е от езика

на навахите, а Инда означава „мъж, човек“ и произхожда от езика на апачите. Но тъй като навахите също са апачи, аз предполагам, че индианската майка на моя получервенокож брат е от племето на апачите.

Очевидно този отговор не беше приятен за метиса. Той се опита да си спести отговора, като нелюбезно отвърна:

– Никога не съм чувал, че великият Винету е любопитен. Защо сега той проявява такъв интерес към някаква непозната индианка?

– Защото е твоя майка – прозвуча твърдият и рязък отговор на вожд. – И защото щом веднъж съм се озовал тук, искам да знам що за човек е поел задължението да се грижи за безопасността на това населено място. От кое племе е майка ти?

При този тон и при втренчения прям поглед, който апачът беше впил в лицето му, скаутът нямаше как да мълчи. Той му отговори:

– Тя беше от апачите пинал.

– Тя ли те научи да говориш?

– Разбира се.

– Аз знам всички езици и диалекти на апачите. Много от изговаряните с езика звуци при тях са едновременно и гърлени, а ти използваш само езика си, точно така както правят команчите.

При тези думи метисът избухна:

– Да не би да искаш да кажеш, че майка ми е от племето на команчите?

– Ами ако го твърдя?

– Твърдението все още не е доказателство. Дори ако майка ми е дъщеря на команчите, от това съвсем не следва, че съм на страната на команчите.

– Така е, но я ми кажи познаваш ли Токви Кава, Черния мустанг, който е най-жестокият и страшен вожд на команчите?

– Само съм чувал за него.

– Той имаше дъщеря, която стана жена на един бледолик. И двамата умряха и оставиха момченце със смесена кръв, което бе възпитано от Черния мустанг в голяма омраза срещу белите. Та по време на игра дясното ухо на това момче било цепнато с нож от негов другар. Защо говориш като команч, а на същото ухо имаш такъв голям белег?

При тези думи скаутът скочи на крака и гневно извика:

– Този белег го дължа именно на враждата си с команчите.

Получих го в ръкопашна схватка с тях. Ако се съмняваш в това, ще те прездизвикам да се биеш с мен!

– Pshaw!

С неописуемо пренебрежителен тон Винету изрече само тази единствена дума, после му обърна гръб и посегна към чашата с бира, донесена току-що от кръчмаря.

Както се случва обикновено след подобни неприятни сцени, в помещението настана дълбока тишина и едва след някоя и друга минута разговорът на двете маси бе пак подновен. По-късно инженерът се осведоми дали Олд Шетърхенд и Винету имат намерение да пренощуват в лагера и когато получи утвърдителен отговор, той им предложи собственото си жилище, като подкрепи гостоприемната си покана със следното обяснение:

– Шопманът настани при себе си двамата джентълмени, които дойдоха преди вас. Тъй че там вече няма място. Едва ли ще спите на открито при такава влага. Ами тук, в това помещение, сред хъркащите и нечистоплътни китайци? В никакъв случай! Бяхме принудени да ги докараме тук от западното крайбрежие, защото не ни беше възможно да намерим бели работници, и освен това китайците излизат по-евтино и са далеч по-дисциплинирани от онази бяла паплач, на която иначе трябва да разчитаме. Кажи ми, сър, ще приемете ли предложението ми?

Олд Шетърхенд хвърли на Винету въпросителен поглед, видя, че той леко му кимна в знак на съгласие, и отговори:

– Да, приемаме го, но при условие, че и за конете ни ще се намери тук добър и сигурен подслон.

– Ще се намери. Ние вече прибрахме на сухо и конете на другите двама джентълмени. Ще желаете ли да огледате жилището ми?

– Да, покажи ни го! Винаги е по-добре човек предварително да познава мястото, където ще пренощува.

Винету и Олд Шетърхенд взеха оръжията си и последваха инженера към една ниска, не кой знае колко отдалечена постройка, чиито стени бяха иззидани от камък, защото тя не беше построена само за временни цели, а по-късно щеше да служи за жилище на пазачите на моста. Инженерът отключи вратата и след като влязоха вътре, запали една газена лампа. В помещението имаше огнище, маса с няколко стола, различна друга покъщнина и съдини. Освен това там се намираше и широка постеля, на която не липсваше място за всички. Двамата гости изразиха задоволството си и се накачиха да се върнат, за да подслонят и конете си. Тогава инженерът се обади:

– Няма ли още отсега да си оставите вещите тук? Съвсем не е нужно да мъкнете със себе си одеялата и пушките?

Нямаше причина да не му дадат право. Зидовете бяха дебели и

прозорците толкова малки, че през тях не можеше да влезе човек. Направената от солидни дъски врата имаше здрава ключалка, така че спомнатите предмети изглежда щяха да бъдат тук на съвсем сигурно място. И тъй оставиха всичко в стаята и после отведоха конете в склада, където се намираха вече и жребците на двамата Тимпе. Животните получиха храна и вода, и след това Олд Шетърхенд попита дали за всеки случай няма да е по-добре да изпратят при тях един работник да ги пази. Конете имаха висока стойност и загубата им щеше да е кажи-речи непоправима. Инженерът обеща да се погрижи за пазач и тримата се върнаха обратно в шопа. Пътем той им заяви, че и за вечеря ще бъдат негови гости, след което добави:

– Така че тази вечер ще се храня с вас, а не с моите хора, още повече, че един от тях, скаутът, изглежда не ви допадна. Я ми кажи, мистър Винету, имаш ли причина да го подозираш?

– Винету никога не говори, нито върши нещо без причина – отговори му вождът.

– Но скаутът винаги е бил верен и благонадежден човек!

– Винету не е убеден във верността му. Моят брат сигурно ще разбере колко дълго ще трае тя. Метисът се нарича Ято Инда, Добрия човек, но вероятно истинското му име е Ик Сенанда, което на езика на команчите означава Зла змия.

– Съществува ли команч с такова име?

– Така се казва момчето със смесена кръв, за което Винету спомена преди малко, внукът на Черния мустанг.

– Мистър Винету, моите уважения за твоята проникателност и макар много да ценя мнението ти, трябва да кажа, че този път сигурно се лъжеш! Скаутът ми е дал толкова много доказателства за верността си, че не мога да не му се доверявам.

– Моят бял брат е свободен да мисли каквото си иска, но когато след малко Олд Шетърхенд и Винету подемат разговор така, че скаутът да го чува, то всичко, каквото кажат, ще бъде само привидно. Хау!

С последната дума той даваше ясно да се разбере, че по тази тема не желае повече нито да чува, нито да говори.

След като отново влязоха в шопа, инженерът поръча на кръчмаря хубава вечеря за петима, защото вече гледаше на двамата Тимпе също като на свои гости и седна на тяхната маса. Олд Шетърхенд попита високия русокос Кас какво го е довело в тази местност и накъде мисли да се отправи по-късно. С кратки думи дългучът му разказа историята с наследството, както и по какъв странен начин се беше срещнал преди

броени часове със своя братовчед, който също бил един от наследниците.

– И ето че сега ще трябва да отидем в Санта Фе – продължи той, – но за съжаление не можем да използваме най-краткия път.

– Защо?

– Заради команчите. Оттук ще поемем първо на изток, а после ще свърнем на юг.

– Хм! Знаете ли пътя?

– Не. Обаче уестманът навсякъде се оправя. Може би ще имаш добрината да ни дадеш някой добър съвет?

– Ще го имаш. И знаеш ли как гласи той?

– Как?

– Той е съвсем кратък: вземете ни с нас.

– All devils? Да ви вземем с нас, тоест теб, сър, и Винету така ли?

– Да.

– Сериозно ли говориш?

– Да. Не виждам защо трябва да ви предлагам нашата компания само на шега.

– Нима пътят ви съвпада с нашия?

– Ами да. Ние също сме тръгнали за Санта Фе, макар и не заради някакво си наследство.

При тези думи Кас шумно плесна с ръце и от възхищение гръмко извика:

– Какъв късмет? Хас, Хас, чуваш ли? Ще можем да яздим заедно с Поразяващата ръка и Винету? Сега вече цялата команческа паплач да върви по дяволите. Не е необходимо да заобикаляме, а ще минем точно през земите им. А после в Санта Фе няма да имаме никакви проблеми. На Нахум Самуел Тимпе и през ум няма да му мине да ни измами или да ни офейка! С нас ще има хора, които ще го догонят и на луната!

– Не крещи така де? – усмихна се Олд Шетърхенд. – Нямах причина да ликоваш. И ние нямаме намерение да яздим през територията на команчите, а също като вас бяхме решили да завием на изток. Значи сте съгласни да пътуваме заедно, така ли?

– Да, разбира се, да? Изобщо не може да има друго по-хубаво и поизгодно предложение от това да останем заедно с вас.

Сър, ти кога мислиш да тръгнем на път?

– Още утре, веднага щом се наспим. В такъв случай привечер ще стигнем до Олдър Спринг (Елшовия извор. Б. нем. изд.), където ще останем до разсъмване.

Той особено наблегна на това име, защото през целия разговор тайно наблюдаваше метиса и съвсем ясно забеляза с какво внимание скаутът ги подслушваше, макар да си даваше вид, че ни най-малко не се интересува от тях. Но той не беше единственият човек, който тайно проявяваше толкова голямо любопитство към двамата прославени приятели.

До самата дъсчена преграда, отделяща голямото помещение с китайските работници от по-малкото, още преди появяването на братовчедите Тимпе седяха двама синове на Небесната империя (Китай. Б. нем. изд.), които изглежда нямаха никаква друга работа, освен да пушат и да пият. Навярно бяха нещо като надзиратели или ползваха някаква друга незначителна привилегия, понеже никой от техните сънародници не се намираще близо до тях. Те можеха да чуват всичко, каквото се говореше в съседната стая, а го и разбираха, тъй като живееха в Съединените щати вече от няколко години и в Сан Франциско бяха изучили английски език.

На Хас и Кас те не бяха обърнали по-голямо внимание, отколкото и на всички останали, но когато в малкото помещение се заговори за пушките на Олд Шетърхенд и Винету, които имали направо неоченима стойност, двамата китайци наостриха слух. После, след като прочутите уестмани влязоха тъй неочаквано, синовете на Небесната империя с голямо любопитство и жадни погледи взеха да надничат през пролуките между дъските и изглежда изобщо не можеха да откъснат очи от безценните пушки. Когато по-късно инженерът се завърна с гостите си след огледа на жилището и двамата кръвни братя се появиха без карабините си, като че досегашното спокойствие на китайците изведнъж се изпари. Тънките им вежди започнаха да се повдигат и спускат, устните им затрепериха, пръстите им конвулсивно взеха да се свиват и те неспокойно се размърдаха на местата си. И двамата изпитваха едни и същи чувства и имаха едни и същи мисли, ала никой не смееше да заговори пръв. Най-сетне единият от тях не можа по-дълго да издържи и тихо попита:

– Чу ли всичко?

– Да – отвърна другият.

– А видя ли?

– Видях.

– И пушките, нали?

– И тях!

– Колко ли струват!

– Много, много хиляди долари!

– Де да ги имамхе! А как трябва да работим, как трябва да се мъчим

и трепем, за да могат костите ни да бъдат погребани в родината!

Настъпи кратко мълчание. Размисляха. След някоя и друга минута единият от тях смукна по-продължително от лулата си и като примигна лукаво с тесните си, „дръпнати“ очи, попита:

– Имаш ли представа къде са оставили пушките си?

– Да, знам – гласеше отговорът.

– Е, къде са?

– В къщата на инженера. Ако ни бяха в ръцете, можехме да ги закопаем в земята и никой нямаше да разбере кой ги е взел.

– И по-късно можехме да ги продадем във Фриско. За тях бихме получили много, страшно много пари и щяхме да станем богати, твърде богати господа и тогава щяхме да имаме възможност да се завърнем в Небесната империя и всеки ден да ядем лястовичи гнезда (Пригответените по особен начин гнезда минават за деликатес. Б. пр.).

– Да, можем, наистина можем, стига само да пожелаем! Отново настъпи мълчание, по време на което двамата се опитваха взаимно да прочетат мислите си в изражението на лицата и в погледите си. После пак подеха разговора:

– Къщата на инженера е каменна и никой не може да се промъкне през прозорците ѝ!

– И вратата е дебела и има много здрава желязна ключалка!

– Но покривът! Не знаеш ли, че е от шинди?

– Знам. Ако човек има висока стълба, може да направи отвор в него и да се промъкне вътре.

– Стълби колкото искаш!

– Да, но къде ще закопаеш пушките? В земята ли? Нали ще се повредят!

– Би трябвало добре да се увият. В склада има колкото щеш рогозки, изплетени от лико.

До този момент двамата бяха разговаряли шепнешком, но ето че сега се наместиха още по-близо един до друг и начинът, по който продължиха да говорят, можеше да се нарече почти недоловим шепот. След известно време единият от тях напусна помещението, а няколко минути по-късно го последва и другият.

Тъкмо когато изчезна и вторият китаец, се появи нов посетител. Беше индианец, чието облекло се състоеше от синя риза от калико (Вид памучна материя. Б. пр.), кожени легинси и кожени мокасини. Въоръжен беше само със затъкнат в пояса нож. Дългата му коса се спускаше по плещите като на жена, а на врата си на кожено ремъче носеше една

по-голяма от обикновено торбичка с амулет.

Той се поспря на прага, за да привикнат очите му на светлината, по-неже навън бе тъмно, после хвърли поглед из голямото помещение, а след това с бавна крачка се отправи към по-малкото.

Естествено появяването на индианец по тези места не беше никаква рядкост, тъй че китайците едва ли му обърнаха внимание. Влизането му и в малкото помещение, където седяха белите, не предизвика нещо повече от един бегъл поглед, хвърлен му от присъстващите, след което никой повече не се заинтересува от него. Той мина между масите кротко и смирено като човек, който знае, че тук само го търпят, и се сви близо до огнището.

Щом скаутът видя влезлия индианец, лицето му трепна, ала това стана само за секунда, тъй че никой от присъстващите не го забеляза. Двамата си дадоха вид, сякаш изобщо не съществуваха един за друг, но от време на време изпод ниско спуснатите им клепки се стрелваше по някой поглед към другия и изглежда тези погледи не оставаха неразбрани. Ето че скаутът стана от мястото си и бавно и някак нехайно закрачи към изхода като човек, който върши нещо неволно и без определена цел.

Ном сред посетителите имаше двама, на които именно тази демонстративна нехайност се стори твърде очебийна. Това бяха Винету и Олд Шетърхенд. Привидно те веднага отместиха погледи от вратата, ала само привидно, защото всеки, който познава отлично тренираното и остро око на уестмана, ще знае, че и периферното му зрение е напълно достатъчно, за да забележи съвсем ясно какво става там, накъдето по нищо не личи да гледа.

Щом се озова на прага, скаутът се извърна за няколко секунди. Не видя нито един поглед да е отправен към него и с бързо леко движение на ръката даде на новодошлия индианец някакъв знак, чието значение можеше да е известно само на онзи, с когото е бил уговорен. После метисът отново се обърна към изхода и излезе навън в тъмната нощ.

Неговият знак бе много добре забелязан както от Винету, тъй и от Поразяващата ръка. Те размениха само един поглед помежду си, след което, без да продумат, се разбраха какво трябва да правят. Онова, което предполагаша, и което се канеха да извършат, бе следното: непознатият индианец имаше някакво тайно споразумение със скаута, защото беше получил знак от него. Споразумението им бе тайно, защото много внимаваха никой абсолютно нищо да не забележи и нищо да не разбере. От тяхната потайност можеше да се заключи, че става въпрос за някакъв

коварен план, който непременно трябваше да бъде разкрит. Налагаше се някой да тръгне по петите на скаута, за да наблюдава действията му. Тъй като с голяма сигурност можеше да се предположи, че си имаха работа с индианци, с тайното му проследяване щеше да се заеме Винету. За съжаление той не биваше да излезе през вратата, защото тя бе ярко осветена, а скаутът несъмнено щеше да вземе такива мерки, че да забележи всеки, който напуснеше склада. За щастие още преди това апачът беше забелязал, че зад буретата, балите и сандъците имаше малка вратичка, направена навярно за да могат тези предмети да се внасят и изнасят, без да се налага да се използва главния вход. Вождът на апачите реши да се измъкне през тази задна врата. Но понеже това трябваше да стане по възможност незабелязано, налагаше се да изчака Олд Шетърхенд да привлече вниманието на присъстващите върху себе си, което сигурно щеше да стане веднага щом започнеше разговор с непознатия индианец.

Това бе втората важна работа, която трябваше да свършат – да разпитат индианеца и ако е възможно да измъкнат от него нещо, което можеше да им послужи като изходна точка, за да разкрият намеренията му.

Олд Шетърхенд никак не се забави да започне замисления разпит и когато всички се заслушаха в думите му и погледите им се насочиха към него, Винету като сянка се отдалечи от масата и изчезна зад буретата, за да се добере до споменатата задна врата.

Индианецът беше здраво сложен мъж на средна възраст. Скоро стана ясно, че и неговата интелигентност бе твърде добре развита. Но това бе предвидено от Олд Шетърхенд, защото толкова тайни, а може би и опасни мисии обикновено се възлагат само на умни воини.

– Моят червенокож брат седна далеч от нас. Не иска ли да хапне и да пийне нещо? – беше първият въпрос на Олд Шетърхенд.

Червенокожият отговори само с отрицателно поклащане на главата.

– Защо не? Не си ли жаден или гладен?

– Юварува е и гладен, и жаден, ала няма пари обади се този път червенокожият.

– Юварува ли ти е името?

– Така ме наричат.

– На езика на упсароките (Наречени още индианците врани. Б. нем. изд.) това означава елен. Ти от същото племе ли си?

– Да, техен воин съм.

– Къде пасат сега конете им?

– В Уайоминг.

– А как се казва военният им вожд?

– Силния бизон.

Съвсем случайно неотдавна Олд Шетърхенд беше посетил индианците врани, които се числят към племето дакоти. Той подробно се беше запознал с живота им, така че беше в състояние да прецени дали индианецът го лъжеше. Думите на Юварува отговаряха на истината.

– Щом моят брат не може да плати, тогава нека седне при нас да се нахрани – продължи белият ловец.

Индианецът му хвърли изпитателен поглед и заяви:

– Юварува е храбър воин. Той сяда да яде само с мъже, които познава и които също са смели. Ти имаш ли име и какво е то?

– Наричат ме Поразяващата ръка.

– Пора... поразяващата...!

Това име му заседна на гърлото. Той изгуби самообладание само за миг, но все пак така издаде, че се е изплашил. После бързо се съвзе и с престорена непринуденост продължи:

– Поразяващата ръка? Уф! Тогава ти си много прочут бледолик.

– С когото значи спокойно можеш да седнеш да ядеш. Ела при нас, яж и пий!

Вместо да последва тази покана, индианецът взе да се озърта наоколо с търсещ поглед и попита:

– Не виждам червенокожия мъж, който седеше до теб. Къде е отишъл?

– Сигурно е в другото помещение.

– Не го видях да излиза. Щом ти си Поразяващата ръка, тогава навярно той ще е Винету, вождът на апачите, а?

– Да, той е. Къде ти е конят?

– Аз не яздя, а съм тръгнал пеша.

– Какво? Един упсарок, който се намира на толкова много дни път на юг от племето си, да няма кон! Да не си го загубил по някакъв начин пътем?

– Не. Изобщо не взех кон.

– Не взе ли и други оръжия освен този нож?

– Не.

– Сигурно си имал твърде важни причини!

– Дадох клетва да тръгна без кон и само с един нож. – Защо?

– Защото и команчите бяха без коне и само с ножове.

– Команчите ли? И къде са били?

– На север, съвсем близо до тогавашните ни пасища в щата Дакота.

– Команчи толкова далеч на север? Странно. Олд Шетърхенд отдавна вече не вярваше на червенокожия и не прикриваше във въпросите си възникналите у него съмнения. Индианецът му хвърли един кажи-ре-чи язвителен поглед и отговори:

– Нима Олд Шетърхенд не знае, че всеки червенокож воин все някога трябва да отиде до Дакота, за да донесе свещена глина за лулата на мира?

– Не е необходимо всеки да го прави и не всеки го е правил.

– Но команчите го направиха. Срещнаха ме заедно с моя брат. Него го наръгаха с нож, а аз успях да избягам. После положих онази клетва и тръгнах подир тях без кон и въоръжен само с ножа си. Няма да намеря покой, докато не ги избия!

– Понеже ти ми напомни за свещените обичаи, надявам се сигурно знаеш, че никой индианец не бива да убива друг, който е на път за тези глинени находища.

– Въпреки това команчите извършиха убийството!

– Хм! Но защо си дал тази клетва? Да тръгнеш без кон и само с един нож! Ами как ще ловуваш? От какво живя по пътя?

– Нима съм длъжен да ти кажа? – гордо попита индианецът, който вече вярваше, че напълно е успял да заблуди Олд Шетърхенд.

– Не – спокойно отвърна белият ловец. – Само не мога да разбера как изобщо не си се качил на кон по време на това толкова продължително пътуване.

– Положил съм клетва и я спазвам.

– Не е вярно, нарушил си я!

– Докажи го!

– Днес си бил на седлото!

– Уф, Уф!

– Да, по време на дъжда.

– Уф, уф! – повтори мнимият упсарок. В това възклицание се долавяше както уплаха, така и упорство. Естествено той се беше изправил на крака веднага, когато Олд Шетърхенд го заговори, и в момента стоеше близо пред него. Белият ловец се наведе и прекара двете си длани по краката му, след което каза:

– Външната страна на твоите легинси е мокра, а вътрешната – суха, защото е била плътно прилепена към тялото на коня и дъждът не е могъл да я навали.

Индианецът не беше подготвен за едно толкова находчиво доказателство, но вродената му хитрост му помогна бързо да се измъкне с

думите:

– Казват, че Олд Шетърхенд бил най-умният мъж сред бледоликите и все пак той не може да си обясни онова, което е толкова лесно обяснимо. Всяко дете знае, че при дъжд вътрешната страна на панталоните остава по-дълго суха от външната. Олд Шетърхенд има още много да учи!

Нахалството му беше голямо. Въпреки това ловецът остана спокоен. До този момент той си беше служил с английски език, който индианецът горе-долу владееше. Сега обаче му зададе въпрос на диалекта на упсароките и не получи никакъв отговор. И следващите въпроси имаха същия резултат или по-точно останаха без резултат.

След това той тежко сложи ръка върху рамото на индианеца и каза:

– Защо не ми отговаряш? Нима не знаеш езика на собственото си племе?

– Дадох клетва да не го говоря, докато не отмъстя за смъртта на моя брат.

– Тъй! Всичките ти клетви изглеждат извънредно странни! Но още по-странна е глупостта ти да си въобразяваш, че можеш да ме излъжеш. Именно твоето произношение те издаде. Аз много добре знам как се говори езика на бледоликите от един упсарок и как се говори от всяко друго индианско племе. Ти не си воин на индианците врани, а си команч. Ще имаш ли смелостта да го признаеш?

– Команчите са мои врагове. Вече ти го казах!

– Тъкмо защото ги наричаш свои врагове ми доказва, че си команч!

– Значи искаш да ме изкараш лъжец, така ли? Бледоликите имат обичая точно по този начин да обиждат червенокожите си гости. Аз си отивам!

Индианецът понечи да се отпрати към вратата.

– Ще останеш тук! – заповеднически каза Олд Шетърхенд и го хвана за ръката.

В същия миг червенокожият извади ножа си и извика:

– Кой има право да ме задържи? Ти ли? Какво лошо съм ти сторил? Нищо! Ще си отида и всеки, който се опита да ми попречи, ще почувства сърцето си пронизано от този нож!

Въпреки заплахата му Олд Шетърхенд продължи здраво да го държи с лявата си ръка, с бързо движение на десницата си силно стисна китката му и го принуди да изпусне ножа, след което повтори:

– Ще останеш тук! Ще изчакаме завръщането на Винету и после ще решим дали да ти позволим да си отидеш, или не. Сядай пак на

предишното си място. Всеки опит за бягство ще ме принуди да ти про-
нижа главата с куршум!

Ловецът го блъсна към споменатото място така, че индианецът пад-
на. Той понечи веднага да се изправи, но след като размисли, промени
решението си и остана свит на земята. Олд Шетърхенд пак седна да се
храни, като остави до себе си револвера със запънат спусък, за да прида-
де още по-голямо въздействие на заплахата си.

Продължиха прекъснатата вечеря, но разговорът им вече не върве-
ше. След известно време скаутът се върна и седна на мястото си. Тъй ка-
то завари индианеца на предишното му място в същото положение той
нямаше как да разбере какво се беше случило. Управителят и надзирате-
лят, които седяха до него, му разказаха всичко. Метисът остана външно
спокоен, макар че вътрешно бе обзет от голяма тревога, защото въпреки
че не му се вярваше, не беше изключено Винету да го е видял какво пра-
ви или да го е подслушал.

След като апачът се измъкна през задната врата, той си каза, че
трябва да търси скаута нейде пред лицевата страна на сградата и затова,
описвайки широка дъга, започна да се промъква натам. Широката отво-
рена врата на шопа беше силно осветена и без да я изпуска из очи, Ви-
нету продължи напред. Така той непременно щеше да забележи всеки
човек, който се мернеше между нея и неговото местоположение.

Описваните от апача дъги ставаха все по-широки и по-широки, ала
всичко бе напразно! Той често се спираше и се заслушваше в нощта –
също напразно! После се върна обратно и започна отново, но пак безре-
зултатно. И това продължи, докато най-сетне забеляза как нейде отстра-
ни се появи човешки силует и се приближи до шопа. Щом достигна вра-
тата и прекрачи прага, Винету позна кой беше.

– Уф! Скаутът – каза той на себе си. – Изглежда изобщо не е имал
някакви тайни намерения. Затова го търси напразно наоколо. Веднъж и
Винету да се заблуди. Олд Шетърхенд ще има да се чуди.

Той не си даде труд да се върне незабелязано, а използва предната
голяма и осветена врата. Щом го видя да се приближава, скаутът усети
как пулсът му се учести. Ей сега щеше да се разбере дали апачът беше
успял да подслуша нещо, или не. Винету седна до Олд Шетърхенд, кой-
то го осведоми за резултата от разпита и накрая тихо го попита:

– Има ли моят червенокож брат успех?

– Винету не можеше да има нито успех, нито неуспех, защото се е
излъгал. Изобщо не съществува таен план.

– Ами знакът, който скаутът направи на индианеца?

– Не е било знак, а неволно движение на ръката.
– Тогава значи и аз съм се заблудил; но просто не ми се вярва. А и този индианец не е упсарок, а команч.
– Направил ли е на теб, на мен или другиму нещо лошо?
– Досега не е.
– Тогава все още не бива да се отнасяме към него като с враг. Нека моят брат Шетърхенд го пусне да си върви.

– Е добре, щом ти искаш. Но ще го направя против волята си.
Той каза на индианеца, че може да си отиде. Червенокожият бавно се изправи и поиска ножа си. Щом го получи, той го затикна в пояса си с думите:

– От днес ножът ми ще има и допълнителна работа, защото си дадох нова клетва. Скоро Олд Шетърхенд ще разбере дали и тя е била също тъй странна, както и другите!

След тази заплаха той бързо се отдалечи.

През последните една-две минути лицето на скаута бе придобило твърде разтревожено и дори страховито и напрегнато изражение, но след влизането на индианеца то толкова се промени, че в чертите вече можеше да се прочете нескрита подигравка. Това бе забелязано както от Олд Шетърхенд, тъй и от Винету и ето защо апачът пошепна на белия ловец:

– Нека моят брат погледне метиса!
– Гледам го.
– Той ни се присмива!
– За съжаление сигурно има защо.
– Да. Движението на ръката му преди малко все пак е било знак за индианеца, когото ти смяташ за команч. Значи не сме се лъгали.

– Ти не си го открил навън. Кой знае какъв пъклен план е бил скроен! Но затова пък отсега нататък трябва да го държим още по-зорко под око. Убеден съм, че той е опасен човек.

Олд Шетърхенд имаше право да нарече метиса опасен човек и навън действително беше уговорен пъклен план.

След като скаутът излезе от шопата, първата му работа беше предпазливо да се отдръпне настрани от осветения от огъня кръг пред вратата, след което в съвършено права линия продължи да се отдалечава от сградата. Той измина така около триста крачки, докато най-сетне чу тих глас да изговаря името му. Но това не беше името, което носеше в лагера, а съвсем друго. Гласът каза:

– Ик Сенанда, ела насам. Ние сме тук!

Значи той наистина беше онзи мелез, за когото го смяташе Винету

– вжукът на Черния мустанг, най-жестокия вожд на команчите.

Отправяйки се в посоката, откъдето дойде гласът, метисът скоро се озова пред трима индианци, единият от които се отличаваше с изключително високо и яко телосложение. Това беше самият вожд, който го поздравя с думите:

– Добре дошъл ти, сине на моята дъщеря! Аз изпратих в онази къща Кита Хомаша, най-хитрия от воините ми, за да разбереш, че съм тук и те очаквам. Ти разговаря ли с него?

– Нито дума. Самото му появяване бе достатъчно за мен.

– Умно си постъпил, защото иначе може би щяха да заподозрат нещо. Тук сме избрали хубаво място и не можем да бъдем изненадани, понеже на светлината при отварянето на вратата ще забележим всеки, който излезе от къщата. А и освен това си имаме работа само с хора, дето нищо не разбират от живота в Дивия запад.

– Лъжеш се. Тук се намират мъже, които го познават по-добре от теб и мен.

– Невъзможно. Кого ли можеш да имаш предвид? Каж ми!

– Най-напред дойдоха двама много високи и много кльощави ездачи. Те ще останат до утре. Единият от тях се казва Тимпе, а изглежда че и другият се нарича също така.

– Тимпе ли? Pshaw! Никой храбър воин не е чувал досега подобно име.

– После пристигнаха други двама, чиито имена ме изплашиха.

– Уф! Не знаех, че синът на моята дъщеря може да се изплаши. Да не би двамата да не са хора, а зли духове на саваната или на Скалистите планини?

– Хора са, и то какви! Индианец и бял, най-прочутият воин на бледоликите!

– Уф, уф! Да не би да искаш да кажеш, че са Винету и Поразяващата ръка?

– Разбира се, че са те.

– Злият дух ги е довел тук.

– Не злият, а добрият. Наистина, отначало се изплаших, но после, когато ги чух да говорят, се зарадвах.

– Ще ми кажеш какво си чул, ала не тук. Трябва да се отдалечим.

– Защо?

– Защото знам как мислят и действат мъже като тези двама воини. Те разговаряха ли с теб?

– Винету ме разпита. Не повярва, че съм Ято Инда, а смяташе, че

съм синът на твоята дъщеря. Но аз ще съумея да му отмъстя!

– Все пак апачът има толкова тънък нюх, като никой друг. У него са се породили подозрения и сигурно ще тръгне по петите ти, за да те наблюдава.

– Не ми се вярва, защото просто няма никаква причина.

– Той винаги има причина за предпазливост и коварство, той, най-върлият враг на команчите, когото никога не успяваме да нападнем и пленим. Но тежко му и горко, ако най-сетне ни падне в ръцете!

– Тогава си разтвори ръцете, защото тъкмо сега ще ни падне! Ще ти кажа само, че...

– Не сега и не тук – прекъсна го вождът. – Трябва да си потърсим друго място, защото Винету сигурно ще те проследи.

– Но нали ще го видим когато излезе през осветената врата!

– Ти не го познаваш. Той предвижда всичко и знае, че врагът, промъкнал се тайно до лагера, ще застане точно срещу тази врата, защото така ще може да вижда всичко. Следователно Винету ще дойде право насам, само че не през осветената врата. Къщата има ли и друг изход?

– Да, една малка врата зад складираните стоки.

– Сигурно ще мине през нея и после, използвайки тъмнината, ще се промъкне към нас. Трябва да се преместим на срещуположната страна! Ела!

Описвайки широка дъга около шопа, те се плъзнаха бързо подобно на безплътни сенки надясно, докато Винету заобикаляше постройката отляво, така че не ги завари на предишното им място. Те се спряха под едно дърво и скаутът разказа всичко, каквото беше чул. Вождът следеше думите му с голямо напрежение и щом метисът свърши, от радост Черния мустанг почти извика:

– Искат да тръгнат за Олдър Спринг? И утре вечер ще са там? Ще ги заловим, там ще ги заловим! Изобщо не могат да ни се изплъзнат! Какво ликуване ще има, когато замъкнем тази ценна плячка в нашия лагер и започнем да измъчваме двамата така, че да завият като пребити койоти! Тези два скалпа са далеч по-скъпи за нас от всичките Многобройни плитки, на които всъщност сме хвърлили око!

Той продължи да дава израз на радостта си, докато най-сетне внукът му го прекъсна:

– Да, съвсем сигурно ще ги заловим и ще ги измъчваме до смърт. Но нима заради това ще се откажеш от китайците, които трябваше с моя помощ да ви паднат в ръцете?

– Не, нали точно затова ти си смени името и постъпи на служба при

мъжете на Огнения кон и ние дойдохме дотук, за да те попитаме дали не е вече време да действаме.

– Всеки ден съм готов за този удар, но се надявам вие да удържите на дадената дума!

– Ще я удържим. Или мислиш, че ще излъжа сина на моята дъщеря? Всичките пари и всичкото злато и сребро ще са твои. Всичко друго – дрехите, инструментите, припасите и особено дългите плитки на жълтите мъже, ни принадлежат. Ние сме свикнали бледоликите да заграбват всичко наше. Принудени сме да отстъпваме пред тях, защото те са по-силни от нас. А ето че сега се появиха и тези жълтокожи и взеха да строят мостове и железни пътища из земите, които са наша собственост. Затова всички ще трябва да ни платят с живота си и войните на командите ще се прославят като първите червенокожи мъже, притежаващи такива нови скалпове с дълги плитки. Няма да се откажем от тях и сега ти ще ни дадеш сведенията, необходими за нападението ни.

Последваха подробни описания на местността и отделните части на лагера, както и обсъждане на начина как да проведат нападението, ако искаха то да се увенчае с успех. Говориха и за очакваната плячка. После Черния мустанг даде знак на двамата си придружители отново да се присъединят към него, тъй като те се бяха отдалечили в две противоположни посоки, за да се погрижат да не бъдат открити и изненадани.

Резултатът от тази тайна среща беше, че най-напред на следващия ден вечерта при Олдър Спринг трябваше да бъдат пленени Поразяващата ръка и Винету, заедно с Кас и Хас. Времето за нападението на командите над Фъруд Камп щеше да им бъде съобщено по-късно от скаута чрез пратеник. След като и това бе уговорено, метисът се сбогува с тримата си съюзници и се завърна в шопа.

Черния мустанг и двамата командчи се отправиха към едно близко място, където според уговорката трябваше да изчакат връщането на вестносеца, изпратен да отиде до шопа. Скоро той се появи и обзет от ярост, им разказа как Олд Шетърхенд се беше отнесъл с него. Когато научи, че белият ловец и Винету ще бъдат нападнати, съгледвачът заравдано процеди през зъби:

– Ще има да се разкайва, че ми е посегнал, защото аз ще подготвя за него най-страшните мъки!

Тъкмо когато червенокожите се канеха да напуснат това място и да отидат при скритите си коне, те доловиха приближаващи се стъпки. Мигновено се хвърлиха по корем на земята, макар да беше мокра и кална. Но се оказа, че лежаха точно на пътя на двамата мъже, които имаха

намерение да минат оттам. Единият от тях се спъна във вожда и, падайки на земята, повлече и другия. Само за секунда бяха хванати и задържани.

– Не викайте, иначе това ще ви струва живота! – заповяда им вождът. – Кой сте вие?

– Работници сме – отвърна по-куражливият от двамата.

– Станете, но ако ви е мил животът, не мърдайте от мястото си! Защо се промъквате толкова потайно наоколо? Ако сте работници от този лагер, не виждам причина да го правите.

– Не се промъквахме!

– Не лъжи! Ако човек няма намерение да се крие, не ходи тъй приведен и толкова тихо. Какво носите в ръцете си?

– Пушки.

– Пушки ли? За какво са им на работниците пушки? Я ги покажете, искам да ги видя!

Той ги изтръгна от ръцете им, опипа ги, а после вдигна всяка от тях към небето, за да може по-добре да ги разгледа.

– Уф, уф, уф! – чу се после тихо да възклицава, като в гласа му се долавяше, че е радостно учуден. – Тези три пушки са познати не само на мен. Тук в Запада те са добре известни на всеки червенокож и на всеки бял. Обкованата с множество гвоздеи двучевка сигурно е Сребърната карабина на нашия враг Винету. А ако това е така, значи другите две пушки са на бледоликия Олд Шетърхенд. Те са карабината „Хенри“ и Мечкоубица. Вярно ли е предположението ми?

Китайците отговориха с мълчание на този въпрос. Те разбраха, че хората пред тях са индианци и се изплашиха. Буквално трепереха от страх и се бояха дори да направят опит за бягство.

– Говорете! – кресна им вождът. – Тези пушки на Олд Шетърхенд и Винету ли са?

– Да – едва промълви онзи, който говореше досега.

– Значи сте ги откраднали, а? Китаецът пак не отговори.

– Виждам, че сте „Вагаре саричес“ (Жълти кучета. Б. нем. изд.), а на такива мъже никога не биха поверили пушките си. Ако не признаеш, незабавно ще забия ножа си в сърцето ти! Говори!

Китаецът побърза да признае:

– Тайно ги взехме.

– Уф! Значи съм прав! Винету и Поразяващата ръка сигурно се чувстват тук в пълна безопасност, за да се разделят с пушките си. Вие сте крадци. Знаете ли какво ще направя с вас? Заслужавате смърт!

При тези думи китаецът се хвърли на колене, вдигна ръце и горещо се замоли:

– Не ни убивай!

– Наистина би трябвало да ви пречукаме, но вие сте жълтокожи крастави чакали, с чиято кръв никой храбър воин няма да изцапа ножа си. Ако направите каквото ви заповядам, ще ви пуснем да си вървите.

– Кажи, о, само кажи! Ще го изпълним!

– Добре! Защо откраднахте пушките? Та вие не можете да ги използвате, защото не сте ловци.

– Искахме да ги продадем, тъй като сме чували, че струват страшно много пари.

– Ние ще ги купим от вас.

– Наистина ли? Истината ли казваш?

– Аз съм вождът на команчите. Името ми е Токви Кава, което на езика на бледоликите означава Черния мустанг. Чували ли сте за мен?

Да, те бяха чували за него, и то нищо добро, бяха чували толкова лоши и страшни неща, че смъртно изплашен китаецът отговори:

– Черния мустанг!? Да, познаваме те по име!

– Тогава щом знаеш колко велик и прочут вожд съм аз, ще знаеш и че винаги говоря истината. Ще купя от теб пушките.

– Колко ни даваш за тях?

– Повече, отколкото би ви дал всеки друг.

– Какво е то?

– Вашия живот. Подобна кражба се наказва със смърт. Но в замяна на пушките ще ви подаря живота.

– Живота ли? Само живота? – попита китаецът разтреперан и разочарован.

– Не ти ли стига? – изсъска индианецът. – Нима могат такива негодници като вас да получат нещо повече от живота си? Какво искате още?

– Пари.

– Пари! Значи метал! Щом желаете метал, можете да получите и този, от който са направени ножовете ни. Те са толкова остри, че в телата ви ще влезе достатъчно голяма част от тях. Искате ли?

– Не, не! Пощади ни! – простена китаецът. – Искаме да останем живи, задръж пушките!

– Тези думи са цяло щастие за теб, жълта жабо! А сега слушай какво още ще ти заповядам! Поразяващата ръка и Винету много скоро ще забележат, че карабините им са изчезнали. Ще се вдигне страшен шум.

Те ще търсят и ще разпитват. Какво ще правите тогава?

– Ще мълчим.

– Така и трябва. Не бива да казвате нито дума, иначе те ще ви убият, понеже крадците сте вие. Но не бива да споменавате и за нас, защото научат ли, че сме се срещнали и сме разговаряли, всичко ще отгатнат, а в такъв случай пак сте загубени. Ще изпълните ли заповедта ми?

– Ще мълчим като риби!

– Това и искам от вас, защото издадете ли, че сме били тук, ние ще се върнем и ще ви отмъстим. Ще умрете на кола на мъчението след невиджани изтезания. А сега още един въпрос: известни ли са ви имената Илчи и Хататитла?

– Не.

– Така се казват конете на Винету и Поразяващата ръка. Дали тези благородни животни са също тук?

– Не знаем, но да не би те да са врани жребци с къдравии гриви?

– Да. Ти видя ли ги?

– Не съм. Един ловец говори за тях, след като ги забелязал пред вратата.

– Те са. Къде се намират в момента?

– В склада, дето е ей там, зад нас. Чухме, че там са ги отвели.

– Тогава нямаме повече работа с вас. И тъй – ще мълчите за всичко, каквото се случи, за онова, което видяхте и чухте, иначе ще заплатите предателството със смъртта си, както ние платихме пушките с живота ви! А сега можете да си вървите!

Той тегли на всеки от тях по един ритник и двамата китайци изчезнаха в тъмнината на нощта, радостни, че макар и да им бяха отнели плячката, все пак успяха да си спасят живота.

– Уф! Големи късметлии излязохме! – каза вождът на своите хора с нескрито задоволство в гласа. – В ръцете ни са омагьосаната пушка, Мечкоубиеца и Сребърната карабина. Ще им вземем и жребците, които с изключение на моя мустанг нямат равни на себе си.

– Нима Токви Кава има намерение да отиде до склада? – попита го онзи индианец, който под името Юварува беше влязъл в шопата, за да шпионира.

– Да не би моят брат да мисли, че не бива да посягам на тези коне? Ако не беше моят мустанг, те щяха да са най-добрите жребци от едната Голяма вода до другата. Ще ги отмъкнем, защото навярно струват не по-малко от пушките, които взехме от онези жълтокожи обесници с дългите плитки.

– Нека Токви Кава не забравя, че не е изключено това да струва кръв.

– Защо?

– Винету и Поразяващата ръка сигурно са оставили пазач при конете.

– Ние ще се промъкнем тихо и ще го пронижем с нож. Може би и да няма пазачи, тъй като животните не са на открито, а са в склада.

За съжаление се оказа, че той е прав, защото инженерът наистина даде обещание да се погрижи при конете да има пазач, обаче все още не го беше изпълнил. Безмълвно червенокожите се прокраднаха до склада, чиято врата нямаше истинска ключалка, а само едно резе. Команчите се ослушаха. От време на време отвътре се разнасяше удар с копито. В склада цареше мрак. Едва ли някой пазач щеше да стои затворен в напълно тъмното помещение. Следователно там нямаше човек. Вождът дръпна резето, леко отвори вратата, застана така, че отвътре да не може да бъде забелязан, и няколко пъти подвижна на английски по такъв начин, сякаш бе добър познат на евентуално намиращия се вътре пост. Не последва никакъв отговор. Тогава четиримата индианци влязоха в склада.

Конете на двамата Тимпе бяха отведени в най-задната част, а враните жребци стояха почти зад самата врата. Въпреки тъмнината съвсем скоро вождът различи кои са търсените от него животни.

– Ето ги – каза той. – Внимавайте! Не бива да ги яздим, защото не ни познават. Ще трябва да ги водим и много скоро навън ще си имаме ядове с тях – стига само да разберат, че ги отвеждаме нанякъде, а господарите им не са с тях.

Индианците предпазливо отвързаха враните жребци и бавно ги изведоха навън. Конете последваха команчите без съпротива, но все пак по такъв начин, който ясно показваше, че у тях са се породили подозрения. Вратата отново бе затворена с резето и после червенокожите се отдалечиха със скъпоценната си плячка. Образувалата се от дъжда дълбока мека кал погълна шума от стъпките на хора и животни.

Токви Кава чувстваше изключително голямо задоволство от номера, който успя да изиграе на двамата прочути и толкова мразени от него мъже. Той бе напълно сигурен в себе си и беше убеден, че тази вечер е действувал много хитро и съвсем безпогрешно, ала въпреки всичко се лъжеше. Той беше забравил да включи в сметките си главните фактори в този случай – проникателността и другите превъзходни качества на двамата обрани устмани, както и не по-лошата дресура на конете им,

които не бяха свикнали да се подчиняват на непознати хора без разрешението на господарите си.

Но най-голямата грешка на вожда на команчите бе, че каза името си на китайците. Наистина, той беше сигурен, че те нищо нямаше да издадат, но като се има предвид кои бяха противниците му, това си оставаше непростима непредпазливост.

Втора глава Към Роки Граунд

Драги читателю, ти чувал ли си някога за Белия мустанг? Звани и незвани автори са писали за него, за него са разказвали хора, които много добре са познавали Дивия запад и хора, чийто крак никога не е стъпвал на американска земя. Колко често самият аз съм седял на приказка с бели ловци или с индианци, които са твърдели и са се клели, че са виждали Белия мустанг, и на мен никога не ми е минало през ум да изразявам съмнения относно тези уверения, защото те го бяха виждали и все пак... не го бяха виждали. Белия мустанг бе една легенда, приказка, фантом, рожба на фантазията, която въпреки всичко градеше измислиците си върху действителни случки.

По онова време, когато обширните прерии все още се населяваха от големи стада бизони и коне, които наброяваха по няколко хиляди глави и през пролетта потегляха на север, а през есента се връщаха на юг, някой предпазлив ловец можеше да има късмета макар и отдалеч да зърне Белия мустанг, ала това се удаваше само на много предпазливи хора, които умееха ловко да се промъкват. Белия мустанг беше най-опитният и най-умният водач, заставал някога начело на стадо диви коне. Погледът му проникваше през най-гъстите храсталаци, слухът му долавяше тихите стъпки на вълка от хиляди крачки разстояние, а неговите тъмночервени ноздри усещаха човешката миризма още по-отдалече. Никога никой ловец не е успявал да улови с ласото си здрав кон от стадото, предвжано и пазено от Белия мустанг. Ако все пак това му се удавало, плячката му е била някое болно и негодно за използване животно. Никога не са виждали Белия мустанг да пасе. Не е имал нужното време. С грациозни и все пак мощни скокове той непрестанно обикалял около спокойно пасящото стадо. При най-малкия признак за опасност жребецът надавал онова пронизително цвилене, наподобяващо тръбен зов, след което всички животни мигновено се втурвали в определена посока и изчезвали.

Разправя се, че на няколко пъти се удавало да го отделят от стадото. Искали са да го заловят, единствено него. Той се изплъзвал само в галоп, преследвачите му яздели в карьер, но въпреки всичко не могли да го догонят. И когато най-сетне, изпъвайки се като струна, Белия мустанг полетявал подобно на стрела и изчезвал далеч на хоризонта, едва тогава

тогава те разбирали, че той само се е подигравал с тях и е искал да ги отклони от стадото си. Веднъж един дързък вакеро (Пастир, яздец на кон. Б. нем. изд.), голям майстор в ездата, твърдеше, че го срещнал съвсем сам и го подгонил към дълбок каньон. Без никакво колебание Белия мустанг скочил в дълбоката неколкостотин стъпки клисура и долу спокойно продължил в тръс. С всевъзможни клетви и проклетия вакерото уверяваше, че това е истина и всички слушатели му повярваха. Друг път в компанията на много сериозни и опитни уестмани един хасиендеро от Сиера разказваше как веднъж имал невероятния късмет да подмами Белия мустанг заедно с цяла тропа (Керван, върволица, тук стадо. Б. пр.) диви коне в един корал (Оградено с висока ограда място за стада от диви или питомни животни. Б. нем. изд.), ала великолепият бял жребец прелетял като птица над високата четири-пет метра ограда и изчезнал. Никой не се усъмни в истинността на тази случка.

Тъй разправяха старите, тъй разправяха и младите хора. Белия мустанг изглеждаше не само неуязвим, но сякаш беше и безсмъртен, докато най-сетне изчезна с последното стадо диви коне, забелязано в саваната. Неумолимата „цивилизация“ изстреби бизоните и мустангите, но и до ден днешен тук-там се появява някой стар уестман, който да твърди, че неуловимият бял кон не е измислица, защото самият той също го бил виждал.

Да, той не беше измислица, и все пак бе продукт на силата на човешкото въображение. Никога не е съществувал и все пак го е имало. Онези, които са го виждали, не са се излъгали и все пак са се заблудили, защото Белия мустанг е бил не само един кон, а много коне.

Всяко стадо диви мустанги имало един водач, който винаги бил жребец, и то най-силният и най-умният от всички, понеже е трябвало да си извоюва мястото със сила и хитрост, а после и да го задържи. След победата си над всички свои съперници на него се е подчинявало цялото стадо чак до най-младото жребче. Ако и при нас в Европа се твърди, че белите коне са най-издръжливи, същото се отнася за прерията в още по-голяма степен. Към това се прибавя и обстоятелството, че ловците са щадили мустангите със светъл цвят. Никому не е минавало и през ум да улови бял кон, за да го язди, защото тези животни се забелязват отдалеч, а това излага ездача на голяма опасност. Ето защо белите коне са могли спокойно да се развиват до пълния разцвет на силите си. Освен това всеки по-светъл кон има или е имал инстинкта да бъде по-предпазлив от тъмните си събратя. Да споменем още, че стадото се нуждае от водач, който се отличава със своя цвят и може лесно да се открие с поглед.

Колкото по-висш чин има офицерът, толкова по-лъскави са отличителните знаци на ранга му. Онова, което човекът постига чрез сила, на животните се дава от природата. Навярно по тази, а и по други причини се е стигнало до известния на всички уестмани факт, че почти всяко по-голямо стадо диви коне бе предвождано от бял жребец.

И щом водачите със светъл цвят са били най-силните, най-бързите, най-издръжливите и най-войнствените животни, тогава сигурно им е било по-лесно да се изплъзнат от евентуално преследване. Всеки уестман е виждал такъв бял кон и се е удивлявал на неговата бързина и съобразителност. Разказвал е за неговите качества и сам е слушал подобни разкази. Животът в безкрайната савана възбужда фантазията. Имало е много бели коне, но постепенно силата на човешкото въображение е създавало от всички само един-единствен... Белия мустанг, когото са виждали на много места, но никога не са успявали да го заловят. Този „единствен“ Бял мустанг съществувал само във въображението, а „отделните“ наистина ги е имало.

По времето на Винету и Олд Шетърхенд съществуваше и един Черен мустанг, с когото нещата са стояли почти по същия начин, макар да са и малко по-различни. Той не беше див кон, а обучен, дори изключително добре дресиран жребец, който бе собственост на вожда на команчите наини. И за това животно се разказваха какви ли не страшни истории. То притежаваше всички най-добри качества в невиджана дотогава степен. Този мустанг все още не беше раняван в нито една схватка, никога не се бе спъвал, нито беше паднал, нито пък бе догонван от преследвачи и... никога не беше умираал. Този кон бе живял още по времето на прадедите на племето, още с дядото на вожда бе излизал невредим от всички сражения. После беше спасявал башата от беди и смърт, а ето че и при сегашния вожд бе доказал превъзходните си качества по такъв начин, че за да отдаде полагаемото се уважение и на себе си, и на животното, предводителят на команчите бе приел името на жребца – Токви Кава, Черния мустанг.

Тъй както индианците са твърдо убедени, че карабината „Хенри“ на Поразяващата ръка е омагьосана пушка, те също така упорито твърдят – разбира се с изключение на воините от племето наини, които по-добре знаят как стоят нещата, – че и Черния мустанг бил омагьосан, придавайки му ореола на нещо загадъчно и свръхестествено. Тази вяра бе донесла на собственика му слава и известни предимства. Хората се пазеха да не започват свади лично с него или с племето му, защото го смятаха за неуязвим също както и коня му. За тях той бе просто непобедим.

Вождът беше умен човек и умееше хитро да използва това положение. Успехите му не закъсняха и го правеха все по-уверен и по-уверен в себе си. Неговата гордост и безогледност непрестанно нарастваха. Той стана най-жестокият и страшен враг на всички бели и враждебно настроени индианци и най-накрая дори сам започна да си вярва, че няма човек, който би могъл да се мери с него.

Естествено не бива да се мисли, че зад името Черния мустанг се крие само един-единствен кон. Били са повече, няколко поколения с еднакви имена и еднакви великолепни качества. Именно тези качества не могат да бъдат отречени и ето защо е разбираемо, че когато вождът открадна от Фъруд Камп враните коне на Олд Шетърхенд и Винету, той гордо каза:

– Ако не беше моят мустанг, те щяха да са най-добрите жребци от едната Голяма вода до другата.

С тези свои думи той имаше предвид Атлантическия и Тихия океан, което ще рече цяла Северна Америка. Дали беше прав или не, това щяха да покажат последвалите събития, ала още същата вечер му беше писано да разбере, че поне в едно отношение се е излъгал в двата жребца – съвсем не беше толкова лесно да бъдат откраднати, както си мислеше той.

Тази вечер хората в лагера не си легнаха да спят тъй рано, както обикновено. Присъствието на такива именити гости задържа всички в кръчмата и след вечеря. Инженерът седеше на една маса заедно с Винету, Олд Шетърхенд и двамата Тимпе, а историите следваха една подир друга. На съседната маса бяха надзирателят и управителят, ала те повечето мълчаливо слушаха и само-от време на време подхвърляха по някоя и друга дума. Към тях отново се беше присъединил метисът, който изобщо не говореше, но затова пък толкова по-внимателно следеше кой какво приказва. Изглежда Винету и Олд Шетърхенд не обръщаха никакво внимание на присъствието му. Той не забеляза нито веднъж някой от тях да хвърли макар и един поглед към него, и все пак те го наблюдаваха толкова зорко, че не им се изплъзваше нито едно негово движение, нито променящият се израз на лицето му.

Тъкмо когато Кас разказваше едно свое приключение, Винету изведнъж му направи знак с ръка да млъкне.

– Какво има? – попита дългучът. – Защо да не продължавам?

– Тихо! – отвърна вождът на апачите. – Идват конници!

Всички се ослушаха и действително доловиха бързо приближаващ се тропот от конски копита, които шумно газеха в дълбоката рядка кал и

скоро спряха отвън пред вратата. После се разнесе своеобразно радостно пръхтене.

– Уф! – възкликна Винету, изправяйки се чевърсто. – Това са нашите коне!

Олд Шетърхенд също тъй бързо стана от мястото си и се съгласи с апача:

– Да, нашите са. Но как са дошли дотук? Мистър, не остави ли при тях пазач? – обърна се той към инженера.

– Още не съм.

– Защо? Нали те помолих да го направиш! Ако не се лъжа, на тръгване от склада самият ти затвори вратата с резето, нали?

– Да, така е, и затова си помислих, че изпращането на пазача не е чак толкова бърза работа.

– Но ние се намираме в Дивия запад, където човек няма никакво основание да отлага която и да било предпазна мярка!

– Сигурно някой работник е отворил вратата и тогава конете са избягали.

– Избягали? Но, сър, те бяха здраво вързани! Този „някой“ не само че е отворил вратата, а и е отвързал животните. Във всеки случай подобна постъпка не може да не ми се види странна. Позволи ми, сър, да взема замалко този ветроупорен фенер.

Тези думи бяха отправени към шопмана, който седеше край своя тезгях. Над главата му висеше остъклен ветроупорен фенер. Олд Шетърхенд го свали от пирона и го запали, а после заедно с Винету излезе навън. Другите ги последваха от любопитство, тръгна и метисът, който изобщо не знаеше, че преди малко дядо му беше откраднал двата жребца.

Конете наистина стояха отвън и посрещнаха господарите си с признани на силно безпокойство. Те пръхтяха, размахваха опашки, мърдаха уши и се изправяха на задните си крака също като кучета, които радостно поздравяват собствениците си. Олд Шетърхенд ги освети с фенера и слисано възкликна:

– Мътните го взели! Какво е това? Та конете изобщо не идват от склада! Я вижте колко много кал и мръсотия е покрила дори гърбовете им! Галопирали са. Били са някъде далече! Но къде и с кого?

– С кого ли? – попита инженерът. – Естествено с никого. Че кому би хрумнало да тръгне на разходка с чужди коне в толкова лошо време и в такава тъмнина?

– На разходка ли? Много ми се ще да видя човека, който ще успее

да възседне някой от тези коне. Никой не ги е яздил, защото както виждаш целите им седла са напръскани с кал.

– Значи съм прав! Някой е отворил склада, те са скъсали ремъците, с които са били вързани и са избягали. Потичали са малко наоколо и сега са се върнали, това е всичко. Но аз ще издиря виновника. През нощта никой няма работа около склада.

– Нашите коне не късат поводите си, когато ние сме ги вързали, а още по-малко пък ще отидат на разходка без разрешението ни!

Тогава Винету посочи юздите на своя кон, които беше взел в ръка, и спокойно, както бе обичайно за него, каза:

– Моят бял брат има право, но въпреки това те са се отскубнали, само че не от гредата в склада, а нейде по пътя.

На юздата висеше здраво вързан на възел ремък, на който вероятно е имало направена примка, но сега тя беше разкъсана.

Олд Шетърхенд го огледа, хвърли многозначителен поглед на апача, а после се обърна към инженера:

– Прав си, сър, а Винету се е заблудил – нещо, което рядко му се случва. Конете сами са избягали от склада. Елате! Ще трябва да ги вържем по-здраво. Не е необходимо и другите джентълмени да си правят труда да идват с нас. Всичко е наред!

Той каза тези думи с толкова спокоен и убедителен тон, че очакваният резултат не закъсня. Надзирателят и управителят заедно с метиса се върнаха на местата си в шопа. Кас и Хас понечиха да ги последват, но Олд Шетърхенд им пошепна:

– Започнете някакъв разговор с метиса и не го пускайте да излезе, преди да сме се върнали!

– Защо, мистър Шетърхенд? – попита Кас.

– Ще разбереш по-късно. Само го задръжте в кръчмата. Но бъдете към него дружелюбни и любезни!

– Ами ако непременно реши да излезе навън? Тогава да употребим ли сила?

– Не, това трябва да се избегне. Но нали няма да ви е чак толкова трудно да го задръжите с някоя интересна история?

– И аз мисля така. Ще му разкажа няколко знаменити случки заедно с куп хубави вицове, също както беше при наследниците на Тимпе. Ела, драги Хас!

Те влязоха в къщата. Винету хвана юздите на конете, за да ги води. Олд Шетърхенд тръгна начело да му осветява пътя, а инженерът, вървейки редом с него, поклати глава и каза:

– Не те разбирам, сър. Първо изведнъж ставаш съвсем спокоен и ми даваш право, а после пък възлагаш на онези двама джентълмени такова поръчение, сякаш на Ято Инда не може да се има никакво доверие.

– Преструвах се, защото трябва да сме много предпазливи. Конете ни са били откраднати и отведени доста надалеч, но са се отскубнали някъде по пътя.

– Невъзможно!

– Така е, уверявам те!

– Но дори и да е така, нима Ято Инда може да е крадецът?

– Не, обаче той му е помагал.

– Продължавам да твърдя, че е почтен човек!

– Аз пък твърдя, че той не се казва Ято Инда, а Ик Сенанда и че е внукът на Черния мустанг. Ела най-напред да отидем при склада, там ще разберем кой е крадецът!

– Как ли ще го разбереш?

– Разкаляната земя ще ми го издаде. Дори ако крадецът е бил някой призрак, сигурно пак ще има оставени следи.

– Аз едва ли ще ги забележа, защото нищо не отбирам от подобни работи. Но вие двамата имате далеч по-голям опит. Все пак мисля, че скоро сам ще се убедиш колко несправедлив си бил към моя метис.

– Да изчакаме, сър!

По време на този разговор те се приближиха до склада. Инженерът понечи веднага да отиде до самата му врата, обаче Олд Шетърхенд го задържа за ръката и го предупреди:

– Не бързай толкова! Иначе всичко можеш да провалиш.

– Какво ще проваля?

– Ще заличиш следите, които искам да видя. Стъпиш ли върху тях, няма да личат така ясно.

– Както искаш. Има време, не бързам.

Олд Шетърхенд описа дъга, за да се приближи към вратата откъм задната страна на постройката и по този начин да запази предполагаемите следи. После той стигна до самата врата и освети земята. Винету остави конете настрана, приближи се до него и също се наведе.

– Уф! – възкликна той. – Индиански мокасини!

– Тъй си и мислех! – кимна Олд Шетърхенд. – Тук са идвали индианци. Но колко ли са били?

– Моят брат ще разбере, след като проследим отдалечаващата се от склада диря. Наоколо човешките следи са се объркали с конските.

– Нека засега останем тук! Отпечатъците от копитата ясно

показват, че конете са вървели бавно. А това нямаше да е така, ако бяха скъсали ремъците и избягали от склада. Били са изведени от него много предпазливо.

– Но той е затворен – отбеляза Винету, посочвайки към вратата.

– Още едно доказателство, че става въпрос за кражба. Конете не могат да сложат резето.

– Но хора могат – намеси се инженерът. – И тук в склада някакъв човек, разбира се работник, е имал да върши някаква потайна работа. В същото време конете са скъсали ремъците.

– В такъв случай човекът щеше да се изплаши и да дотича при нас, за да ни предупреди!

– Не, нямаше да го направи, защото щеше да се страхува от упреците ни.

– Pshaw! Следите ще ни покажат кой е прав, ти или аз. С колко бели работници разполагаш, сър?

– С толкова, колкото видя в шопа.

– Всички ли бяха там?

– Всички.

– Е добре! Тогава ще ти обърна внимание на факта, че никой от белите не е излизал от кръчмата. Ако тук наистина е идвал някой работник, той трябва да е бил китаец.

– И аз съм на същото мнение.

– Какви обувки носят тези синове на Небесната империя?

– Тежки китайски сандали с дебели подметки.

– Well! От тях остават толкова ясни и характерни отпечатъци, които човек изобщо не може да сбърка с други. После ще видим. А сега нека най-напред влезем вътре.

Отвориха вратата и прекрачиха прага. Не забелязаха нищо особено. Крадците не бяха оставили никакви следи. Ето защо вкараха конете в помещението и отново ги вързаха, след което тримата мъже продължиха издирването навън като проследиха отдалечаващата се от склада диря. Само след два-сетина-трийсет крачки тя се разделяше. Надясно водеха отпечатъци от хора и животни, а наляво личаха само човешки стъпки.

– Оттам са дошли – обади се Олд Шетърхенд. – Вижда ли моят брат Винету колко души са били?

Апачът внимателно огледа отпечатъците и отговори:

– Тези червенокожи мъже са били тъй непредпазливи да не вървят един подир друг, и затова съвсем ясно се вижда, че са били четирима. Да продължим малко по-нататък! Дирята води в посока зад шопа.

След някоя и друга минута те стигнаха до мястото, където двамата китайци се бяха натъкнали на индианците. То беше вече изпогазено. Олд Шетърхенд старателно го освети.

– Уф! – възкликна Винету. – Тук червенокожите мъже са стояли известно време и са разговаряли с двама жълтокожи. Съвсем ясно се различават отпечатъците от дебелите им подметки, които нямат никаква извивка.

– Нали ви казах! – обади се инженерът. – В склада са влизали работници!

– Глупости! – възрази му Олд Шетърхенд, вече твърде раздражен от това, че този чиновник все още не се отказваше от несъстоятелното си твърдение. – Те не са били в склада, защото следите им не стигат до там. Не виждаш ли, че са дошли само до това място и после са се върнали? Много те моля да не поддържаш повече напълно погрешното си мнение! Тук са идвали индианци, сигурно команчи. А това никак не е маловажно за теб!

– Pshaw! Навярно някакви клетници, които може би са искали да откраднат нещо за ядене и за нещастие са попаднали на конете ви.

– Де да беше така! Но се опасявам, че ще излезе нещо съвсем друго; Изглежда тези червенокожи са в таен съюз с твоите китайци.

– Ами!

– Така е! Нали виждаш, че тук са разговаряли. Ако между тях не е съществувало някакво споразумение, индианците са щели да пречукат китайците.

– Така ли мислиш, сър?

– Разбира се! Я виж – най-напред тук са стояли само трима червенокожи, а четвъртият се е присъединил към тях, идвайки откъм шопа. Сещаш ли се кой е бил той?

– Да не би да е онзи Юварува, когото ти не искаше да пуснеш да си отиде?

– Да, той е бил.

– Тогава много ми се ще да знам кои ли от моите китайци са били тук!

– Разпитай си „плитките“! Но ми се струва твърде въпросително, дали ще научиш нещо.

– Естествено виновниците нищо няма да признаят.

– Въпреки това ще разберем кои са били.

– Мислиш ли?

– Да.

– От следите ли?

– Може би, а може би и по друг начин. Но нека на първо време се занимаваме само с индианците. Елате!

Те тръгнаха по дирята, която беше оставена само от трима души и я следваха дотам, където Токви Кава беше разговарял с метиса и откъдето Ик Сенанда се бе върнал в кръчмата. После следата ги отведе до онова място недалеч пред главната врата на шопата, където команчите бяха чакали метиса. След като и там огледаха земята най-подробно, Олд Шетърхенд каза:

– Вече всичко ми е ясно. Тук са дошли четирима команчи. Тримата са чакали, а четвъртият е влязъл в кръчмата, за да направи знак на метиса да излезе навън. Ик Сенанда отишъл при тях, но тъй като тук индианците не са се чувствали в безопасност, те са се отправили към онова място зад шопата. Ето защо моят брат Винету е търсил напразно от тази страна. След като метисът се е уговорил с тримата команчи, той се е върнал при нас, а те са се отправили към мястото, където са имали среща с Юварува. Той дошъл и когато вече се канели да напуснат местността, се натъкнали на двамата китайци.

– Но какво са търсили те там? – попита инженерът.

– Ще ни кажат – уверено отвърна Олд Шетърхенд.

– Но ние изобщо не знаем кои от многобройните ми работници са били!

– Ще разберем, можеш да разчиташ на това.

– Няма ли да огледаме и техните следи?

– Засега все още няма. Първо се налага да отидем при метиса. Трябва да го накараме да избяга.

– Да избяга ли? – попита инженерът безкрайно слисан. – Какво вероятно хрумване!

– Защо?

– Ами той или е свестен и почтен човек, за какъвто го мисля и в такъв случай няма причина да бяга, или е негодник, който иска да ни предаде на индианците, а тогава не бива да го оставяме да ни офейка.

– Тъй мислиш ти, но аз мисля съвсем иначе. Той е внук на Токви Кава, вождата на команчите, и под маската на почтен човек се е промъкнал сред вас, за да ви предаде в ръцете на дядо си. Днес Черния мустанг е изпратил при него четирима вестоносци, или може би и самият той да е бил тук, за да определи точното време на нападението и начина на провеждането му. Дори мисля и имам основание да твърдя, че и вождът е бил заедно с хората си. Какво ще каже моят брат Винету?

– Токви Кава е бил тук – отговори апачът с такава сигурност, сякаш го беше видял с очите си.

– Да, сигурно, защото само на такъв воин като него може да хрумне мисълта да открадне конете ни. Той е чул, че сме тук и на първо време ще отложи нападението на лагера, докато ние си отидем. Но заради собствената ти безопасност е абсолютно необходимо да разберем какво крои срещу теб и хората ти и кога смята да го изпълни. Обаче тъй и няма да го научиш, ако метисът остане тук.

– Сър – обади се невярващо инженерът, – знам кой си и какво мнение имат всички за теб, ала за мен говориш със загадки. За мой най-голям ужас съм длъжен да ти повярвам, че индианците замислят нещо срещу нас, защото иначе нямаше да изпратят съгледвачи. Но онова, което трябва да знам, мога най-добре и най-сигурно да го науча от метиса, и то ако той действително е в съюз с червенокожите, както твърдиш.

– И си мислиш, че ще ти каже ли?

– Ще го принудя!

– Pshaw! Не виждам как би могъл да го направиш!

– С твоя помощ, сър!

– Няма да мога да ти помогна, защото и на мен нищо няма да ми каже. Има само едно сигурно средство да научим всичко – трябва така да го подплашим, че да го накараме да си плюе на петите.

– Но мистър Шетърхенд, ако метисът избяга, ние съвсем нищичко няма да научим!

– Напротив. Ти не чу ли, че утре се каним да отидем до Олдър Спринг?

– Чух.

– Метисът също го е чул и сигурно го е казал на команчите. Убеден съм, че те също ще яздят дотам, за да ни издебнат и пленят. Но ние няма да им позволим да ни хванат; нещо повече – ще ги подслушаме.

– Сър, това е безкрайно опасно!

– Не и за нас, а за теб ще бъде от полза да си наясно как стоят нещата.

– Но как ще науча какво е положението? Да не би пак да се върнете тук?

– Ако разберем, че се намираш в опасност, съвсем сигурно ще се върнем, за да ти помогнем. Само че още днес трябва да оставиш метиса да си върви.

– Ами ако не иска?

– Ще иска! Къде спи обикновено? При работниците ли?

– Не. Малко навътре в храсталаците почти по индиански маниер си е направил вигвам.

– За да не бъде наблюдаван. Съвсем правилно! Има ли кон?

– Да. Животното винаги стои завързано близо до вигвама.

– Добре! Моят брат Винету ще отиде дотам и ще се скрие, за да го наблюдава и така ще разберем дали наистина ще си тръгне, или не. А аз ще се върна в кръчмата и ще се погрижа да му внуша необходимия страх. Само не прави грешки, сър! Нека метисът остане със заблуждението, че не знаем нищо за кражбата на конете ни, нито кой се е опитал да я извърши, а си мислим, че животните са скъсали ремъците в склада.

– Well! Мога ли да дойда с теб?

– Да. Но преди това подробно опиши на Винету къде се намира вигвамът.

Винету почти не се намеси в разговора. Той най-спокойно изслуша описанието на мястото и после изчезна. Такъв си му беше характерът, а за Олд Шетърхенд това бе и доказателство, че апачът е съгласен с всичко казано и предначертано от белия ловец. След отдалечаването на Винету двамата се отправиха към шопа. Там завариха метиса увлечен в оживен разговор с двамата Тимпе, на които се беше удало изцяло да приковат вниманието му. Той хвърли към Олд Шетърхенд подозрително-изпитателен поглед, който уж трябваше да е таен и ловецът се престори, че не го забелязва. Добрият Кас прекъсна разказа си тъкмо по средата и попита:

– Е, мистър Шетърхенд, какво завари в склада? Кой се оказа прав, ти или Винету?

– Аз. За кражба и дума не може да става. Забравили сме да затворим вратата с резето и сигурно се е вмъкнало някакво животно, което е подплашило конете. Те са скъсали ремъците и са побягнали, но после за щастие пак са се върнали. Значи в това отношение можем да сме спокойни, но има друго тревожно нещо.

– Какво?

– В лагера са идвали индианци.

– Навярно само един, а? Имам предвид онзи, дето беше в шопа и се наричаше Юварува.

– Не е бил сам. С него е имало и други трима червенокожи, които са го чакали отвън.

– Мътните го взели! – извика Кас и енергично килна назад сламената си шапка. – И други трима! Тогава този мизерен негодник навярно е бил и шпионин, а?

– Убеден съм в това и твърдя, че тук в лагера червенокожите имат съюзник.

– All devils! Ако е така, да му мисли! Кой ли може да е?

– Знам кой е, но я попитай и Ято Инда, дето седи до теб, той също го знае не по-зле от мен.

При тези думи метисът бавно се извърна към Олд Шетърхенд, отправя му поглед, в който проблеснаха гневни искри, и с неприязнен тон го попита:

– Какво трябвало да знам, сър?

– Каквото казах на този джентълмен.

– Хич нищо не знам.

– Тогава елате, мешърс, искам да ви покажа нещо! Нека и Ято Инда дойде с нас!

– Къде е мистър Винету? – попита Кас, докато ставаше заедно с другите.

– В склада – пази конете, да не би пак да се подплашат. Всички излязоха навън, тръгнаха дори и белите работници. Но метисът остана на мястото си. На прага на вратата Олд Шетърхенд се обърна към него и каза:

– Подканих всички да дойдат. Който не се присъедини към нас, ще се разправя с мен. Не се шегувам.

Заплашителният поглед на Олд Шетърхенд беше още по-изразителен от думите му. Метисът стана и тръгна подир него. Белият ловец пак носеше фенера и застана начело, за да заведе мъжете до следата, оставена от метиса, когато беше излязъл от кръчмата, за да се отправи към очакващите го команчи. Олд Шетърхенд освети дирята и каза:

– Мешърс, огледайте внимателно тези отпечатащи! Това са следите на един мерзавец, който иска всички ви да изпрати на гибел. После ще ви покажа и краката, оставили дирята. Техните отпечатащи са съвсем същите. А въпросният тип ще бъде линчован!

– Да ни изпрати на гибел ли? – изплашено попита надзирателят. – Че как така?

– Той е във връзка с враждебно настроени индианци, които вероятно се канят да нападнат лагера. Настанил се е при вас под друго име, за да улесни провеждането на техния план.

– Индианци ли? Възможно ли е?

– Да, червенокожият, който беше тук, е техен шпионин и е имал задачата да изпрати при тях въпросния човек. И аз и Винету забелязахме как двамата си размениха знаци.

– Кой е този подлец? Кажете ми, сър, кажете ми!

– После! Най-напред ще ви дам доказателства. Виждате, че следвам дирята му и скоро ще научите накъде води тя.

Олд Шетърхенд продължи по оставените отпечатащи и другите го последваха, докато най-сетне той спря, освети земята и каза:

– Погледнете! Тук са стояли трима индианци и са го очаквали, а в това време четвъртият, Юварува, беше при нас в шопа и му направи таен знак. Убедете се сами, че следите са оставени от червенокожи!

В този момент Хас гневно опъна дългите си черни мустаци и се обади:

– Изобщо няма нужда от някакво по-особено убеждаване, сър. Още от пръв поглед се вижда, че става въпрос за индианци. Мътните го взели! Лагерът е в опасност. Посочи ни негодника, за да можем малко да го пообесим! Наоколо има достатъчно дървета с хубави здрави клонове!

– Почакайте само още някоя и друга минутка! Трябва да проследим дирята още малко. Ще видите съвсем ясно къде е отишъл и какво е направил.

Метисът стоеше наблизо и чу всичко. От време на време Олд Шетърхенд осветяваше с фенера лицето му и видя как обърканият и изплашен поглед на тъмните му очи шареше наоколо.

Ловецът продължи напред, насочи се към онова място зад кръчмата, отново спря и обясни:

– После те са дошли дотук и са се позабавили повечко, което си личи от следите им. Постъпили са така, понеже на мястото откъм лицевата страна на шопа не са се чувствали в безопасност – нали са разбрали, че Винету и аз се намираме в лагера. Мислели са, че тайно ще се промъкнем до тях. А тук са говорили за нас и за планираното нападение. След това тримата червенокожи са продължили още малко нататък, за да изчакат Юварува, който скоро се присъединил към тях. Предателят обаче се е върнал оттук право в кръчмата. Не съм привърженик на подобни зрелища, но в този случай си имаме работа с такъв мерзавец, който непременно трябва да бъде линчуван.

– Кой е той, кой, кой, кой? – разнесе се наоколо. Само метисът мълчеше.

– Ей сега, ей сега ще научите! Нека само проследим дирята още мъничко, докато отпечатащите станат толкова ясни, че да мога да ви покажа колко точно ще съвпадне с тях кракът му. Елате, мешърс!

Повеждайки мъжете отново към лицевата страна на шопа, белият ловец не изпускате из очи метиса. Ик Сенанда бавно ги последва още

десетина крачки, а после с няколко бързи скока изчезна встрани. Вече беше време. Не биваше да оставят метиса да си поеме дъх, а още по-малко пък да вземе решението да се скрие нейде наоколо, за да подслуша и научи какво щяха да предприемат обитателите на лагера. Ето защо само след броени секунди Олд Шетърхенд спря и каза:

– Ето го мястото, където всичко ще разберете. Нека Ято Инда дойде при мен и... а-а-а – прекъсна се той сам, – но къде е метисът?

– Метисът ли? – запитаха наоколо. – Да не би да е той? Той ли е?

– Разбира се, че е той! Помислих си, че ще се досетите. Той не се казва Ято Инда, а Ик Сенанда, и е внук на Черния мустанг. Този вожд има намерение да нападне лагера и го е изпратил тук, за да разузнае кога ще им се предложи удобен случай.

След тези думи подир беглеца се разнесоха такива викове, крясъци и проклетия, които проехтяха надалеч из клисурата. Но Олд Шетърхенд успя да ги надвика със силния си глас:

– Защо е този безполезен шум!? Той побягна в посока към вигвама си, за да вземе своя кон и да офейка. Бързо подир него, за да не ни се изплъзне!

– Към вигвама му! – закрещяха хората все по-силно един през друг.
– Да, към вигвама му! Подир него, натам, натам, да го заловим! .

Те хукнаха да го гонят и Олд Шетърхенд остана сам с инженера.

– Е, какво ще кажеш сега? – усмихнато попита ловецът. – Нима не успяхме?

– Да, стига само въпреки всичко да не си се заблудил в метиса. Наистина ми е много трудно да повярвам, че е толкова зъл човек.

– Щеше ли да избяга, ако не е такъв?

– Да, така е. Но тогава трябва горещо да благодарим на Бога, че те изпрати при нас. Какво ли щеше да стане с нас! Струва ми се, че червенокожите щяха да ни отнемат всичко, абсолютно всичко, дори и живота!

– И живота, и скалпа, а навярно също и припасите, както и всичко друго, с изключение на парите. Сигурно метисът е поставил условие да ги получи. Знам как стават тези неща и неведнъж сам съм преживявал подобни истории. Но я слушай! Нищо ли не чуваш, сър?

– Да, ей там препуска кон.

– Това е метисът – бяга, гонен от страх пред съдията Линч. И през ум няма да му мине да се скрие нейде наоколо, за да ни подслушва тайно. Отървахме се от него.

– Но докога! Той ще препуска до команчите и после ще се върне

заедно с тях.

– Нали ние ще яздим по петите му и ще бъдем отново тук преди него! Няма защо да се тревожиш. Чуваш ли крясъците на твоите хора? Все още го търсят и не могат да го намерят. Аха, ето че сега изливат гнева си върху вигвама му!

Отначало те видяха отсреща в храсталака да се извива тънко пламъче, което въпреки влагата от дъжда скоро взе да става все по-голямо и по-голямо. Работниците бяха подпалили вигвама. На светлината от огъня двамата видяха Винету да се приближава. Щом стигна до тях, апачът се спря и каза:

– Винету се беше скрил и чу как метисът дотича и влезе във вигвама си. Тогава проехтяха виковете за мъст на мъжете и от страх Ик Сенанда отново изхвъркна навън, втурна се към коня си, яхна го и препусна.

– Дали ще язди надалеч, или ще остане тайно скрит нейде из околността? – попита Олд Шетърхенд, за да чуе мнението на Винету по този въпрос.

– Той ще язди далеч, далеч и няма да спре, преди да се е уверил, че днес не ще бъде догонен от нас. Аз чух запъхтяното му дишане и по него разбрах, колко много го е страх от нас и че сигурно няма да му хрумне да остане нейде наблизко.

– И аз мисля така. Значи пак можем да продължим прекъснатото търсене, без да се страхуваме, че тайно ще бъдем наблюдавани.

– Какво търсене?

– На следите от двамата китайци, които все още не сме открили.

– Ще разрешим ли на другите да присъстват?

– Най-много на двамата Тимпе. Дойдат ли повече хора, лесно могат да заличат дирята.

Ето че работниците се върнаха от безплодното преследване на метиса. Те поискаха от Олд Шетърхенд да сподели с тях подозренията си и свързаните с тях опасения. Ловецът ги помоли да отидат в шопа и малко да го почакаат. Каза им, че скоро щял да се върне и всичко да им обясни. После заедно с Винету, инженера и двамата Тимпе отново се отправи към задната страна на кръчмата, където още отпреди беше забелязал стъпки от двама китайци, но не ги проследи. На светлината от фенера ги намериха лесно и тръгнаха по тях.

Винету и Олд Шетърхенд предполагаха, че следата ще завие около двата задни ъгъла на постройката и ще ги отведе до входа на кръчмата, но скоро видяха, че съвсем не е така, защото дирята продължаваше към

жилището на инженера, и то към задната му страна. А там, на зида, стоеше облегнатата стълба, която стигаше до покрива.

– Уф! – възкликна апачът и, обръщайки се към инженера, попита: – Тази стълба винаги ли стои тук?

– Не – отговори му той и замислено поклати глава.

– А тя беше ли вече тук, когато ние се намирахме в къщата?

– Нямам представа. Цялата работа ми се вижда много подозрителна. Кой ли може да я е поставил?

– Китайците, разбира се! – отвърна Олд Шетърхенд. – Вероятно са те обрали, сър, а заедно с теб и нас!

– Уф, уф! – обади се Винету. – Пушките ни са изчезнали.

– Не ми се сърди, мистър Винету, ама да не си... нещо мръднал? – изплашено извика инженерът.

– Откраднали са ги – повтори вождът.

– Да, и аз съм на същото мнение – заяви Олд Шетърхенд, без ни най-малко да се развълнува.

– И го казваш тъй спокойно, сякаш става въпрос за няколко кибритени клечки, а не за трите най-скъпоценни пушки в Дивия запад!

– Какво ли може да ми помогне вълнението? То само вреди. Колкото по-спокойно приемам кражбата, толкова по-скоро и по-сигурно ще си възвърнем пушките.

– Не мога да си го представя, но ако действително е така, тогава негодниците незабавно ще трябва да върнат пушките и след като наредя наполовина или три четвърти да ги умъртвят от бой, ще ги изгоня оттук!

– Те не могат да ги върнат.

– Така ли? Защо?

– Защото вече не са у тях.

– А къде са?

– В ръцете на команчите.

– По дяволите! Ако е така, това е лошо, много лошо за вас! Кое те наведе на тази зловеща мисъл?

– Нещо съвсем просто. Следата на двамата китайци се среща с дирята на команчите и после веднага пак води обратно към кръчмата. Индианците са взели пушките.

– Значи смяташ, че са били откраднати специално за команчите?

– Не! Вярно, че когато за пръв път видях двете следи да се сливат, бях склонен да предположа, че червенокожите са в таен съюз с двамата китайци, сега обаче съм убеден, че нещата не стоят така. Китайците са извършили кражбата за себе си, а когато са отивали да скрият пушките,

са се натъкнали на индианците, които са ги принудили да им дадат оръжията.

– Възможно е, но все още не знаем нищо определено. Изобщо не можем да твърдим, че действително става дума за вашите пушки. Елате, нека влезем и проверим! Дано се лъжете!

– Не се лъжем. Твоите китайци притежават ли пушки?

– Не.

– Ето на! Погледни тези три отпечатъка в калта! Може да са оставени само от прикладите на пушки. След като са се спуснали по стълбата, двамата крадци са освободили замалко ръцете си и са облегли пушките на зида. Ето три отпечатъка – един по-голям, един среден и друг по-малък. Това е Мечкоубица, това Сребърната карабина, а това – карабината „Хенри“. Други доказателства не са ни нужни.

– Наистина, наистина е така! – извика инженерът, след като разгледа трите вдлъбнатини в калта. – Действително са били китайци. Ще наредя да ги бичуват до смърт! Но как сред толкоз много хора ще разберам кои са двамата?

– Ще ги открием. Ето тук имаме техните отпечатъци, което наистина не е кой знае какво, но може би вътре в къщата ще намерим и другата, по-сигурна опорна точка. А и да не намерим, то в главата на един добър уестман все ще се зароди някоя добра идея, която ще изпрати на бесилото подобни негодници.

– Да се надяваме, сър. Мътните го взели! Всъщност и за мен, и за целия лагер това е голям позор. Отначало за нас бе такава радост и чест да видим сред нас толкова прочути уестмани, а по-късно се оказва, че са ви обрнали по един съвсем изпечен и дързък начин! Само ми се иска да разбере как ли на мерзавците им е хрумнала тази идея. Та те изобщо нямат нужда от подобни оръжия, защото не умеят да боравят с тях. Каква ли цел са преследвали всъщност?

– И за мен си остава загадка, която обаче сигурно ще се разреши.

Тогавя се обади русокосият Кас:

– Сър, току-що ми хрумна едно обяснение за кражбата, макар да не знам дали е умно, или глупаво.

– Какво е то?

– Още преди идването ти в лагера стана дума за теб. Естествено говорихме и за твоите пушки, и за високата им стойност, която всъщност изобщо не може да се определи. Да не би някои от жълтокожите „плитки“ да са го чули и така да са били наведени на мисълта да откраднат тези безценни оръжия, за да ги продадат после за куп пари?

– Хм! Мистър Тимпе, мисълта ти съвсем не е толкова глупава. Може би си отгатнал истината. Двете помещения на шопа са отделени едно от друго само от някаква си тънка дъсчена преграда, през която лесно може да се чуе всяка дума от разговора. И ако не се лъжа, двама китайци седяха сами на една пейка съвсем близо до стената.

– Точно така – потвърди инженерът. – Това бяха двамата „фърстхандс“ (Надзиратели на по-големи групи работници. Б. нем. изд.), които ни служат и за преводачи.

– Тогава не би ли трябвало да приемем, че са почтени хора? – попита Олд Шетърхенд.

– Не, сър! Всички тези типове са негодници, от първия до последния. Не крадат само тогава, когато няма нищо за крадене, а основният им принцип гласи, че да измамиш белите колкото е възможно повече не само не е грях и позор, ами напротив – за тях това е по-скоро чест и добро дело. Фактът, че един китаец е успял да стане „фърстханд“ съвсем не е причина да го смятаме за по-почтен от останалите, а тъкмо обратното – той е по-интелигентен и следователно човек трябва още по-малко да му се доверява. Ще ги разпитаем ли по-подробно?

– Да. Но нека първо влезем в къщата, за да се убедиш, че пушките са изчезнали.

Инженерът отключи вратата и запали вътре една свещ. На светлината ѝ видяха не само че пушките са изчезнали, но разбраха и по какъв начин са били откраднати, тъй като на тавана имаше дупка, през която крадците бяха проникнали в помещението.

От само себе си се разбира, че на двамата приятели съвсем не им беше безразлична загубата на несравнимите им оръжия, обаче те бяха свикнали да се владеят в каквито и да било положения и затова не взеха да се вайкат и оплакват. Ала инженерът беше побеснял от гняв и уверяваше, че ще нареди да убият от бой престъпниците.

– Най-напред ще трябва да ги открием – спокойно каза Олд Шетърхенд. – Но и след като ги заловим, аз ще съм против едно толкова безчовечно наказание!

– Сър, да не би да искаш да се отърват безнаказано? – попита инженерът.

– Не, но ние можем да раздадем правосъдие и без да проявяваме жестокост.

– Не забравяй, че се намираме в Дивия запад! В източните щати ще изпратят крадците за известно време в затвора, обаче тук важи законът на прерията. Според него конекрадецът се наказва със смърт, а аз мисля,

че откраднатите оръжия имат по-голяма стойност от един кон, нали?

– Така е. Въпреки това те моля по-добре да предоставиш на нас да определим наказанието. То ще е достатъчно голямо, без обаче да е несправедливо. Нека сега се върнем в кръчмата, за да се заемем с китайците.

Всички работници бяха все още будни. Дори онези, които преди това си бяха легнали да спят, отново седяха на масите и разговаряха за случилото се. Дватама „фърстхандс“ пак бяха заели предишните си места. Те не се чувстваха спокойни и посрещнаха влизашите хора с изпитателни и страхливи погледи. С кратки думи и настоятелен тон Олд Шетърхенд ги подкани:

– Я елате с нас замалко в другото помещение! Те се изправиха и го последваха като единият прошепна на другия:

– Schuet put tek!

Тези думи не убягнаха от острия слух на Поразяващата ръка.

Щом ги чу, по лицето му се плъзна лека и доволна усмивка. Китайецът си беше послужил със своя роден език и при това бе говорил съвсем тихо, и ето защо той беше напълно убеден, че никой не е разбрал казаното от него. Дори думите му да бяха достигнали до нечие ухо, то тук, толкова далече от Китай, сред дивата пустош на Запада, сигурно нямаше да се намери човек, който да владее китайски език. Той не подозираше, че по време на своите дълги и далечни пътешествия Олд Шетърхенд беше пребивавал и в Китай, а белият ловец никога не посещаваше дадена страна, без предварително да е изучил езика ѝ.

След като се озоваха в малкото помещение и се изправиха пред него, Поразяващата ръка внимателно ги измери с пронизващия си поглед, заплашително извади от пояса си револвера, шумно запъна спусъка му и каза:

– Намирате се в чужда за вас страна. Познавате ли законите ѝ?

Те го погледнаха дръзко в очите и единият отговори:

– Тази страна има страшно много закони, кои от тях имаш предвид, сър?

– Онези, които засягат кражбите.

– Известни са ни.

– Я ми кажи тогава как се наказва кражбата!

– Със затвор.

– Да, но не и по тези земи. Който открадне оръжие или коне тук, в Дивия запад, или го застрелват, или го обесват. Знаете ли това?

– Чували сме го, но не ни засяга, защото никога няма да посегнем на чуждо имущество.

– Не лъжи!

– Какви ги говориш, сър? Казах истината! Чухме, че си голям и прочут човек, но и ние не сме съвсем обикновени хора, тук сме „фърст-ханде“, които не позволяват да ги обиждат!

– Pshaw! Скоро ще смениш тона, момчето ми! Признаете ли си най-искрено всичко, ще се отнесем снизходително към вас, но продължете ли да отричате, не бива да очаквате милост. Вие откраднахте трите ни пушки, нали? .

Човекът направи колкото можа по-непринудена физиономия, учудено поклати глава и отговори:

– Да сме откраднали пушки? Ние ли? Как ти хрумна тази мисъл, която е съвсем неразбираема за нас? Нима пушките ви са изчезнали?

Той изрече тези думи с такъв детински искрен и невинен тон, че Олд Шетърхенд замахна и му зашлеви плесница, която го накара да отлети между масите чак до далечния тезгях, където падна и после с голяма мъка се изправи на крака. Ловецът дори не го удостои с поглед, а се обърна към другия:

– Нали видя как отговарям на лъжата и нахалството! И тъй, кажи ми чистата истина! Вие откраднахте пушките ни!

– Не сме! – опъна се въпреки всичко китаецът.

– През покрива сте влезли в къщата на инженера, нали?

– Не!

– Когато сте искали да скриете пушките, индианците са ви ги взели!

– Не! – за трети път отрече китаецът, но вече далеч не толкова уверено.

– Човече, предупреждавам те! Вярно, че съучастникът ти те призова да отричаш, но за теб ще е далеч по-добре да си откровен.

– Че кога ме е призовавал да мълча, сър?

– Преди малко, след като станяхте от местата си.

– Не знам нищо подобно, сър!

– Знаеш, защото добре чу как ти прошепна „schuet put tek“:

– Да, наистина ми каза това.

– Е, а какво значат тези китайски думи?

– Това ще рече: „ела да вървим с него“! Каза ги, защото нали трябваше да те последваме.

– Слушай, ти се пишеш голям хитрец, но мен не можеш да ме излъжеш. „Lai“ означава „идвам“ а „k'iu“ е „отивам“ или „вървя“. А „schuet put tek“ значи „нищо не бива да признаваме“. И това ли ще отречеш?

Стоящият до тезгяха китаец се беше хванал за бузата, която го болеше, ала при тези думи той изплашено плесна с ръце. Другият отстъпи две-три крачки, опули очи, втренчи поглед в ловеца и ужасено изпелтечи:

– Какво? Ти... ти... мо... мо... жеш да говориш ки... китайски?

Олд Шетърхенд използва голямата му уплаха, за да го надхитри и бързо го попита:

– Кой беше индианецът, който ви принуди да му дадете пушките?

Без изобщо да размисли, китаецът влезе в клопката, отговаряйки:

– Каза, че бил Черния мустанг, вождът на команчите.

– Put yen pet jii, put yen put jii! –, изкрещя китаецът откъм тезгяха.

Този изпълнен със страх вик означава „не казвай нито дума, не казвай нито дума!“

– Tien па, agai уп – о, небеса, тежко ми и горко! – извика неговият съучастник, който едва сега проумя каква грешка беше извършил.

– Я мълчете! – засмя се Олд Шетърхенд. – Нали разбрахте, че вашият китайски нещо не ви помага! Вече сте уличени в кражба и още тази вечер непременно ще бъдете разстреляни или обесени, ако продължавате да отричате. Но разкажете ли ни съвсем точно какво се е случило, тогава ще ви подарим живота!

– Ще ни подарите живота ли? – попита другият китаец, който не беше толкова твърдоглав като приятеля си. – А какво ще е наказанието ни в такъв случай?

– Ще зависи изцяло от откровеността ви. Ако не премълчите нищо, ама съвсем нищичко, сигурно ще се отървете с по-малко наказание, отколкото можете да искате и самите вие.

– Тогава ще кажа, да, всичко ще ви разкажа! Китаецът хвърли един поглед към своя съучастник, който му кимна утвърдително, защото и той разбра, че ще е по-разумно да си признаят, за да не загазят още повече. Притиснал длан към пламналата си буза, той се осмели да се приближи и къде доброволно, къде с разпитване двамата разказаха как се беше случило всичко. След като направиха пълни признания, по-искреният от тях се обърна към Олд Шетърхенд:

– Сега знаеш всичко, сър. Нямаме какво друго да ви кажем и затова сме убедени, че напълно ще ни опростите наказанието. Щом чу тези думи, инженерът му кресна:

– Ти какво си въобразяваш бе, крадецо! Да ти опростим наказанието!? В никакъв случай! Известно ли ти е какво означава да откраднеш на един уестман оръжията? Означава да го изпратиш на сигурна смърт!

И при това такива пушки! Исках да наредя да ви бият, докато пукнете, но мистър Шетърхенд не се съгласи, а и тъй като вие благоволихте да си признаете, ще проявя снизходителност и ще ви определя за наказание само сто удара.

При тази закана двамата китайци нададоха такива жални вопли, че Винету презрително възкликна „уф“, а Олд Шетърхенд се обърна към него:

– Какво наказание е определил моят червенокож брат за крадците?

Апачът замислено втренчи поглед пред себе си. След някоя и друга секунда бронзовите черти на лицето му потрепнаха в лека, особена усмивка, и той отговори:

– Ето това! – И същевременно с двете си ръце направи движение, което недвусмислено означаваше скалпиране.

Белите разбраха какво имаше предвид и лицата им придобиха много сериозно изражение. Ала китайците не знаеха как да тълкуват жестовете му и погледнаха въпросително към Поразяващата ръка.

– Застанете на колене пред мен близо един до друг! – заповяда им той. Те се подчиниха.

– Свалете шапките си!

Двамата смъкнаха от главите си плитките шапчици без козирка и периферия. В следващия миг ножът на ловеца проблясна във въздуха. Присъстващите работници и чиновници изплашено извикаха, защото си помислиха, че работата е сериозна. Две бързи движения с лявата ръка на уестмана към главите им и два не по-малко светкавични замаха на десницата му с ножа и... той им отрязва не скалповете, а плитките.

Зрителите си отдъхнаха с облекчение. Ала в първия момент китайците замръзнаха от ужас. За един син на Небесната империя е невиджан позор да загуби плитката си. При определени обстоятелства той дори предпочита да се прости с живота си. Ето защо отначало двамата останаха неподвижни като статуи. После изведнъж нахлупиха шапките върху главите си, скочиха на крака и хукнаха без посока, надавайки силни, жални викове. Подир тях се разнесе дружен смях.

Само Винету и Поразяващата ръка не се смееха. С много сериозен тон белият ловец обясни следното:

– Мешърс, тази сцена може да ви изглежда смешна, но тя съвсем не е такава. Според собствените им схващания китайците са наказани далеч по-строго, отколкото ако някой съд ги беше осъдил на няколко години затвор.

– Какво? Нима е възможно? – попита инженерът, – Но дори и да е

така, то тук не ваят китайските разбирания, а нашите закони. Заради една толкова нагла кражба да изгубиш само косата си? Не, не мога да се съглася с подобно наказание!

– Не само косата, а и честта, сър! – подхвърли Олд Шетърхенд.

– Pshaw, чест! Тези крадци доказаха, че нямат никаква чест, а не е възможно да лишиш човек от онова, което не притежава. Ти ги наказва по свой начин, а аз ще прибавя към това едно допълнително наказание.

– Какво?

– Ще ги изгоня. Не мога да държа на служба при мен мошеници.

– Изобщо няма да има нужда да ги гониш.

– Тъй ли? Защо?

– Защото след като им взехме плитките, няма да им е възможно да останат тук. Те не бива повече да се мяркат пред очите на тукашните хора и сигурно още през тази нощ ще изчезнат.

– Е, добре, щом е така, ще се задоволя и с това наказание, обаче ще внимавам заедно с тях да не изчезнат и още куп неща. Но тези две плитки ще прибера като спомен за днешната извънредно интересна нощ.

Той се наведе, за да вдигне плитките от земята, ала Олд Шетърхенд му ги взе от ръката и каза:

– Сър, с твое разрешение плитките ще получи един съвсем друг човек.

– Тъй ли? Кой?

– Токви Кава, великият и прочут вожд на команчите.

– Той ли? Защо?

– За да го опозорим и ядосаме.

– Нищо не разбирам.

– А е толкова лесно за разбиране. Когато преди малко с движенията за скалпиране Винету поиска двете плитки, той имаше съвсем особена причина за това. Несъмнено ти вече си убеден, че Черния мустанг се капи да нападне лагера, а?

– Да.

– На какво ли най-вероятно ще е хвърлил око? Да не би на парите ти?

– Едва ли. Сигурно за предателството си Ято Инда е поставил условие да ги задържи до себе си. Индианците нямат нужда от долари. Затова изглежда вождът ще прояви по-голям интерес към нашите оръжия и муниципи.

– Безспорно, но няма да пренебрегне и китайските плитки.

– Така ли мислиш?

– Да. Онзи, който познава индианците толкова добре, колкото нас, сигурно отлично знае как разсъждават и какво искат. Такова голямо количество скалпове, дълги цял лакът! Каква плячка и каква слава! Обаче няма да успеят, и понеже аз никога не съм бил чудовище и съчувствам на всеки мой брат независимо дали цветът на кожата му е бял или бакъреночервен, като обезщетение най-тържествено ще връча тези две плиткени на Черния мустанг.

– Уха, ето това се казва идея! Как ли ще се ядоса Мустанга! Подобно нещо може да хрумне само на Олд Шетърхенд!

– Лъжеш се. Съвсем не ми е хрумнало на мен.

– Ами на кого?

– На Винету.

– На Винету? Не го чух и дума да казва!

– Но видя жестовете му.

– Нима в този случай наистина е мислил за Черния мустанг?

– Естествено! Обикновено ние двамата се разбираме без думи. Ще ми даде ли право моят червенокож брат?

Докато отправяше този въпрос към Винету, белият ловец нави плитките на руло и ги прибра. Апачът отговори:

– Моят брат Шетърхенд ме е разбрал много добре. За вожда на команчите ще бъде голямо удоволствие да получи от нас тези плитки без самите скалпове.

– Възможно е – провлечено призна инженерът. – Но това не може да стане толкова лесно. Преди да успеете да ядосате Мустанга с плитките, ще трябва първо да отбием нападението му над лагера и да го пленим. Говорите така, сякаш всичко е толкова лесно и просто, колкото четенето за професора. А мен ме обзема панически страх само като си помисля за команчите. Мешърс, нека седнем и направим военно съвещание.

Той събра няколко маси така, че и за белите работници да има място, а после ги покани да се приближат. Хората насядаха. Олд Шетърхенд и Винету се присъединиха към тях, но по лицата им си личеше, че съвсем не отдаваха на очаквания военен съвет онова значение, което му отдаваше инженерът. Физиономията на Кас също изразяваше безгрижие. Обръщайки се към събранието, той каза:

– Когато скорците не знаят какво да правят, вземат, че се съберат на някоя хубава зелена поляна, за да бърборят също като навремето при наследниците на Тимпе.

– Сър, изглежда не вземаш много сериозно тази опасна работа? –

каза инженерът, малко докачено. – Ние не сме скорци, сър.

– А кой казва, че сте скорци?

– Та нали ти спомена за тези животинки!

– Да, говорих за скорци и за една хубава зелена поляна. Но нима ние се намираме на поляна?

– Pshaw!

– Е, добре! След като тук не е поляна, не е възможно с думата скорци да съм имал предвид присъстващите хора, сър. Все пак всеки разумен човек трябва да има правото от време на време в разговорите да си служи с красиви образни изрази и подходящи примери!

– Well! И тъй като навярно причисляваш и самия себе си към тези разумни хора, то несъмнено можем да очакваме и от теб много разумни предложения!

– И аз мисля така, макар че вместо няколко, имам само едно единствено предложение, което съдържа в себе си всичко необходимо.

– Тогава да го чуем, сър!

– Веднага, и с най-голямо удоволствие! И тъй, предлагам да не правим голямо военно съвещание, а просто да попитаме мистър Винету и мистър Шетърхенд как да постъпим. Това е най-близко до ума, защото едва ли ще измислим нещо по-добро от тези двама джентълмени.

– Признавам, че е така, но има толкова много неща за обмисляне. Кога ще бъде проведено нападението? Колко червенокожи ще участват? По какъв ли начин ще ни нападнат? Аз мога да разчитам само на белите си работници, а вие виждате, че те са шепа хора. Китайците нямат пушки, а и да имаха, сигурно щяха да ги захвърлят и да си плюят на петите. Е да, друго беше, ако разполагах с толкова много бели работници, като колегата си от Роки Граунд! Той има над осемдесет души и всичките са добре въоръжени. При тамошните взривни работи не могат да се използват китайци.

– Роки Граунд ли? – попита Олд Шетърхенд. – Това място и преди ли се е казвало така?

– Не, ние му дадохме това име.

– Далеч ли е оттук?

– Не е. С локомотива се стига за час и половина.

– Хм! Тукашните местности са ми горе-долу познати, а Винету ги знае още по-добре. Вярно е, че откакто сте започнали да работите тук, аз не съм идвал насам и следователно нямам никаква представа откъде минава вашата линия. Не можеш ли да ми кажеш предишното име на онази местност? Достатъчно ми е само названието на някоя долина,

планина или река.

– Роки Граунд прорязва полите на една планина, която няма английско име. Индианците я наричат Уа-пеш. Не знам какво означава.

– Уф! Уа-пеш! – възкликна Винету така, като че това име беше много важно и го навеждаше на някаква нова мисъл. Всички отправиха погледи към него. Апачът само махна с ръка и добави:

– Нека моят брат Шетърхенд говори вместо мен. той го знае не по-зле от Винету.

Хората извърнаха очи към белия ловец. Доволно усмихнат, той кимна като на себе си и каза на инженера:

– Не знаеш какво означава Уа-пеш? Това е съвсем същото име, което сте дали на местността – каменна долина или скалист пролом. Ти знаеш, че искам да отидем до Олдър Спринт. Имаш ли представа къде се намира това място?

– Не. Знам само, че мислите утре вечер да стигнете там. Следователно то трябва да е на един ден с кон оттук.

– Наистина е на един ден път, защото има много обикаляне през долини и клисури, но както чух, вашата железопътна линия изглежда сече в права посока и за да стигнеш по нея с кон от Роки Граунд до Олдър Спринг са ти необходими приблизително три часа. Именно последното обстоятелство радва толкова много и мен и Винету.

– Защо ви радва, сър?

– Защото ни спестява много грижи и ни дава в ръцете силни карти срещу команчите, които те сигурно няма да могат да бият.

– Това страшно би ме радвало. Няма ли да ни обясниш по-подробно как стоят нещата?

– Първо ми кажи каква връзка имате с Роки Граунд!

– Имаме постоянна връзка. Разполагаме с телеграф, тъй че всеки момент мога да изпратя депеша.

– Чудесно! Ами железницата? Релсите стигат ли дотам?

– Да, от две седмици. Тук се намираме на края на отсечката с временно поставени релси.

– Какви са вагоните?

– Естествено все още не са пътнически, а само товарни.

– И те ще свършат работа. Имате ли тук такива вагони?

– Цяла дузина.

– А локомотив?

– Не. Привечер той тръгна обратно за Роки Граунд.

– Сега там ли е?

– Да.

– Сигурно ли е?

– Съвсем сигурно.

– Тогава преди да продължим разговора си, имай добрината да отидеш да телеграфираш да изпратят локомотива!

– Какво? Да телеграфирам ли? – попита инженерът.

– За локомотива? Да телеграфира? Защо? Нима ни е нужен тук? – заваляха наоколо въпросите на другите присъстващи.

В същия момент съвсем спокойно и все пак много решително Винету каза:

– Нека мистър инженерът незабавно телеграфира, без да пита много-много! Моят брат Шетърхенд добре знае какво иска!

Човекът тръгна, без да възразява. След няколко минути се върна и съобщи:

– Изпратих телеграмата. Така поех известна отговорност, но се надявам, че ще мога да я оправдая.

– Не се тревожи, сър, никой няма да те упрекне! – успокои го Олд Шетърхенд.

– Все пак би могъл преди това да ми кажеш какво ще търси тук локомотивът!

– Не исках да губим време, защото вероятно преди да тръгне оттам, ще трябва първо да подгреят котела му.

– Така е. Веднага ми отговориха същото и по телеграфа. Ами кой ще пътува с него?

– Винету, аз и двамата ни нови спътници, заедно с конете.

– Никой ли от нас няма да ви придружава?

– Никой.

– Но мистър Шетърхенд, не мога да поема такава отговорност. Нашите локомотиви и вагони не са тук за частни, извънредни пътувания.

– Изобщо не става въпрос за никакви частни работи, а за да ти помогнем срещу команчите. Съвсем накратко ще ти разкажа какво е било положението преди ние да пристигнем тук и как стоят нещата сега. При това не става дума за никакви предположения, а за неоторими и сигурни факти. Ние не се заблуждаваме, а знаем намеренията на неприятелите с такива подробности, сякаш сме взели участие в техните съвещания. Черния мустанг е решил да нападне лагера ви и под чуждо име изпратил тук своя внук, метиса, за да шпионира и разбере кога ще е най-удобният момент. Тази вечер команчите са се срещнали тайно с него тук, за да определят деня на нападението. Вероятно този ден нямало да бъде тъй

скоро, ако не бяхме дошли в лагера и не бяхме разобличили метиса. Червенокожите нямаше да бързат. Но сега вече те знаят, че сме прозрели плановете им и ще гледат да проведат нападението си преди да си успял да го направиш невъзможно с построяването на защитни укрепления или с някакви други предпазни мерки. Дори съм убеден, че ако не съществуваха някои твърде значителни пречки, команчите щяха да нанесат удара си още днес.

– Пречки ли? – прекъсна го инженерът. – Струва ми се, че тъкмо днес те напълно липсват.

– Защо мислиш така?

– Ама че въпрос! Ако червенокожите се появят ей в този миг, ние сме загубени!

– Да, но ако! А те не могат да се появят, защото не са тук!

Залагам главата си, че Черния мустанг е идвал само с двама-трима от воините си. Лагерът му се намира далеч, много далеч оттук. Освен това той знае, че ние сме при теб. Метисът ще го догони и ще му разкаже случилото се. И тъй, вождът ще е убеден, че тази нощ ще бъдем нащрек. Той е узнал, че утре аз и Винету се каним да отидем до Олдър Спринг. За него е много по-важно да сложи ръка на нас двамата, отколкото да се сдобие с цялата плячка, която може да намери тук. Така че с най-голяма бързина Токви Кава ще препусне към онова място, за да ни плени. Той си представя, че тази работа ще е съвсем лесна, понеже оръжията ни, от които се страхуват всички индианци, са вече в негова власт. А след като му паднем в ръцете, ще му се види още по-лесно незабавно да се върне до тук, за да вземе и дългите китайски скалпове. Той не бива да отлага много нападението, защото в противен случай ти ще се приготиш за защита. Най-важното е да го изпреварим. Двамата с Винету трябва да пристигнем в Олдър Спринг преди него. Трябва тайно да се промъкнем до лагера му, да го подслушаме и да разберем по какъв начин смята да действа.

– Но, сър – намеси се инженерът, – това е неимоверно опасно! Ако ви спипат, загубени сте!

– Няма да ни спипат, можеш да бъдеш сигурен! Уестманът може да бъде изненадан само от неизвестна нему опасност, а не от такава, която познава. А това, че Олдър Спринг се намира толкова близо до Роки Граунд, е едно извънредно благоприятно обстоятелство. Щом пристигне локомотивът, незабавно отпътуваме за Роки Граунд, а оттам яхваме конете, за да се доберем още в ранни зори до Олдър Спринг. Там ще си изберем такова място, че да можем всичко да наблюдаваме, без да

забележат нас самите. А какво ще става после зависи единствено от онава, което научим.

– Ще успеете ли още там да си възвърнете пушките?

– Вероятно не.

– Но все пак ми се струва, това трябва да ви е първата грижа.

– Най-голямата ни грижа е да ти помогнем. Удаде ли ни се, така ще пленим и Черния мустанг. Чрез него пушките ни най-лесно и най-сигурно пак ще се върнат в наше владение. Убеден съм, че ще успеем да го подслушаме. Чуем ли, че те заплашва опасност, бързо ще препуснем към Роки Граунд и с влака ще доведем всичките тамошни работници, за да посрещнем тук команчите.

При тези думи инженерът скочи на крака и зарадвано извика:

– Мътните го взели, каква великолепна идея! Да доведем онези бели на помощ! Ами че тогава няма какво повече да искаме. Изобщо не е необходимо да се безпокоим, защото ще направим на решето червенокожите негодници от първия до последния.

– Значи си съгласен, така ли?

– Естествено! Имаш право, имаш пълно право, мистър Шетърхенд. Става така, както вече ти казах – ще дължим избавлението си на теб и на мистър Винету.

– Значи вече не се тревожиш за това, че те накарах да изискаш един локомотив?

– Никак, сър, никак. Напротив, извънредно много съм ти благодарен и ще се погрижа да бъдеш посрещнат в Роки Граунд както му се полага.

– Хм! Какво възнамеряваш да правиш?

– Щом отпътуваш, веднага ще телеграфирам, че ще пристигнат Поразващата ръка и Винету, двамата най-прочути мъже на Запада.

– Няма да го направиш!

– Няма ли? Защо?

– Първо, защото не сме нещо повече от много други хора, и второ, защото заплашваш с провал целия ни план.

– Така ли мислиш?

– Да. Не е необходимо никой да разбере кои сме и какво искаме. Не е изключено да ни издадат на команчите.

– Невъзможно!

– Дори е много лесно!

– Не е. Че на кой може да хрумне да даде на червенокожите подобно сведение?

– Спомни си за метиса, който се ползваше от безрезервното ти доверие! Човек трябва да е извънредно предпазлив, още повече щом става въпрос за толкова много човешки живота, както в случая.

– Well! Но все пак трябва да телеграфирам. Просто ще съобщя, че пристигат четирима пътници. Длъжен съм да го сторя. Но ако се лъжеш, че тази нощ сме в безопасност, може да ни сполети дяволски голямо нещастие!

– Какво искаш да кажеш?

– Ами ако все пак команчите се появят, докато те няма?

– Няма да се появят!

– Тъй си мислиш ти, сър! С удоволствие признавам, че в подобни истории си сто пъти по-опитен от мен, ала преди малко самият ти каза, че човек трябвало да е извънредно предпазлив.

– Няма да ти противореча. И така, постъпи както ти повелява дългът!

– Че какво ли ми повелява дългът?

– Накарай от всички страни на лагера да запалят големи огньове и край тях постави стражи. Ако случайно команчите се намират наблизко, което аз обаче решително отхвърлям, те ще видят, че сме нащрек и няма да посмеят да се приближат.

– Да, това е най-добрата предпазна мярка. Така ще направя.

Той се отдалечи, за да даде необходимите заповеди и скоро, въпреки че всичко наоколо беше подгизнало от дъжд, пламнаха шест огромни огъня, които осветиха целия лагер. Инженерът бе оставил един пост и в жилището си, за да му доложи, когато чуе звъна на намиращия се там телеграф. Естествено за сън и дума не можеше да става. Приготвленията за потеглянето на влака бяха направени своевременно. За четиримата пътници и конете им бе напълно достатъчно един твърде обемист товарен вагон, в който направиха няколко удобни за сядане места. Когато прозвуча сигналът и дойде известието, че локомотивът е потеглил от Роки Граунд, те качиха конете във вагона, а за собствениците им бе приготвен силен грог, за да пийнат по чашка на раздяла. След около час и половина локомотивът пристигна и го скачиха с вагона. Пътниците се сбогуваха, качиха се в товарния вагон, а инженерът отиде да предаде съобщението, че хората от Роки Граунд трябва да посрещнат четирима пътници.

Макар че релсовият път беше временен и наоколо цареше голяма тъмнина, късата композиция летеше със скорост на бърз влак. Типично по американски, с типичното безгрижие. През време на цялото пътуване

не се появи нито една светлинка, за окото нямаше никаква опорна точка. Планини, долини, прерии и гори се бяха слели в едно и не се различаваха. Изглеждаше сякаш влакът фучи все през някакъв безкрайно дълъг тунел, тъй че четиримата мъже се зарадваха, когато най-сетне локомотивът пронизително изсвири и пред очите им изплуваха светлините на тяхната цел.

И тук горяха няколко огъня, на чиито отблясъци най-напред забелязаха продълговата ниска постройка с много широка входна врата. Изглежда вътрешността ѝ беше разделена на няколко помещения, в едно от които имаше светлина. На дирека на портата стоеше облеган слабичък и невисок човечец, облечен в кожените дрехи на уестман. Друг мъж беше застанал недалеч от релсите и щом влакът спря, той се приближи до вагона, бутна докрай полу отворената плъзгаща се врата и подвижна:

– Роки Граунд! Слизайте, мешърс! Любопитен съм да видя заради какви хора моят колега от Фъруд Ками организира това нощно пътуване.

– Веднага ще видиш и разбереш, сър – отговори му Олд Шетърхенд. – Естествено предполагам, че тук си служебно лице, а?

– Аз съм инженерът, сър. А ти?

– Ще чуеш имената ни, когато се настаним вътре на светло. Имаш ли някое място, където добре да подслоним конете си?

– Ще видим. Излезте първо самите вие. Докато слизаха, той се вглеждаше внимателно в лицата им, а накрая разочаровано промърмори:

– Хм! Все непознати! Има дори и един червенокож! Бях си помислил нещо съвсем друго!

– Навярно си очаквал началници или нещо подобно, а? – засмя се Олд Шетърхенд. – Милионери-акционери, нали? Не ни се сърди, че ще продължим пътя си и тогава пак ще можеш да спиш.

– Ще продължите ли? Ами че в такъв случай сте само някакви ловци или трапери, а?

– Така е.

– Е как може тогава моят колега да иска от мен посред нощ да...

Той бе прекъснат. Слабичкото човече, което стоеше облеганото на вратата, в момента се приближи и попита:

– И аз самият съм любопитен да видя що за люде правят среднощен излет из Дивия запад с извънреден влак. Ако по такъв начин...

Той млъкна. До този момент Олд Шетърхенд стоеше с гръб към него, но щом чу този познат глас, уестманът бързо се обърна. Дребосъкът видя лицето му, прекъсна започнатото изречение и изкрещя:

– Поразяващата ръка! Поразяващата ръка!

– Хобъл Франк, Хобъл Франк! – възкликна белият ловец не по-малко смаян от другия.

– И Винету! Винету! – отново извика Франк, след като разпозна и апача.

– Уф! – обади се вождът.

Тонът, с който той изрече това единствено възклицание, издаваше чувствата, породени у него от тази толкова неочаквана среща.

– Наистина са те двамата! Поразяващата ръка и Винету! – повтори дребосъкът кажи-речи извън себе си от радост. – Мешърс, елате в обятията ми, елате да ви притисна до сърцето си! Не мога да не го направя, трябва да ви посмачкам в прегръдките си независимо от това дали ще ми се разсърдите, или не!

Той запрегръща ту единия, ту другия, като в същото време подвикна на чиновника:

– Мистър инженер, виж, това са двамата най-прочути уестмани, за които цяла вечер ти разказвах. Откъде да знам, че толкова скоро ще се срещна с тях тук!

Инженерът се държеше вече по съвсем друг начин, който можеше да се нарече почти раболепен. Той отговори:

– Мистър Франк, разказът ти съвсем не беше необходим. Макар и само по име, от доста дълго познавам тези двама джентълмени, чиято слава се носи из всички щати. Ако знаех, че локомотивът ще докара тъкмо тях, посрещането щеше да е съвсем друго. Ще изтичам да събудя всички мои хора и ще...

– Чакай! – прекъсна го Олд Шетърхенд. – Искаме да останем като непознати хора. Скоро ще научиш причините. Няма да се задържаме тук задълго, но понеже толкова неочаквано срещнахме нашия добър приятел Франк, навярно ще измине някой и друг час, преди да продължим. И тъй, кажи ми имаш ли някакво място, където нашите коне могат да бъдат подслонени?

– О, мистър Шетърхенд, ще се грижа за конете ви като за хора, понеже знам какви благородни животни яздите вие двамата с Винету. Ще ги вземем с нас вътре в салуна, където ще ви помоля да имате добрината да бъдете мои гости.

Онова, което той наричаше „салун“ (Става дума за популярните в Запада най-често дървени постройки – кръчми, носещи названието „saloon“. Б. пр.) беше вече споменатата продълговата постройка. Осветената част от нея представляваше гостилница за тогавашните

обитатели на Роки Граунд. До нея се намираше едно по-малко помещение за съхраняване на по-ценни стоки. В момента то беше празно и тъкмо там прибраха конете. Така те кажи-речи бяха пред очите им и можеха да бъдат сигурни, че животните са в безопасност.

Когато влязоха в гостилницата, иззад тезгяха се надигна съненият кръчмар. Той не си беше легнал да спи, защото вярваше да поспечели нещичко от очакваните гости. Пускането на извънреден влак бе накарало хората да си помислят, че при тях идват знатни господа, може би дори ревизори по строежа на железопътната линия. Но за свое разочарование кръчмарят видя, че те са обикновени уестмани. Обаче след като инженерът му прошепна двете прочути имена, както и поръчката, той бързо промени мнението си за тях.

Още преди да насядат, Олд Шетърхенд сметна за уместно да запознае Кас и Хас с Хобъл Франк. И тъй, той се обърна на немски към дребосъка:

– Драги Франк, съдено ми е голямото удоволствие да ти доставя една радост. Ще ти представя в лицето на тези двама господа наши сънародници.

– Какво? Наистина ли? Значи немци?

– Дори саксонци!

– Нима е възможно? Саксонци! Че откъде са?

– Господин Хазаел Бенджамин Тимпе от Плауен.

– Плауен в областта Фогтланд ли?

– Да.

– Това страшно ме радва, да, наистина страшно ме радва, та нали толкоз силно обикнах Плауен, щото там, в остъкления салон на Андерс, съм пил най-хубавата бира през живота си и съм ял най-вкусните свински крачета! Струва ми се имаше и фогтландски картофени кнедли, такива варени. Ами другият господин?

– Той е господин Казимир Обадия Тимпе, един негов братовчед от Хоф.

– От Хоф ли? Хм! Тъй, тъй! Но този град е всъщност в Бавария. Значи налице е някаква географско-орнитоложка грешка в съответната карта. Ала в този случай това не вреди, защото железопътната линия от Плауен до Хоф е изцяло саксонска. Все пак и господин Казимир Обадия може да мине за мой земляк. Ами кой от тях е всъщност истинският братовчед, единият или другият?

– И двамата, драги Франк, естествено и двамата.

– Значи и двамата, а? Хм, да! Навярно ще да е така. Малко се

пообърках, защото човек като чуе тез хубави имена Тимпе, може съвсем да се изтимпи. Надявам се да няма и други хора, които също се казват Тимпе!

Двамата Тимпе бяха слушали вече някои истории за Хобъл Франк, но все пак не си го представяха чак толкова голям чудак, както можеха сега сами да видят и да се убедят. Но още от самото начало той им стана толкова симпатичен, че Кас незабавно му отговори:

– О, има още много Тимпе, а именно Рехабеам Захариас Тимпе, Петрус Миха Тимпе, Маркус Абзалом Тимпе, Давид Макабеус Тимпе, Тобиас Холофернес Тимпе, Нахум Самуел Тимпе, Йозеф Хабакук Тим...

– Чакай, стой, спри! – изкрещя Хобъл Франк и затисна ушите си с длани. – Ако продължава още така, или ще получа схващане на прасците, или ще скоча в първата река, която ми се изпречи! За да може човек да издържи изброяването на подобни имена, трябва да притежава нерви като телеграфен кабел или да има слонски уши! Тимпе, Тимпе, Тимпе и нищо друго освен Тимпе! А на всичко отгоре и тези собствени имена! Я ми кажете, що за чичовци, лели и кръстници сте имали, те са ви лепнали такива имена?

– Ами всичките също се казваха Тимпе.

– Боже милостиви! Ама туй е вече прекалено! Ако ми споменете още веднъж името Тимпе, направо ще ви застрелям, за да си спася живота! Направете ми услугата да пишете до саксонското министерство да ви изпрати някакво друго име, иначе ми е невъзможно да общувам с вас!

– Тази работа можем да я уредим съвсем лесно. Обикновено предлагаме на добрите си приятели да се обръщат към нас със съкратените ни собствени имена Кас и Хас, вместо Казимир и Хазаел. Имате ли нещо против?

– Не, туй ми харесва повече. Значи в мое лице искате да имате също един такъв добър приятел. Да седнем сега и да... ха, туй пък какво е?

Този въпрос се отнасяше до пълните чинии и бутилки, които в момента кръчмарят постави на масата. Дребосъкът направи въпросителен знак на инженера и той им обясни, че ако джентълмените благоволят да бъдат негови гости, ще му окажат изключително голяма чест. Според американските разбирания щеше да е голяма обида, ако не приемеха тази покана и ето защо те не се възпротивиха. Хобъл Франк и двамата Тимпе се заловиха здравата да хапнат и да пийнат. Олд Шетърхенд яде

малко и изпи само една чаша вино. Винету изобщо отказа да пие. Навярно той беше опитвал от всички спиртни напитки, но никога повече не беше повторил. Апачът знаеше много добре, че „огнената вода“ е най-големият враг на червенокожите мъже, а нека ние добавим – и на белите също!

По време на вечерята се водеше оживен и възбуден разговор. Преди всичко Поразяващата ръка искаше да научи на какви обстоятелства трябваше да благодарят за срещата си с Франк. Дребосъкът му отговори:

– Пак се виждаме тук, защото и с мен става туй, дето става и с теб, и с пъдпъдъка.

– Странно сравнение!

– Хич не е странно! Когато на пъдпъдъка не му харесва повече в Германия, той започва да става неспокоен и вземе, че прелети през морето. Тъй и теб не те съдържа дълго у дома. Когато човек почука на вратата ти, за да те посети, обикновено вече си излетял. И ако непременно желае да си поговори с теб, трябва просто да полети по петите ти. Имах различни дребни въпроси към теб и взех, че се качих на един кораб по Елба, за да ти дойда на гости. Но когато пристигнах, ти беше вече тръгнал на път и ми казаха, че си прехвърлил океана, за да се срещнеш с Винету. Ала къде, никой не знаеше. И ето че ме обзе саванната треска. Заклучих моята вила „Меча лой“ и отпътувах с един параход подир теб. Нали знаех, че от апачите мескалеро сигурно щях да науча в коя местност да те търся. Първо плавахме с речен кораб нагоре по Арканзас, докдето това бе възможно, а после взехме коне и през Санта Фе се отпавихме към Рио Пекос.

– Ние ли? Значи не си сам, така ли?

– Не съм. Естествено и братовчед ми Дрол е с мен!

– Добрата Леля Дрол? Ами къде е? Къде си го оставил?

– Изобщо не съм го оставял. И питаш къде е? В кревата!

– Тук ли?

– Да, тук.

– Но, Франк, защо не го събудиш?

– Защото на моя скъп приятел му е нужно малко да поспи. Болен е.

– Болен ли е? Тогава трябва да го видиш? Да си болен тук, в Дивия запад, е много по-различно, отколкото ако си болен у дома. Нещо опасно ли е?

– Не е опасно, но както изглежда е твърде болезнено.

– И от какво страда?

– От нещо много особено. Никога досега не го бях чувал и отначало не ми се искаше да повярвам на ушите си. Казва, че имал остров Ишиа в краката.

– О... остров... Ишиа ли? – провлачено попита Олд Шетърхенд. Идеше му да прихне да се смее, ала не го направи и остана сериозен, защото знаеше на какви чудатости е способен Хобъл Франк. Онзи, който не понасяше спокойно неговите смешни обърквания на едно понятие с друго, можеше винаги да очаква някой груб отговор.

– Да, остров Ишиа – кимна Франк най-сериозно.

– Ти знаеш ли къде се намира този остров?

– Естествено! Намира се между Тропика на рака и Хоенцолерн-Зигмаринген. (Сравнително малки селища, разположени наблизко в областта Швабия. Б. пр.)

– Ами! – засмя се Кас, който не подозираше, че с възражението си страшно много ще обиди дребосъка. – Не съм голям географ, но най-случайно знам много добре къде се намира този остров. Веднъж четох за някакво ужасно земетресение, което станало там и взех, че се осведомих за острова.

Олеле мале! Добрият Кас не подозираше, че сега самият той трябваше да очаква голямо земетресение. Франк остави настрана ножа и вилицата, бавно се обърна към него, величествено го изгледа от глава до пети и с най-студения си и презрителен тон попита:

– Значи много добре го знаете, тъй ли? Ами я ми кажете как се казват?

– Тимпе.

– Тим... Тим... Тимпе! Всъщност това ни казва всичко! Тимпе и Ишиа! Звучи също толкоз прелестно, колкото четка за дъски и Офелия, или като свинска зурла и зорница. И къде според вас се намирал остров Ишиа?

– В залива на Неапол.

– Тъй! – провлече той това „тъй“ безкрайно дълго, а после със святкащи очи добави въпроса: – И нима не е между Тропика на рака и Хоенцолерн-Зигмаринген?

– Хм! Не знам, никога не съм се интересувал от този тропик.

– Тогава в бъдеще мълчете най-покорно, когато научни символични авторитети ви оказват честта да ви озарят със спектъра на отразената си светлина! Току-що вий сам признахте, че не сте никакъв географ. Когато Луна (Богиня на луната. Б. пр.) се усмихва, тангентата трябва да мълчи. Не го забравяйте!

Кас нямаше представа колко чудовишно бе съпоставянето на Луна с тангентата. С извинителен тон той се обади:

– Господин Франк, не исках да ви обидя, но вие сигурно ще признаете, че не е възможно никой болен да има в краката си остров Ишиа с неговите двайсет и пет хиляди жители!

– Я ми се махайте от главата с вашите жители! Че кой е говорил за тях? Заради болките, които изпитваше Дрол, стигнахме с голям зор до форт Манърс, където случайно имаше двама лекари. Накарах ги да го прегледат. Единият от тях, който хич не ми композираше научно, обяви болестта му за *rain in the hip* (Ишиас, лумбаго. Б. пр.). Но другият, дето беше образованият Посейдон, отгатна истината и нарече болестта Ишиа. Че това е един остров го знае всеки, макар и да не се числи към най-големите мъдреци. А и онази работа със земетресението е съвсем вярна, защото болките се проявяват по съвсем същия начин – започнат ли, цялото тяло на Дрол започва да трепери и да се тресе.

Кас мълчеше, понеже не знаеше какво да му отговори. Олд Шетърхенд предпочете да не си хаби думите за объркването на ишиаса с острова Ишиа и за да отклони вниманието на Франк от напълно невинния му противник, го попита:

– Но по-рано не се забелязваше и следа от тази болест у Дрол. Значи е съвсем нова за него, а?

– Да, за пръв път се проявява.

– Лекарите откриха ли причината?

– Те ли? Хич не им се наложи да я търсят, щото аз им я казах.

– Ти ли?

– Да, аз! Или да не мислиш, че не мога да видя нещо, дето направо ще ти избодат очите? Че тогава би трябвало направо да съм кървав!

– Е, и каква е причината?

– Ами тя се крие в един кон, дето не може да отвикне все да се спъва.

– Какво искаш да кажеш? – попита Олд Шетърхенд най-сериозно, макар че полагаше усилия да преглътне смеха си.

– Вече споменах, че от река Арканзас потеглихме на коне. Моят жребец не беше лош, яздя го и досега, обаче с белия кон на Дрол ни излъгаха. Той се спъваше на всяка крачка. Непременно трябва да се спъне и там, където нямаше нито ров, нито камък, нито корен. Тогаз онова добиче се спъваше просто в собствените си крака.

– Но кой човек купува подобно животно! И на всичко отгоре бяло! Нали знаещ, че никой уестман не язди бял кон, защото светлят му Цвят

още отдалеч би го издал на неприятелите му.

– Добре го знам, но когато на всяка цена ти трябва коне и има само бели, какво ще правиш тогава? Нима ще вземеш да боядисаш животното с мастило, та още при първия дъжд враният ти жребец да се превърне в бял кон?

– Хм, странно! Никога не съм виждал да се предлагат за Продан наведнъж няколко бели коня. Та те изобщо няма да ти донесат нито грош, защото никой няма да ги купи.

– Туй и аз си го казах после, ама беше вече твърде късно. Оказа се, че търговецът имал и коне с тъмен цвят, обаче ги беше скрил от нас.

– Значи просто са те измамили!

– Моля, моля, господин Шетърхенд! Хобъл Франк не позволява да го мамят. Имам твърде голяма проникателност, за да го допусна. Но как можеш да отгатнеш характера на един кон, когато земното му съществуване е затворено между четирите стени на тъмния обор? Отде да знам, че притежавал прелестната привичка да се спъва в собствените си крака? А не може да се отрече, че този звяр здравата се спъва.

– Но аз все още не мога да свържа това спъване с остров Ишиа. Дано само белият кон не се е спънал в самия остров!

Изглежда в последните думи на ловеца Франк надуши лека ирония, защото изпитателно го изгледа. Но след като не откри по лицето му ни най-малките подозрителни следи, той отговори:

– Не, не е. Оказа се, че беше един дънер.

– Разкажи как стана!

– Туй е една страшно тъпа история и ни сполетя внезапно като гръм от ясно небе. Весели и в много добро настроение яздехме сред храсталаците и високата трева, без да подозираме, че гибелната участ ни дебнеше във формата на скрит в тревата пън. И ето че белият кон се спъна с предните си крака и от уплаха направи голям скок встрани. Нищо неподозиращият Дрол, който седеше върху седлото най-спокойно и отпуснато, бе хвърлен на земята и то така, че седна право върху пъна като на стол. При това се чуха две неща: силен вик и страхотен трясък. Викът бе нададен от Дрол, но не съм съвсем сигурен какво изтрещя така, Дрол или пънът. Мисля си обаче, че е бил Дрол, защото изглежда и до ден днешен не всички стави и кости са му намясто. Той не можеше да се изправи. Вярно, че се опитах да му помогна да се повдигне от ниския партер към по-високите етажи, ала той все се отпускате в болезненото си самочувствие. Просто преливаше от болки, тъй че у мен нито за миг не се появи желанието да бъда на неговото място. И за всичко бе

виновен тоя проклет бял кон.

Добрият Франк разказваше всичко това по такъв драстичен начин не да речем, за да забавлява слушателите си, а просто защото се отличаваше с такова драстично особнячество. Той бе обзет от съчувствие към братовчеда си Дрол, но не подозираше, че разказът му будеше по-скоро смях, отколкото състрадание. Двамата Тимпе го бяха зяпнали и по изрза на лицата им ясно личеше, че дребосъкът извънредно много им харесва.

– Сега проумяваш ли каква е връзката между белия кон, пъна и остров Ишиа? – попита той Олд Шетърхенд.

– Започвам да схващам – отвърна ловецът. – Продължавай да разказваш!

– Онова, което следва, е още по-болезнено. Положих всички възможни усилия да оправя моя Дрол. Взех да му дърпам краката, да ги разтърсвам и разтривам. После го бутях и блъсках, докато най-сетне се изправи, но от болки, както каза самият той, а не защото му беше станало по-добре. После с голяма мъка му помогнах да се качи на коня, и то на моя, а аз пък яхнах неговия, защото оттук нататък братовчед ми съвсем нямаше да издържи на туй непрестанно спъване. Бледото му лице изглеждаше съвсем изпито. Очите му хлътнаха и за два дни той изгуби като нищо два-три килограма от теглото си. Цели два дни, представяш ли си! Толкова време ни беше необходимо, за да стигнем до форт Манърс. До края на живота си няма да забравя тези два дена! Какво охкане и пъшкане! Какви стенания и жалби! Какво вайкане и какви вопли! Сърцето ми щеше да се пръсне, но аз продължих да яздя редом с него храбро и предано на онзи препъващ се бял кон. Болките му така се усилиха, че благодарих на Създателя, когато фортът най-сетне изплува пред очите ни. Там лекарите се нахвърлиха върху Дрол с вендузи, синапи и испански мухи, които изглежда произхождаха от остров Ишиа. Дори се наложи клетникът да пие и терпентин, което никоой разумен човек не прави даже когато не е нападнат от тази болест.

– Подобри ли се състоянието му? – попита Олд Шетърхенд.

– Взе малко по малко да се подобрява. След една седмица бяхме докарали работата дотам, че можеше да се мисли бавно да продължим пътя си. И издържа дотук, но щом пристигнахме, почувства, че трябва да си даде няколко дни почивка.

– Откога сте тук?

– От завчера. Утре се канехме пак да тръгваме.

– Накъде?

– Към Санта Фе.

– Това го каза вече, но аз имах предвид най-близката ви цел.

– През Олдър Спринг нагоре към Руфсайд.

– При други обстоятелства това би било много добре, защото знам, че този път ти е познат – нали преди време заедно яздохме по него. Но сега той лесно може да се окаже за вас гибелен, което важи в извънредно голяма степен тъкмо за утре.

– Защо?

– Защото с една голяма орда команчи Черния мустанг ще бъде там утре. Вероятно сяхте да му паднете право в ръцете.

– Черния мустанг. Мъчителя на ловците? – изплашено попита инженерът. – Че каква работа има той при Олдър Спринг, тъй близо до нас? Мистър Шетърхенд, дали това не ни засяга?

– Не, не вас, а мен и Винету.

– Защо пък вас двамата?

– Вождът на команчите знае, че се каним да отидем до онова място и иска да ни залови.

– All devils! Какъв късмет, че сте го узнали! Сега естествено в никакъв случай няма да яздите дотам, нали?

– Напротив. Тъкмо сега непременно ще отидем.

– Сър, ти добре ли си? Ще влезете направо в устата на вълка!

– Нека се зъби колкото си ще, няма да му позволим да ни ухапе!

– Но нищо не ви принуждава на тази дръзка постъпка!

– Кой ти каза? Ние трябва да отидем, а твърде е възможно и ти да дойдеш с нас.

– Аз ли? Е, ако трябва да бъде откровен, ще ти призная, че страшно бих се радвал при удобен случай да изгърмя един-два килограма барут по този червенокож подлец, ама да взема да го довлека дотук за косите? Не, предпочитам да не го правя.

– И съвсем не е необходимо, защото той сам ще дойде. Става дума за твоя колега и неговите хора от Фъруд Камп.

– За него ли? Откъде накъде?

– Той ще бъде нападнат от команчите.

– Какво? Сериозно ли говориш?

– Разбира се. Именно тази причина ни накара да дойдем тук с извънреден влак. Искаме да те помолим за помощ.

– С голямо удоволствие ще ви я дам. Затова значи, затова! Да, моят колега е много способен инженер, но нито е герой, нито има някакъв опит с индианците. Обаче ще може да разчита на мен и на хората ми!

– Колко работници имаш тук?

– Близо деветдесет, все са бели, които умеят здравата да се бият и добре да боравят с пушките си. Но няма ли да ми кажеш как се разви цялата история и какво е положението?

– Естествено, че трябва да научиш всичко. И така, слушай! Ако и след това все още си готов да помогнеш, мога да ти кажа, че вероятно ще постигнем целта си без да пролеем кръв, поне не от наша страна.

– Знам, сър, знам! Често съм чувал, че ти с хитрост умееш здрав и читав да постигаш такива неща, които за други хора остават невъзможни дори с цената на кървави жертви. Любопитен съм, много съм любопитен да чуя какво ще ми разкажеш.

Инженерът беше по-енергичен и по-смел човек от колегата си във Фъруд Камп и Олд Шетърхенд бе убеден, че в негово лице е намерил полезен помощник. Уестманът му описа събитията от вечерта, направи своите заключения и обясни целите, които преследваше. Когато той свърши, инженерът скочи на крака, протегна му ръка и каза:

– Дадено, сър, съгласен! И аз, и хората ми ще сме на твое разположение, всички до един, и сега веднага, и по-късно, както пожелаеш.

Хобъл Франк не пропусна да се обади на родния си език:

– Слава Богу, че се срещнахме тук, щото ако туй беше станало в някой по-късен хронологически период, аз щях да пропусна възможността да покажа на този Черен мустанг, че господин прерийният ловец Хелиогабалус Морфеус Едевард Франке, наречен още Хобъл Франк, все още се намира в челните редици на енергично-внушителните изстребителни на негодници! На този предводител на команчите му е изпята песента! Разгневя ли се веднъж, страшно се разгневявам. При мен важи старото изпитано календарно правило вени, види, марди миди, или за онези, които не разбират гръцки – дойдох, видях и победих във вторник по обед! Сега отивам да извикам още един полезен герой на нашето импозантно деветнайсто столетие, който не бива да липсва.

Той стана и излезе от помещението. След малко се върна и доведе Дрол, на който му личеше, че в последно време беше страдал, но въпреки всичко погледът му бе бодър, а движенията му с нищо не издаваха в момента да чувства болки. „Лелята“ също страшно много се зарадва на неочакваната чудесна среща и заяви, че щял непременно да тръгне заедно с тях за Олдър Спринг независимо от това дали състоянието му позволява, или не.

Тази забележка даде повод на Винету, който дотогава не беше обелил нито дума, да му зададе редица въпроси, а те доказаха, че апачът

има значителни познания за строежа на човешкото тяло, както и за неговите болести. Оказа се, че Дрол действително страда от ишиас и то вследствие на онова падане от коня. Винету стана, извади малката си кожена торба, в която имаше навика да носи различни превързочни материали, прегледа съдържанието ѝ, а после най-спокойно каза:

– Нека моят брат Дрол ме заведе до леглото си. Само след час страданието му ще изчезне.

Той го дръпна за ръката и двамата се отдалечиха. След две-три минути всички чуха остър и пронизителен вик.

– Това беше Дрол! – възкликна Хобъл Франк. – Какво ли ще прави Винету с него? Вероятно ще иска да отстрани острова от краката му, но не бива да го прави по толкоз болезнен начин! Трябва да отида при моята Лея Дрол, защото такъв вик просто ти се връзва в душата като трион.

Той скочи на крака и се нахрани да хукне, но Олд Шетърхенд го задържа и му каза:

– Стой тук, драги Франк! Винету знае много добре какво прави, а тъкмо срещу подобни страдания индианците разполагат с такива средства, за които дори нашите най-добри лекари нямат никаква представа!

Веднага след това, сякаш в потвърждение на тези думи, Винету отново се появи и каза:

– Наложил се нашият брат Дрол да изтърпи една много силна, но и краткотрайна болка, за да оздравее по-бързо. Сега си почива от нея, а само след час ще бъде толкова здрав, колкото е бил и преди да се появи прочутият остров в краката му.

Думите му криеха малка незлоблива ирония срещу Франк, който изглежда много добре я почувства и макар че по сериозното лице на апача не се забелязваше абсолютно нищо, дребосъкът бързо отговори:

– Ако Винету случайно има намерение да си прави майтап с мен, то нека има добрината да отиде до Тропика на рака. Там ще разбере, че островът се намира между този тропик и Хоенцолерн-Зигмаринген. Каквото веднъж съм казал, значи съм го казал и се надявам само, че моите предимства се забелязват навсякъде. Може да се съмнява само онзи, който нищо не разбира, но какво от това! Не обичам да споря и когато ме нападат задебелили души, аз търся спасение зад лъчезарния ореол на моето научно-популярно мълчание. „Вере Ангеликатинктур, квониам уд ангелус локвитур.“ Тези думи никому не подхождат тъй добре, както на мен. Хау!

Тъй като разбра, че напразно очаква някакъв отговор, той се видя

принуден мълчаливо да „потъне“ в своята тинктура Ангелика. След изтичането на посочения час се оказа, че Винету бе имал право. Дрол се появи и на познатия си алтенбургски диалект заяви:

– Господа, туй не е ли чудо невиждано? Чувствам се като новороден. Не знам какво направи Винету, ала ми е все едно дали само разтегли нерва или съвсем го скъса, щом се чувствам здрав и бодър като риба във вода. Сега пак ще мога да яздя и Черния мустанг ще разбере, че Леля Дрол все още си я бива!

Трета глава Нападението

Уа-пеш, в чието подножие се намираше железопътната станция Роки Граунд, бе покрита чак догоре с гъста гора. Водите, стичащи се от тази планина, се събираха долу в доста широк поток, който отначало поемаше в югоизточна посока, а после извиваше на север. Точно на завоя той се сливаше с по-малък поток, извиращ от подножието на една друга планина, която още навремето бе наречена Корнър Топ (Ъглова, крайна планина (връх). Б. нем. изд.), а и до ден днешен все още носи това име.

Споменатото наименование не бе избрано неоснователно. Както Уа-пеш, така и Корнър Топ представляваха крайните планински върхове, издигащи се от едната страна на две дълги вериги от възвишения, между които бе затворена широка и доста дълга долина, чиито завои бяха толкова многобройни, че инженерите от строежа на железопътната линия бяха предпочели да не я следват, а между Фъруд Камп и Роки Граунд да прокарат по-пряк път, взривявайки скалите. Още повече, че Фъруд Камп се намираше недалеч от началото на долината, отделен от нея само от издигащите се помежду им скали.

Команчите трябваше да дойдат, спускайки се отгоре по образувачата множество завои долина, защото за тях нямаше друг път до Олдър Спринг. А този Спринг, този извор, бе разположен в подножието на Корнър Топ и бе заобиколен от високи елши. По-нататък той образуваше преди малко споменатия тесен поток, който се сливаше с по-големия точно на неговия завой. След двете ъглови или крайни възвишения долината образуваше широка равна прерия, през която течаха водите на слелите се два потока. Тук-там от сочната трева се издигаха високи храсти, които изглеждаха поставени един зад друг също като театрални декори и улесняваха тайното промъкване или прикриване дори на по-големи групи хора.

Припомним ли си случилото се във Фъруд Камп, както и плановите на участниците в тези събития, то никак няма да е трудно да се предвиди какво можеше да донесе този ден на всички.

Команчите бяха убедени, че Олд Шетърхенд и Винету ще тръгнат за Олдър Спринг и бяха избързали да стигнат преди тях и там да ги изчакаат и пленят. Червенокожите знаеха, че за да постигнат целта си срещу двама такива мъже, трябваше да са извънредно предпазливи.

Поразяващата ръка и Винету не биваше дори да заподозрат, че команчите са се скрили около Извора на елшите. Никаква следа не биваше да издаде при пристигането им, че Черния мустанг и ордата му са наблизно. Ето защо от само себе си се разбираше, че индианците нямаше да се насочат право към извора, а щяха да се скрият нягде наблизно. Но къде, ето това бе най-важният въпрос.

За Винету и Поразяващата ръка не беше трудно да разгадаят мислите и плановете на противниците си. Тъй като Олдър Спринг извираше в подножието на десните склонове на долината, бе съвсем близо до ума, че индианците ще се придържат повече към лявата ѝ страна и ще навлязат на известно разстояние навътре в прерията, за да се върнат после и да се приближат от срещуположната посока. По такъв начин щяха да избягнат опасността някакви издайнически следи да събудят подозренията на враговете им. Приближавайки се от прерията към извора, команчите щяха да се скрият, за да изчакат появяването на хората, на които бяха хвърлили око. Щяха да се промъкнат до тях, да ги подслушат, да ги обградят и после да ги нападнат. Следователно онзи, който Искаше да изпревари индианците и сам да ги шпионира, трябваше да опише още по-широка дъга навътре в прерията. Ето какво си казаха Олд Шетърхенд и Винету, и по тази причина след тръгването си от Роки Граунд те не насочиха конете си покрай Уа-пеш, а щом се развидели, свърнаха наляво и навлязоха далеч навътре в саваната.

След бурята от предишния ден беше настанало чудно хубаво утро. Слънчевите лъчи превръщаха в брилянт всяка капка, увиснала на стръчетата трева или по листата. Въздухът бе свеж, чист и ароматен, природата наоколо се бе ширнала в цялата си девствена красота. Ездата през такава местност и в такова утро сигурно би представлявала най-голяма наслада за всеки човек... но само не и за уестмана, тръгнал на път с намерението тайно да се промъкне до враждебно настроени индианци. Рядкото пръхтене на конете или някой по-силен удар с копито се разнасяха недалеч в кристалния въздух, а във влажната, натежала трева оставаше такава диря, която може би и на свечеряване все още щеше ясно да си личи. Това обстоятелство може да стане много опасно за скитниците из саваните, а за тях, както и за всеки друг човек, животът сигурно е по-скъп от всякакви природни красоти. Ето защо е лесно обяснимо, че Кас наруши царящото дотогава мълчание със забележката:

– Какво прекрасно утро, също толкова прекрасно, както и на времето при наследниците на Тимпе! Но все пак предпочитях вместо туй си-йно слънце над прерията да се стелеше гъста мъгла!

Шестимата мъже язدهа по двойки един зад друг, като начело бяха Поразяващата ръка и Винету, следвани от Хобъл Франк и Леля Дрол, а най-накрая идваха двамата братовчеди Кас и Хас. Дребничкият Франк все още не беше забравил забележката на добряка Кас относно острова Ишиа. Тя продължаваше вътрешно да го гризе и ето защо той използва тази първа възможност, за да го „кльвне“ леко.

– Изглеждате ми голям приятел на всякакъв вид мъгли. Дали се срещат и на остров Ишиа?

Кас спокойно отговори:

– Ще трябва да попитате не мен, а Дрол, той сигурно знае съвсем точно, нали островът го беше ударил в краката!

– Но не и мъглите, ясно ли е? Вий сте родом от Хоф край баварската граница, а там мъглите са си като у дома. При нас в Морицбург обаче времето винаги е ясно като добре излъскан прозорец.

– Морицбург ли? Прочутият ловен дворец край Дрезден? Там ли ви е родното място?

– Родно място ли? Странен въпрос! Един човек с моето сатенирано образование и с такова естественоисторическо значение има за родина целия свят, но в никакъв случай няма да отрека онова, с което ми е задължен Морицбург, загдето там съм видял за пръв път светлината на Божия свят. Просто си има някои населени места, дето се раждат само велики хора и пувидимому (Виж историята на с. 36 от „Синът на ловеца на мечки“, Г. Бакалов, Варна, 1983 г. Б. пр.) човек може да разпознае тези селища по това, че те се отличават с красивите си ловни дворци.

– Хм! – измърмори Кас.

– Хм ли? Какво има да ръмжите така? Не ви ли е ясна работата с ловните дворци?

– О, ясна ми е!

– Е, ами тогаз с какво не сте съгласен?

– Че в Морицбург се раждали само велики хора.

– Тъй! Да не би да сте роден там?

– Не съм.

– Ето ти на! Тъкмо туй е още едно необоримо доказателство, че оттам произхождат само величия. В Морицбург са се раждали князе, принцове и крале, аз също съм започнал житейския си път оттам, но нивга не съм чувал в този град някой Тимпе да е направил първата си крачка по земното кълбо. Още при втората той щеше да се подхлъзне и да потъне във филхармонично забвение. Тъй, сега вече си облекчих сърцето, и ако искате да съм ви приятел, престанете да се търкате в добре

заоблените ръбове на моята систематическа личност!

Така той даде одушник на скрития си гняв и отново се превърна в предишното добродушно човече, при условие разбира се, че никой не дръзнеше пак да му противоречи. Дрол се извърна на седлото и хвърли умолителен поглед към двамата Тимпе. Те го разбраха и си замълчаха.

Шестимата ездачи бяха оставили Уа-пеш далеч зад гърба си и вече не беше вероятно команчите да навлязат толкова навътре в прерията и ето защо свърнаха на юг с намерението да се приближат до Корнър Топ. Олдър Спринг се намираще откъм западната страна на тази планина. Винету и Поразяващата ръка решиха да яздят така, че да се доберат до нея откъм изток. По такъв начин те избягваха опасността по-късно следите им да бъдат забелязани от индианците. Корнър Топ не бе покрита изцяло с гора догоре, а имаше някои места, откъдето можеше да се огледат околностите надалеч, тъй че никак не беше трудно да се наблюдава пристигането на команчите.

Най-сетне шестимата изминаха цялата дъга през прерията и се приближиха до планината при източното ѝ подножие. Потърсиха и намериха едно хубаво скривалище, където другите четирима можеха да се притаят с конете си, докато Винету и Поразяващата ръка се изкачиха горе на високото, за да държат под око цялата долина.

Четирима саксонци заедно в Дивия запад и то в гъсталака на Корнър Топ! Несъмнено съвсем рядък случай! По този повод Хобъл Франк направи следната забележка:

- Като че ли дивите гълъби специално са ни събрали тук.
- Защо пък дивите, а не питомните? – осведоми се Хас.
- Защото тук, в Запада, няма питомни. Не го ли проумявате?
- Well! Прав сте, драги Франк.

– Тъй мисля и аз. Винаги съм прав. В туй отношение скоро ще ме прозрете, докато във всяко друго отношение пувидимому съм непроницаем. Една от най-големите мъдрости на нашия подкожен живот е човек да пази своите дарби само за самия себе си. Тогава не може да бъде непризнат и е възможно най-много веднъж да бъде взет за глупак. Ето защо обикновено държа затворени духовитите си богатства в тяхната капсула и само хора, които се радват на моите предпочитания, могат да извадят на повърхността от тамошните съкровища на крилата на някой подежник. Един такъв привилегирован и свят час настъпи в този миг за вас; Сигурно с голяма радост ще искате да узнаете по какъв начин смятаме днес да се справим с команчите. С удоволствие съм готов да ви даря с необходимите разяснения, като ви дам разрешението доверително да се

обърнете към мен с вашите въпроси. Говори първо ти, драги братовчеде Дрол!

Дрол не искаше да му противоречи, обаче знаеше каква стойност можеха да имат „разясненията“, ето защо поклати глава и каза:

– Защо аз да съм пръв, драги Франк? Познавам те от дълго време и затова с удоволствие ще отстъпя тази привилегия на другите двама. Човек трябва да е учтив.

– Прав си? Познавах един професор по зоология, който все казваше: „Учтивостта е онази привичка, от която не бива да отвикваме.“ И каквото казва един такъв специалист, то винаги си има своето основание. Нека тогава Кас ме попита онова, което иска да научи от мен.

– Аз ли? – обади се дългучът. – Което искам да науча от вас ли?

– Да бе, да!

– Нищо не искам да научавам, абсолютно нищо.

– Какво? Нищо, абсолютно нищо? Възможно ли е? – попита Франк, безкрайно смяян.

– Абсолютно нищо – кимна Кас.

– Ами вие, Хас?

– И аз нищо – отвърна другият братовчед.

– Нищо ли? Сериозно ли говорите?

– Напълно сериозно.

При тези думи лицето на Франк придоби такова изражение, сякаш му се беше случило нещо съвършено неразбираемо. После то стана замислено, докато най-сетне чертите му се разкривиха от гняв и той ядосано извика:

– Възможно ли е подобно нещо? Виждал ли е някой такова нещо? Те не искат да научат от мен нищо, абсолютно нищо! Нечувано! Нима наистина може да има съществуващи хора, които да са на непонятното мнение, че няма какво да чуят и научат от прерийния ловец на мечки Хелиогабалус Морфеус Едевард Франке? Ето ни на, залегнали в засада, за да шпионирате индианците. Имаме намерение да ги надхитрим и победим, и туй намерение може да се осъществи само чрез насъщната индивидуалност на моята опитна личност, а ето че се намират живи човешки същества, които смятат, че няма какво да научат от мен! Но туй ми е много неприятно, туй съсипва цялата ми любов към ближния и не ми остава нищо друго, освен да покрия главата си с римската кадифена мантия и да оставя всеки да върши каквото си ще. Но когато се появят неприятелите, команчите, и когато се чуе викът:

„Hannibal ad boardinghouses!“, когато се разтреперите от страх и

настане най-голямата беда, после сигурно ще дойдете при мен да моли-те за помощ, ала тогава аз ще ви благодаря за вкиснатия лебERVурст и ще запуша ушите си за вашите вопли, тъй както човек затваря пътната си врата с резе, преди да легне да спи! Кас слисано поклати глава и каза:

– Какво беше това? Не казахте ли „Hannibal ad boarding-houses“?

– Да, точно тъй казах – отвърна Франк с поглед и вид на пантера, която се кани да се нахвърли върху плячката си.

– Но това е погрешно – възрази дългият Кас. – Толкова безкрайно погрешно е, че човек не може да си представи нещо по-погрешно!

Дрол му направи знак да мълчи, но за съжаление Кас не му обърна внимание, защото все още не познаваше добре дребосъка. Франк още отпреди бе вече ядосан, а новото възражение го разлюти допълнително и той гневно кресна на непредпазливия дългуч:

– К'во? Как? Безкрайно погрешно ли? Да не сте откачил? Световно-известният Хобъл Франк да каже нещо, което да не е вярно, че и на всичко отгоре дори „безкрайно погрешно“, нещо, което да не отговаря на най-високите температури на науката?! Чувало ли е нявга човечеството някоя по-отвратителна каша! Мен разбира се не може да ме извади от олимпийското ми спокойствие подобно неортографическо съмнение в моята неоспорима компетентност и затуй ще благоволя да ви попитам в какъв смисъл смятате казаното от мен за погрешно, а?

– Правилното е „Hannibal ad portas.“

– Тъй ли? Амче отде накъде?

– Анибал е пред портите! Това е бил навремето ужасеният вик на римляните.

– Хайде бе, ама колко хубаво го казахте само! Кой ли ви е пратил за зелен хайвер с подобна шуротия?

– За зелен хайвер и дума не може да става. Учили сме го в часовете по история.

– Ах тъй! И кой е бил всъщност добрият човечец, дето ви е разпра-влял подобни небивалици?

– Естествено учителят ни по история.

– Навярно някой немец от Плауен във Фогтланд, а?

– Разбира се!

– Значи този духовит учител по световна история не е бил древен римлянин, така ли?

– Не.

– Е, ето ти на, всичко е ясно! Един такъв лапнишаран, дето още има жълто около устата, ще ми знае какво са казали древните римляни!

Портас! Та туй изобщо не е римска дума и всеки горе-долу изобразован човек знае, че вместо „портас“ трябва да каже „портиера“. И на кой ли древен римлянин би могло да му хрумне да вика, че Анибал виси на портиерата! Едва ли някой римлянин някога се е провинявал в подобна безсмислица. След като Петър Велики въоръжил своя адмирал Анибал срещу римляните, той бързо заобиколил нос Добра надежда с параходи, прехвърлил през зимата кавказките планини, при което се наложило камилите да теглят оръдията му, най-напред край Лигни разбил войските на тесалонийците и колосийците и после цялата римска империя паднала в прахта пред краката му. Вярно, че кайзер Херодот изпратил срещу него кавалерийския генерал Холофернес, обаче недалеч от прохода Шипка той така го разпердушинил, че обзет от смъртен страх генералът наредил да пеят сицилианската вечерня и през последвалата Вартоломева нощ умрял от раните си. Тогава на римляните им останало едно единствено средство за спасение – трябвало да вземат мерки да лишат Анибаловите войскове части от храна. И тъй те запалили Москва при оттеглянето си, опустошили понтийските блата, а после спрели при планината Арарат, за да изчакат последиците от тези разрушения. Но скоро им било писано да разберат колко много са се лъгали в Анибал. Той се оказал голям хитрец и за всеки случай се бил запасил с такива количества провизии, че изобщо не можело да се мисли за глад. С оглед на зимните студове той дори бил заповядал на своя началник по снабдяването да вземе преносими къщи от вълнообразна ламарина и американски печки. След като ги сглобил, те били използвани отчасти като жилища, отчасти като гостилници и кръчми. Войската на Анибал си заживяла весело и охолно. А когато римляните научили това, разбрали, че са загубени и изплашено извикали: „Анибал има boardinghouses!“ Всеки немец ще разбере, че това „ad“ сигурно означава германското „има“, стига този човек да не е бил кръстен тъкмо със сорбско-вендското име Тимпе. Тъй, сега вече знаете какво е положението, господин Казимир Обадия Тимпе младши! И когато някога умра, погрижете се да не ме погребват до вашия блаженопочиващ учител по история, щото току-виж съм се присегнал към него да го пипна за ушите и да го разтърсвам дотогава, докато проумее, че портиерите далеч не са „boardinghouses“.

В комичната си разпаленост Франк бе говорил толкова бързо, че се видя принуден дълбоко да си поеме дъх. Кас и Хас се спогледаха напълно слисани, без да знаят какво да кажат, нито дали да се смеят или да плачат. За щастие те забелязаха все пак навреме енергичните знаци, които им правеше Леля Дрол да си мълчат и успяха да си задържат езика

зад зъбите.

Докато долу в скривалището се водеше този странен разговор, Олд Шетърхенд и Винету достигнаха върха на Корнър Топ. Както вече споменахме, горе имаше тук-там оголени места, откъдето надалеч пред очите се разкриваше обширна гледка. Една от тези поляни, разположена на запад, беше извънредно подходяща за целта на двамата приятели. Отгоре можеше да се обхване с поглед цялата долина, по която трябваше да се спуснат команчите, чак до следващия ѝ завой, отдалечен на повече от една английска миля. Винету седна на земята, а Олд Шетърхенд се настани до него. Направиха го, без да проговорят нито дума. Между двамата не бяха необходими нито подкани, нито дълги обяснения, та те се познаваха един друг толкова добре и взаимно четяха всичко, каквото ставаше в душите и сърцата им с такива подробности, че всеки знаеше или отгатваше мислите и решенията на другия преди още той да бе успял да ги изрази с думи. Вече често им се беше случвало да яздят заедно цял ден и при това да преживеят твърде важни неща, но без да разменят нито едно изречение помежду си.

Така беше и този път. Те седяха безмълвно един до друг час, два, три, а никой от тях не сметна за нужно да обели и дума, макар че се очакваха събития, при които щеше да става въпрос за живот и смърт. Ако някой можеше незабелязано да ги наблюдава, сигурно щеше да остане с впечатлението, че двамата са дошли на това място с единствената цел да се излегнат на земята и да си починат. Никакво потрепване по лицата им, нито един техен поглед не издаваше, че цялото им напрегнато внимание е насочено на запад и че нищо по цялото разстояние от видимата част на долината не можеше да се изплъзне от изострените им сетива. Голямо изкуство от страна на уестмана е дори в най-напрегнатите ситуации да остане външно напълно безучастен. Има или имаше някои прочути скитници из саваните, които дължат най-големите си успехи, както и избавлението си от най-ужасни опасности, единствено на обстоятелството, че те така умеят да владеят израза на лицето си, цялото си поведение както и всяка част от тялото си, че е абсолютно невъзможно да се отгатне какво мислят или чувстват, към какво се стремят или на какво са способни. Така например Олд Шетърхенд безброй пъти е побеждавал своите противници, или се е справял с опасни положения само защото като малцина други умееше да придава на лицето си толкова безразличен, даже равнодушен израз дори и тогава, когато някой друг би могъл да се побърка от напрежение и вълнение.

В момента той седеше в меката трева до Винету. И двамата бяха

полупритворили очи и тъй като никой от тях не помръдваше, изглеждаше сякаш спяха. Въпреки това бе съвсем сигурно, че те много добре чуваха дрозда, който само на двайсетина крачки зад тях се мъчеше да извади от земята един червей, и че двамата също тъй ясно видяха лешояда, който тъкмо в този момент се появи на западния хоризонт като точка с големина колкото детски юмрук.

– Уф! – обади се кратко Винету.

– Well! – също тъй кратко отвърна Олд Шетърхенд и кимна. – Идват!

Въпреки тези думи в долината не се виждаше никакво живо същество. Както и преди, тя продължаваше да е все така безлюдна и пуста, обаче начинът, по който лешоядът се придвижваше във въздуха, издаваше на всеки познавач, че долу под него сигурно се намираха някакви същества, от които очакваше да му падне плячка. Птицата все още се рееше малко вляво над мястото, където долината правеше завой, но бързо го приближаваше. Когато се озова точно над него, долу иззад образувадения от скалите ъгъл изскочи един конник, поспря се за миг, за да огледа долината и след като не забеляза нищо подозрително, спокойно продължи пътя си. Подир него се появиха двама, пет, десет, двайсет, петдесет, осемдесет все нови и нови ездачи, които можеха ясно да се различат, макар че поради разстоянието конете им привидно бяха не по-големи от малки кутрета. Винету доказа, че има извънредно остро зрение, като въпреки толкова дребните фигурки каза:

– Действително са команчите!

– Да – съгласи се Поразяващата ръка. – Токви Кава язди начело.

– Този вожд на команчите си въобразява, че е кой знае колко хитър воин, а върши такава грешка, каквато не е възможно да разбере нито аз, нито моят брат Шетърхенд.

– Well! Веднъж той заяви, че никой не можел да се мери с него по съобразителност и храброст. Знаем какво мисли моят червенокож брат Винету. Команчът идва от Фъруд Камп и е убеден, че рано тази сутрин и ние сме тръгнали оттам и ще пристигнем след него. Но той не се сеща, че непременно ще забележим следите, оставени от воините му във високата, натежала от влага трева. Само слепец не би могъл да ги види, но пък те ще са толкова ясно отпечатани, че сигурно би ги открил пипнешком. Смешно!

По иначе тъй сериозното и безизразно лице на апача се появи лека полупрезрителна, полусъжалителна усмивка, когато той добави:

– И при това команчът иска да залови Олд Шетърхенд и Винету!

Уф!

– Ти и като малко момче не би извършил толкова голяма грешка.

– Ти също нямаше да я допуснеш дори по времето, когато още беше грийнхорн и начинаещ. Виж, те постъпват точно както предвидихме – насочват се към другата страна на долината, та когато пристигнем тук, следвайки ги по петите, да не си помислим, че всъщност имат намерение да свърнат към Корнър Топ и оттам да стигнат до Олдър Спринг, където да ни издебнат и заловят.

Команчите продължиха да яздят покрай отсрещния склон на долината, докато достигнаха най-крайната точка от полите на Уа-пеш, но и там не промениха посоката, а продължиха навътре в прерията, сякаш преследваха някаква далечна цел отвъд нея.

– Както и предполагахме, след време ще опишат широка дъга и ще се върнат обратно. Един от нас трябва да се спусне долу и да разбере къде ще се скрият, а другият се налага да остане все още тук.

Олд Шетърхенд не обясни защо се налага другият да остане още на същото място, обаче Винету веднага отгатна. Той леко кимна одобрително с глава и каза:

– За да бди кога ще се появи Ик Сенанда, който има намерение да измами и предаде мъжете, строящи пътя на Огнения кон. Снощи той пое подир команчите, но тъмнината му е попречила да ги намери. Въпреки това понеже знае накъде са тръгнали, тази сутрин след развиделяване сигурно се е натъкнал на дирята им и ще се появи скоро след тях. Нека моят бял брат изчака тук пристигането му. Аз ще слеза долу, за да разбере къде ще се скрият команчите.

Той се отдалечи и Поразяващата ръка остана сам. Белият ловец ни най-малко не мислеше за опасността, в която се намираше заедно със спътниците си, защото всеки, който почти ежедневно се излага на опасности, най-сетне така свиква с тях, че просто не ги възприема повече като опасности в обичайния смисъл на думата. Случва се дори такъв човек да не се чувства добре, когато му липсват както те, така и свързаното с тях напрегане на всички духовни и физически сили и способности.

Отново измина час, а след него и още един, без очакваният от тях неприятел да се появи. Всъщност той трябваше да е вече там, но Олд Шетърхенд не изгуби търпение, защото беше възможно да са възникнали десетки най-различни причини, които да са задържали и позабавили по пътя вероломния метис. Най-сетне след още половин час ловецът го видя да се появява, следвайки дирята на команчите покрай отсрещните

склонове на долината. Тъй като скаутът яздеше по тези следи, той бе принуден да измине целия заобиколен път на команчите през прерията. Следователно едва ли щеше да пристигне при Корнър Топ, преди да измине цял час. Олд Шетърхенд можеше вече да напусне поста си и възможно най-бързо се спусна при спътниците си. Завари ги на мястото, където ги бе оставил. Винету също беше при тях. След като белият ловец им съобщи, че е видял метиса, апачът направи забележката:

– Много закъсня. Подозира ли моят брат какво го е задържало?

– Има много причини, които са могли да забавят ездата му – отговори Олд Шетърхенд.

– А може би изобщо не е бил принуден да спира, а се е забавил по своя воля.

– От всички възможности най-предпочитаната от мен е ако по време на бързото си бягство от лагера той е размислил, променил е решението си и се е върнал, за да ни подслуша.

– К'во каза? – попита Хобъл Франк, щом чу тези думи. – Че най-много предпочиташ да ни е подслушал ли?

– Да.

– Значи да те шпионира врагът ти е такъвз нещо, за което винаги трябва да си благодарен, тъй ли?

– Поне в този случай, да.

– Туй ми е толкоз непонятно, че изобщо не мога да го проумея, въпреки че иначе съм човек с широко сърце и душа, и още по-широка схватливост. Ако ни е подслушал, той знае например, че няма да се спуснем по долината, защото ще пътуваме с железницата.

– Много ще се радвам, ако го знае.

– Слушай, господин Шетърхенд, имай добрината да не ми разправяш врели-некипели! Пътуването ни със железницата е изключително важно и научи ли за него неприятелят ни, последиците няма да са добри!

– Не се тревожи, драги Франк! Надявам се, че не ме смяташ за непредпазлив или даже за лекомислен човек, нали?

– Бога ми, не! Невъзможно е такваз ужасна мисъл да се прокрадне в нашите взаимни симпатии. Нали знаеш, че си мой пример, мой образец, моя ръководна линия, мой идеал и мой кумир във всяко отношение. Ти осветяваш моя жизнен път като фенера на някоя пощенска кола от Нидерлаузиц. Ти си моята пътеводна звезда, която следвам както овчето стадо следва своя любим пастир. Представи си само какво огромно доверие би трябвало да имам в теб. Е, как тогаз е възможно да те смятам

за лекомислен човек? Та туй ще е по-лошо от обидата на държавен глава, и то повече за моята, отколкото за твоята глава!

– Тогава престани напразно да си блъскаш главата и ми се довери! Навярно скоро ще разбереш, че съм прав. Заедно с Винету ще отидем да подслушаме команчите. Останете тук, пазете пълна тишина и в никой случай не се отдалечавайте от мястото, преди да сме се върнали!

– Ами ако не се върнете?

– Ще се върне поне един от нас, можеш да разчиташ на това. И обръщайки се към Винету, ловецът го попита:

– Моят червенокож брат знае ли къде лагеруват неприятелите ни?

– Да, знам – отвърна вождът на апачите.

– Далече ли е?

– Не е.

– Трудно ли е да се промъкнем до тях?

– За други сигурно ще е трудно, но за Олд Шетърхенд и за мен е лесно. Нека моят брат ме последва!

Те оставиха пушките, защото само щяха да им пречат при пълзенето, и се отдалечиха. Естествено вместо откраднатите свои пушки те временно бяха взели назаем други две от инженера. Най-напред Винету поведе своя бял приятел през гората, без да проявява особена предпазливост. Така вървяха около десетина минути, а след това стигнаха до едно място, където изправените дървета свършваха, но пък пред погледите им се откриха много повалени стволоче. Горските великани лежаха безобразно запокитени един до друг или един върху друг с огромни стърчащи коренища и изпочупени и смачкани корони. Това беше бурелом, един от онези „хърикейни“, тъй често срещани особено в южните райони на Дивия запад. Хърикейнът е внезапно разризал се ураган, който преминава над една сравнително тясна и ясно очертана ивица земя, като поваля всичко по пътя си, а „хърикейн“ се нарича също и опустошената местност от подобна буря, която в Средна Америка има далеч по-разрушителна сила.

Между запокитените на земята и вече изсъхнали дървета беше избуяла нова, млада, твърде гъста и висока растителност, толкова гъста, че изглеждаше непроходима дори за дивеча.

– Оттук ли? – попита Олд Шетърхенд. – Винету кимна потвърдително и тихо добави:

– Отляво се издигат скалите, невъзможно е да ги изкачим. Отдясно отвъд този гъсталак се простира прерията, където пасат конете на неприятелите ни. Там пазачите им сигурно ще ни забележат. От другата

страна на хърикейна, който тук не е по-широк от двеста крачки, бивакуват воините на команчите. Следователно ни се налага да минем през гъсталака.

– Моят червенокож брат стигна ли до другата му страна?

– Да. Моят бял брат съвсем скоро ще види скритата пътечка, която трябваше да проправя с ножа си.

– Знаеш ли къде точно се намира вождът?

– Да. Може би ще успеем да се промъкнем толкова близо до него, че да чуем какво говори.

Той направи десетина крачки покрай бурелома, после легна на земята и се вмъкна между гъсталака от листа и клони. Олд Шетърхенд не се поколеба да пропълзи подир него. Ето че и в този случай се видя какви несравними качества притежаваше вождът на апачите. С помощта на ножа си той беше проправил път, широк две стъпки, като бе отрязал изпречилите му се по-големи или по-малки клони и филизи, внимателно ги беше натиснал да легнат на земята, оставяйки при това достатъчно шума, която образуваше покрив над главите им и напълно прикриваше тайната пътечка. Беше се оказало невъзможно да пресече пътя в права посока. Той извиваше ту наляво, ту надясно около рухнали дървета, после пак водеше ту на една, ту на друга страна според възникналите пред апача препятствия било от терена, било от хаотично оплетената растителност. За преодоляването на всички тези трудности е било необходимо такова напрежение на силите, което удиви дори Поразяващата ръка. Извършената за толкова кратко време работа представляваше майсторско изпълнение, постижимо и възможно само за ръцете на един Винету.

Тъй като апачът бе свършил чудесна работа, не беше нужно да използват ножовете си и трябваше да насочат вниманието си единствено към това да не разлюлеят някой клон който да ги издаде. По пътя си срещнаха две змии, отровни змии. Първата избяга, а втората бе убита от Винету с бърз и точен удар на ножа. След като измина доста време, найсетне апачът обърна глава към спътника си и посочи към носа си. Олд Шетърхенд разбра нямата му подкана и бавно и внимателно пое въздух. Миришеше на дим от лагерен огън. Ловецът кимна с глава в знак на потвърждение. Двамата бяха близо до бивака на команчите.

Продължиха още малко нататък до едно място, където Винету бе направил тайната пътечка двойно по-широка. Той направи знак на спътника си да се приближи и щом белият ловец се озова рамо до рамо с него, му прошепна:

– Чува ли моят брат, че се намираме в непосредствена близост до враговете ни?

– Не – гласеше също така тихият отговор.

– Нужно е само да разтворим настрани малкото останали филизи между нас и команчите, и ще можем да ги видим.

– Но не се долавя и най-малкият шум. Не чувам никой да говори. Да не би да спят?

– Да. Почиват си, защото са яздили цяла нощ.

– Наистина е така. А вождът им сигурно съвсем е капнал, понеже снощи е яздил до Фъруд Камп, а после се е върнал обратно.

– Е, добре. Нека моят брат погледне колко близо сме до него, толкова близо, че почти можем да го докоснем с ръка!

Той съвсем леко разтвори филизите и даде възможност на Олд Шетърхенд да хвърли поглед през образувалата се пролука. Колко се изненада белият ловец, когато съзря легналия Токви Кава най-много на пет крачки пред себе си! Двамата разузнавачи се намираха в самия край на бурелома, а същевременно и непосредствено пред врязал се в гората неголям „залив“ от прерията. От лявата им страна от хаотично оплетената растителност на бурелома стърчаха клоните на могъщо, повалено и изсъхнало вече дърво, а избуялата около него трева образуваше мека постеля, върху която лежеше вождът на команчите. Той спеше. От другата му страна се виждаха неговите воители, които също спяха. Те бяха изморени и под закрилата на стражите, поставени откъм прерията, се чувстваха в пълна безопасност. Според обичая на всички бели и червенокожи от Дивия запад Токви Кава бе оставил пушката си съвсем наблизко, за да му е под ръка. На дънера беше облегал продълговат и тесен вързоп. Съдържанието му бе завито в одеялото на Черния мустанг, което бе грижливо свързано с ласото му. Щом забеляза пакета, очите на Олд Шетърхенд засвяткаха, а след като направи движение с глава в онази посока, Винету тихо попита белия ловец:

– Знае ли моят брат какво има в одеялото?

– Естествено нашите пушки!

– Вождът спи, спят и всички други. Можем да си вземем оръжията.

– Но нямаме такова намерение!

– Хау! Моят брат винаги решава правилно! Не бива да ги вземаме сега. Все още сме принудени да ги оставим в ръцете на команчите.

– За съжаление! Те не бива да разберат, че сме открили скривалището им. А изчезването на пушките ще им издаде, че са разкрити.

– Оставяме им ги само за кратко време. Надявам се скоро да си ги

възвърнем.

– Съвсем сигурно е! И въпреки това никак не ми е леко да се пририя с тази необходимост. Пушките ни са не само извънредно ценни, но и направо незаменими за нас, и ми е страшно неприятно да ги оставя в ръцете на тези хора макар и само за няколко часа. Колко лесно биха могли да ги повредят така, че да не е възможно да ги поправим! Трудно ми е, наистина ми е страшно трудно да се реша на такава крачка, обаче сме принудени да се вслушаме в гласа на разума. Я чуй! Това не беше ли вик? .

– Гласът на един от стражите – кимна Винету. – Сигурно скаутът е стигнал до постовете.

Викът, чул от Винету и Олд Шетърхенд, бе подет от множество други гласове. Индианците се разбудиха и наскочаха. Вождът също се изправи. Винету беше казал истината. Метисът се появи на кон. Щом съзря вожда, Ик Сенанда отправи жребеца си натам и когато се приближи, скочи от седлото пред него. Без да скрива учудването си, Токви Кава каза:

– Това си ти, сине на моята дъщеря! Нима ти разреших тъй бързо да ни последваш?

Той не получи веднага отговор, защото внукът му реши най-напред да се настани до него. Затова вождът продължи:

– Не ти ли заповядах да наблюдаваш бледоликите и да изчакаш там, докато дойдем или ти изпратим вестоносец?

– Заповяда ми – невъзмутимо отвърна метисът.

– Но въпреки това си напуснал поста си!

– Бях принуден. Бащата на моята червенокожа майка сигурно ще разбере, че не ми е било възможно да постъпя иначе.

– Ако не го разбира, едва ли ще е за твое добро? Трябва да са се случили извънредно важни неща, за да дръзнеш да напуснеш/ Фъруд Камп и да дойдеш Тук!

– Наистина са важни.

– И сигурно са станали твърде скоро, след като си отидохме, защото си тръгнал малко по-късно. Говори! Ще изслушам каквото имаш да кажеш за свое оправдание.

– Ти си бащата на моята майка и ме познаваш от мига на раждането ми. Давал ли съм ти някога повод за такива строги упреци? Защо ме посрещаш с укори, без да знаеш защо идвам?

– Защото става дума за най-значимият улов, който някога можем да направим – за най-върлите врагове на племето ни, за вожда на апачите и

за омразния бледолик, наричан Олд Шетърхенд.

– Ти няма да ги заловиш – отвърна внукът му все така невъзмутимо, както и преди.

– Няма ли? – подскочи вождът. – Защо?

– Защото си тръгнаха.

– Вече са си тръгнали? Разбира се, че ще тръгнат от Фъруд Камп, нали се канеха още рано сутринта да потеглят на път, за да пристигнат тук тази вечер.

– Забравяш, че трябва да съм напуснал Фъруд Камп още вчера вечерта. И като казвам, че са си тръгнали, нямам предвид тази сутрин – това е станало още призори на предишния ден.

– У ф! Напуснали са Фъруд Камп още вчера?

– Да.

– Но едва след като сме си тръгнали!

– Да.

– Уф, уф, значи трябва да се приготвим, защото могат да пристигнат тук всеки миг!

– Няма да пристигнат. Изобщо няма да дойдат насам.

– Няма... да... дойдат? – повтори провлечено слисаният вожд. – Че къде ще отидат?

– Не знам, но във всеки случай отиват някъде далеч оттук, защото отпътуваха в една от колите на Огнения кон. А белите ловци постъпват така само когато им предстои дълъг, много дълъг път. Иначе яздят.

– Значи с Огнения кон? Сигурен ли си?

– Да, защото ги видях.

– И не си се излъгал?

– Не. Наблюдавах ги как се качват в колата на Огнения кон и как после той препусна с най-голяма бързина.

– Уф, уф, уф! Но нали искаха да се отправят насам, към Олдър Спринг?! Какво ли може тъй внезапно да ги е накарало да тръгнат в съвсем друга посока?

– Страхът.

– Мълчи! Страшно мразя и Винету, и Олд Шетърхенд, но те не знаят що е страх.

– Е да, те не знаят, обаче не забравяй, че с тях има и други двама бледолики, които не са чак толкова храбри. Сигурно заради тях са си тръгнали тъй бързо.

– Ти говориш за страх, но пропускаш да кажеш от кого се боят толкова много.

– От теб и нашите воини.

– От нас, от нас ли? Но те изобщо не подозират, че сме наблизо!

– Е, не знаят точно, че сте вие, но знаят, че Фъруд Камп ще бъде нападнат от червенокожи воини.

– Уф, уф! Как ли са го научили? Кой им го е издал? Да не би самият ти да си бил тъй непредпазлив...

При тези думи внукът му за пръв път забрави своето безразличие и гневно го прекъсна:

– Не говори за мен! Ти видял ли си ме някога да постъпвам непредпазливо? Собствената ти непредпазливост издаде всичко и ни лиши от този голям улов!

При тези думи Токви Кава сложи ръка върху дръжката на ножа си и извика:

– Момче, не забравяй с кого разговаряш, иначе моят нож ще те научи на страхопочитанието, което дължиш на бащата на твоята майка и на най-прочутия военен вожд на команчите! Как се осмеляваш да ме упрекваш в непредпазливост, мен, Черния мустанг?

– Защото ме кориш за грешка, която си извършил ти самият!

– Докажи го!

– Я ми кажи, щяхме ли да заловим Поразяващата ръка и Винету тази вечер, ако бяха дошли тук?

– Да, това е толкова сигурно, колкото е сигурно, че си до мен.

– И тогава всичко, което притежават, щеше да стане наша плячка, нали?

– Да.

– И конете ли?

– И те.

– Тогава защо не почака до тази вечер? Защо посегна на тези коне още миналата нощ?

– По... сег... нал ли? – бавно повтори вождът тази дума, за да обмисли по-добре упрека, който току-що чу. – А ти какво знаеш за това?

– Всичко знам. И каквото не узнах, веднага научих по-късно, когато враговете ни си мислеха, че съм избягал. Всичко мина много добре и ако си бяхте отишли, без да се отбивате в склада, за да вземете конете, то сега най-великите и най-прочути врагове на нашето племе щяха да са на път за насам, за да ни паднат право в ръцете. Какво ликуване и радост щеше да има навсякъде, докдето стигат в набезите си воините на команчите! Вярно, че Кита Хомаша, когото ти изпрати при мен в

странноприемницата, събуди леки подозрения, но аз бързо успях да ги разпръсна, понеже бледоликите не бяха в състояние да докажат каквото и да било. Но по едно време най-неочаквано навън пред вратата изпръхтяха конете на Винету и Олд Шетърхенд и предизвикаха невиджано вълнение. Наистина бледоликите се оказаха достатъчно умни и се престориха сякаш вярват, че конете сами са се отскубнали, ала мен не успяха да излъжат, защото складът беше затворен с резе. Юздите, с които животните са били вързани, и които те уж скъсали, бяха съвсем здрави, но на тях висеше парче от някакъв друг ремък и именно той беше разкъсан. Следователно конете не бяха избягали сами, а някой ги беше откраднал. Кой ли? Да не би да отречеш?

Вождът гледаше втренчено пред себе си и лицето му оставаше напълно безизразно. Не каза нито да, нито не. Внукът му продължи:

– Мълчанието ти ми дава право. Естествено бледоликите започнаха да търсят крадците.

– Те отдавна бяха изчезнали! – намеси се Токви Кава.

– А нима бяха изчезнали и следите? Или си мислиш, че Поразяващата ръка и Винету не умеят да разчетат по дирите ти много повече неща, отколкото би им признал самият ти? Те откриха и вашите, и моите следи, откриха и отпечатъците от Кита Хомаша. Незабавно разбраха, че сме в съюз, разбраха и намеренията ни. Искаха да ме заловят и да ме линчуват на място, но за щастие успях да им избягам. Втурнах се към коня си и препуснах като бесен.

– Уф, уф! Нима бягството ти беше наложително?

– Да.

– Не са имали никакви доказателства срещу теб!

– Следите бяха достатъчно доказателство! А освен това подпалиха и жилището ми. Нима щяха да го направят, ако не бяха убедени във вината ми? Ти знаеш строгостта, с която бледоликите прилагат съда на прерията. Само бягството можеше да ме спаси. Ако бях останал, щяха да ме обесят. Бях стигнал вече доста далеч, когато ми хрумна мисълта тайно да се върна и да ги подслушам, за да разбера дали Винету и Поразяващата ръка евентуално не са се отказали от плана си да отидат до Олдър Спринг. За нас бе изключително важно да се убедя в това. Много добре стана, че постъпих така, защото видях двамата да се качват в колата на Огнения кон заедно с жребците си и да отпътуват. Следователно няма да дойдат при Олдър Спринг. След като заминаха, аз също си тръгнах от Фъруд Камп и препуснах насам, за да ти съобщя какво се случи. И ето ме на тук, а щом ти смяташ, че имаш право да ми отправяш укори,

укорявай ме! Ако някой трябва да бъде порицан и наказан, това не съм аз, а онзи, който с кражбата на конете направи на пух и прах хубавия план на команчите.

Метисът свърши доклада си и зачака да види какво ще каже дядо му. Черния мустанг седя с наведена глава доста време. После с бързо, енергично движение той я вдигна и хвърли изпитателен поглед наоколо. Думите му не можеха да се чуят от незвани хора, защото макар пристигането на метиса да бе издало на присъстващите воители, че сигурно се е случило нещо особено или пък предстои да се случи, все пак никой не се беше осмелил без специална подкана да се приближи до толкова уважавания и всяващ уважение вожд. Ето защо никой не чу упреците, които внукът и подчиненият отправи към своя дядо и предводител. Със сподавен глас Токви Кава поде:

– Да, аз отгъмках конете от склада. Илчи и Хататитла са толкова прочути жребци, че мъдростта на моята възраст се превърна в младежка глупост. Искях и трябваше да станат мои начаса, без да се замисля, че и бездруго днес заедно с пленниците щяха да ми паднат в ръцете. В жилищата ти тече моята кръв и затова ти няма да кажеш на воините ни какви последици е имало прибързаното ми решение!

– Ще мълча – заяви младежът.

– Поразяващата ръка и Винету знаят ли – продължи вождът, – колко души са били вчера във Фъруд Камп?

– Да.

– А знаят ли и кои са били те?

– Не. Уверени са само, че са враждебно настроени индианци.

– Разбраха ли за намерението ни да нападнем лагера?

– Предполагат го.

– За такива мъже предположението е равно на сигурност. Подозират ли кога ще е нападението?

– Не. Но трябва да спомена, че открито ми подхвърлиха моето истинско име Ик Сенанда. Не повярвах, че се казвам Ято Инда.

– Значи те смятат за предател, така ли?

– Да.

– Но тогава сигурно са убедени, че си мой внук и че аз съм онзи, който се кани да нападне лагера им. Какво казаха за изчезването на трите си пушки?

– Техните пушки ли? – смаяно попита метисът. – Та няма са изчезнали?

– Да.

- Уф, уф, уф! Къде е станало това?
– Във Фъруд Камп. Аз ги намерих.
– Ти... си ги... намерил ли? Ти... ти? Пушките на Поразяващата ръка и Винету? – едва изрече метисът, безкрайно слисан.
– Аз! – кимна Токви Кава и очите му радостно заблестяха.
– Сребърната карабина на Винету?
– Да.
– Малката омагьосана пушка на Поразяващата ръка?
– Да.
– И големия Мечкоубиец?
– Също.
– Къде, къде са тези три безценни оръжия? Бързо ми кажи!
– Тук – отвърна вождът, посочвайки към вързопа.
– Уф, уф, уф! Днес великият Маниту гледа към воините на команчите с грейнало от благосклонност лице! Това е такава плячка, за която ще ни завиждат всички племена на червенокожата раса! Как попаднах в ръцете ти тези несравними оръжия?
– Чрез крадци, които ги бяха вече откъмнали, но ги принудих да ми ги дадат.

Той разказа случката, но само миг след като свърши, възкликна.

– Уф, уф! Не помислих за това. Поразяващата ръка и Винету си отидоха, макар че пушките им са откраднати. Нима не е подозрително? Дали не е някоя голяма хитрост? Тези двама мъже едва ли ще се разделят с оръжията си доброволно, напротив, ще рискуват всичко само и само да си ги възвърнат!

Внукът на вожда поклати глава и уверено каза:

- Нищо няма да рискуват, абсолютно нищо.
– Защо мислиш така?

– Всеки, който има здрав разум, ще си помисли същото. Как тези чакали станаха толкова прочути? Само с помощта на пушките си. С тях се превърнаха в герои, но без тях са нищо. След като са им откраднали оръжията, те сигурно чувстват, че вече не са в състояние да направят каквото и да било, че при нападението над лагера няма да могат да устоят, а неминуемо ще загинат. Ето защо избягаха толкова бързо. Сега вече знам защо са се отказали от ездата до Олдър Спринг и защо напуснаха Фъруд Камп толкова ненадейно. Разбрали са, че заедно с пушките са изгубили и цялата си сила, и че в една битка с нас са обречени на смърт. Страхът ги е подгонил да отидат колкото е възможно по-надалеч, страхът от нас и ужасът от сигурната гибел!

Убедеността и въодушевлението на младежа увлякоха стария и опитен вожд. Токви Кава изрази съгласието си:

– Уф, уф, ти каза истината! Причината е в страха им от нас и от нападението. Побързали са да избягат с вой като песове, които очакват да бъдат бити. Изплъзнаха ни се, но оръжията им останаха в ръцете ни. Сега непременно трябва да вземем скалповете на многобройните жълтокожи мъже. Като се разчуе, че искаме да нападнем лагера, ще изпратят хора да повикат помощ. Ето защо се налага да побързаме да се върнем във Фъруд Камп, преди да е дошла помощта. Нямаме време да останем тук да почиваме. Тъй като Поразяващата ръка и Винету няма да се появят тук, ние нямаме повече работа на това място и незабавно трябва да тръгнем на път. Вярно, че конете ни, а и ние самите сме изморени, но ако яздим така, че след залез слънце да достигнем мястото, наречено от бледоликите Бърч Хоул (Брезовата клисура, котловина. Б. пр.), конете ни няма да рухнат от изтощение под нас.

– Значи все пак ще последваш съвета ми и ще изчакаш в Бърч Хоул най-удобното време за нападение, така ли?

– Да, защото няма друго толкова подходящо място за целта ни. Ще заведе воините си там и докато те чакат, аз ще се промъкна До лагера, за да разбера кога ще е най-лесно да го обградим, тъй че никой бледолик и никой жълтолик да не може да ни се изплъзне.

– Не ти, а аз ще отида на разузнаване, понеже познавам лагера и обитателите му по-добре от теб.

– Не, ти изобщо няма да дойдеш с нас.

– Така ли? – слисано попита метисът.

– Да.

– Защо?

– Именно защото там те знаят толкова добре. Това лесно може да ни издаде. Има и още една причина, която е далеч по-важна за мен – ето тези три пушки.

– Откъде-накъде пък пушките?

– На връщане пак ще минем оттук. Нима е необходимо да ги мъкнем до лагера, и после пак да ги връщаме? Твърде скъпоценни са, за да рискувам. Възможно е да ни се наложи да се бием. Нима не съществува опасност да изгубя пушките или да бъдат повредени? Уверявам те, че тези три оръжия са ми по-скъпи от всички скалпове, които можем да плякосаме във Фъруд Камп. Ето защо не искам да ги излагам на опасност и ще ги оставя тук, докато се върнем. Ти ще стоиш при тях да ги пазиш, понеже нямам по-сигурен човек от теб.

Очевидно метисът се почувствува много поласкан от доверието на вожда, но въпреки това възрази:

– Все пак ми се ще да дойда с вас, защото искам да получа частта от плячката, която ти ми обеща.

– Ще я имаш, нали ти казах, а каквото обещава, за мен е равно на клетва.

– Златото и парите, нали?

– Да. Още веднъж ти го обещавам. Ти си син на дъщеря ми и си единственият ми наследник. Умният мъж трябва да мисли за всичко. Вероятно нападението няма да е опасно за нас, но въпреки всичко не е изключено да ме улучи куршум или стоманено острие. Тогави ти ще си собственик на тези пушки, които лесно могат да попаднат в чужди ръце, ако не те оставя при тях да ги пазиш. Вече го казах и така ще стане. Хау!

Когато метисът чу тези думи, без колебание се съгласи. След като вождът проведе кратко военно съвещание с неколцина от по-изтъкнатите си воини, сред които бе и Кита Хомаша, появил се във Фъруд Камп под името Юварува, команчите потеглиха на път, навлизайки отново в долината, откъдето се бяха появили. Ик Сенанда, внукът на вожда, остана сам заедно с трите откраднати пушки.

Няколко минути, изминали откакто съплеменниците му се отдалечиха, метисът използва да разседлае и върже коня си, и ето че вече не бе в състояние да обуздае любопитството си. Отвърза ласото от вързоп, разтвори го и извади пушките, за да им се полюбува. Човек лесно може да си представи голямата радост на Винету и Олд Шетърхенд, които разбира се все още се намираха зад фиданките и филизите и наблюдаваха движенията му. Развитието на събитията едва ли можеше да вземе по благоприятен обрат за тях. Те видяха с каква алчност метисът разглеждаше оръжията, как заблестяха очите му и с удоволствие слушаха откъслечните възклицания на възхищение, които той не смяташе за нужно да съдържа, понеже вярваше, че е съвсем сам и в цялата затънтена местност не се намират никакви свидетели. Мисълта, че държи в ръцете си трите най-хубави и най-прочути пушки на Дивия запад, го изпълваше с възторг, който нямаше равен на себе си.

Но, разбира се, възторгът му нямаше да трае дълго и твърде скоро щеше да бъде попарен по най-неочакван начин. Съвсем тихо Винету разтвори филизите и безшумно се промъкна между тях. Олд Шетърхенд го последва с не по-малка предпазливост. После двамата се изправиха. Пристъпиха още няколко крачки, които не успя да долови дори и

изключително острият слух на метиса и се озоваха зад гърба му. Тъкмо в този момент със светнало от радост лице Ик Сенанда възкликна:

– Да, ето я великолепната Сребърна карабина на апача. Това пък е Мечкоубиеца, тежък колкото три други пушки, а ето я и несравнимата карабина „Хенри“ на белия ловец Шетърхенд, за която суеверните индианци разправят небивалицата, че била омагьосана. Но аз знам по-добре, много по-добре какво е истинското положение. Магията ѝ се състои само в две неща: първо, в онова, което бледоликите наричат конструкция и второ, в незаменимата сигурност, с която Олд Шетърхенд умее да стреля. Тази пушка няма да я дам никому, дори Токви Кава няма да я види повече, макар да е баща на майка ми. Ще се упражнявам дотогава, докато постигна същата безпогрешност в стрелбата с тази омагьосана пушка, както и Олд Шетърхенд. Тогава славата ми ще се разнесе надалеч, много по-надалеч от неговата!

В същия миг той дочу зад гърба си гласа на белия ловец:

– Не мечтай за слава, нещастнико! Ти никога няма да се научиш да си служиш с тези пушки!

Безкрайно изплашен, метисът се обърна и видя пред себе си Винету и Олд Шетърхенд. Обзе го такъв ужас, че не можа да каже нито дума и за момента не бе способен да направи и най-малкото движение.

– Да – кимна му белият ловец с усмивка, – никога няма да се научиш да стреляш с моята карабина. Първо защото не знаеш как се изработват патроните за нея, и второ защото съм тук, за да си я взема обратно.

Тъй като метисът продължаваше да мълчи, вперил поглед в него, Олд Шетърхенд отново поде:

– Казваш, че нямало да я дадеш никому. Нима ти, който си едно нищо в нашите очи, наистина си въобразяваш, че Винету и Поразяващата ръка ще оставят ей така откраднатите си пушки в чужди ръце, без да си ги възвърнат? Нима ти, окаяното нищожество, действително си могъл да си помислиш, че сме отпътували с Огнения кон само от страх пред вас? Тогава си проявил такава безкрайна гламавщина, че едва ли някой би намерил подходящите думи да ти каже колко неописуемо глупав човек си!

Най-сетне шпионинът отново придоби способността си да се движи, но той съвсем не скочи на крака, за да се опита да избяга – о, не, защото все още твърде силно бе в плен на страха си. Бавно, съвсем бавно метисът се изправи като човек, чиито крайници страдат от болезнена парализа и с голяма мъка на отделни срички промълви:

– Олд... Шетър... хенд и Ви... нету! Наисти... на наис... тина са те... те са!

– Да, наистина сме ние – усмихна му се ловецът, без да откъсва поглед от разкривеното от ужас лице на Ик Сенанда. – Направо си побелял от страх. Искаше да ни заловиш, а сега си застанал пред нас като някой начинаещ левак, който от уплаха не може правилно да изрече дори две думи. Та ти се тресеш от страх! Засрами се!

Презрението, с което говореше ловецът, възвърна самообладанието на метиса. Все още държейки в ръце трите пушки, той отстъпи крачка назад и отговори:

– Какво си въобразяваш! Аз да изпитвам страх и ужас от вас? Мен не може да ме изплаши нито Винету, нито Олд Шетърхенд. И искате да си вземете пушките ли? Уф! Я се опитайте да видите дали ще ги получите!

Още докато изговаряше последните думи, той светкавично им обърна гръб и побягна. Нямахме как да използва коня си, защото животното беше вързано, а за да го развърже, щеше да му е необходимо доста време. И така, той бе принуден да го зареже и да си плюе на петите. Това му беше съвсем ясно. Но нима можеше да съжалява за коня, ако успее да се спаси заедно с тези великолепни пушки? С бързи големи скокове метисът се затича покрай хърикейна, като възнамеряваше малко по-нататък да се шумгне в гъсто оплетените хрусталаци. Но си беше направил сметката без предвидливостта на двамата си противници. А те бяха твърде умни и опитни, за да не се досетят за намеренията му. Ик Сенанда бе направил едва пет-шест скока, когато Поразяващата ръка вече го догони, а Винету дори го изпревари. Двамата го сграбчиха и задържаха. Белият ловец извади револвера си, насочи го към сърцето му и каза:

– Стой, мирувай! Сега ще се върнеш заедно с нас и пак ще си седнеш на мястото. При най-малкия повторен опит за бягство ще получиш куршум между ребрата! Нима си мислиш, че тъкмо ти си човекът, който ще ни избяга? Смешно! Хайде, размърдай се, иначе ще ти помогнем!

Те го отведоха обратно до мястото, където беше седял и където все още се намираще неговата пушка, взеха му трите пушки и ножа, и го принудиха да седне на земята. Той трепереше от ярост, но добре разбираше, че в момента всяка съпротива само щеше да му навреди и че ще е най-добре да се подчини и да изчака някой изгоден случай, който по-късно може би щеше да му се предложи.

Олд Шетърхенд постави два пръста в устата си, изсвири силно и

пронизително, а после двамата с Винету седнаха до пленника. Без да разговарят с него, те зачакаха появяването на другарите си, за които изсвирването бе сигнал, познат на Хобъл Франк и Дрол още отпреди. Не след дълго, заобикаляйки с конете си бурелома, те се зададоха заедно с двамата Тимпе. С един бърз поглед схванаха какво е положението и още докато слизаха от седлата, Франк попита:

– Бре да се не види, ама тук нещата са взели грандиозен поврат! Червенокожите са офейкали, но затова пък тоз тип се е самопоканил на гости при вас! Къде отидоха индианците и кой е тоз мил неканен посетител край когото, господа, изглежда се чувствате изключително добре?

– Та това е скаутът, който искаше да предаде хората от Фъруд Камп в ръцете на команчите! – възкликна Кас.

– Той ли е? Хм, ще ми се тъй малко да го поразгледам от по-близкия сикстински птичи поглед? – каза Франк и след като обиколи около пленника и внимателно го измери от глава до пети, продължи:

– Значи, туй е онзи обесник, дето взел френските зайчета за източноиндийски херинги! Добре! Искал е да изколи китайците. Затуй сега самият той ще бъде направен на кайма и на нюрнбергски наденички. Сядайте, приятели, и си отворете ушите! Господин Шетърхенд ще има навярно любезността да ни каже как, защо и кога е станало всичко туй.

Те насядаха и с кратки думи белият ловец им обясни какво се е случило и как са заловили скаута.

– Очарователен младеж, няма що – обади се Хобъл Франк. – Щом без да пита никого е искал да наследи пушките, предлагам да му натрием с горчица претенциите за наследството, тъй че да извика също като онзи римски император: „Варии, Варии, из всички области вали сня!“! Заслужил си го е и то как! Ти к'во ще кажеш, мистър Шетърхенд?

Без да обръща внимание на цитата на дребосъка, ловецът отговори:

– Няма да избегне наказанието, драги Франк. Почакай само.

– Винаги все така казваш! Целите ти сърдечни камери са натъпкани с любов към ближния, но аз искам справедливост! Аз съм нежният ангел на отмъщението, за мен винаги важи следното: каквото престъплението, такваз и наградата, каквото гърнето, такъв и похлупакът. Настоявам злодеят да бъде наказан, защото още от прастари времена на всички звезди е изписан ясният закон: който не ще да чуе, трябва да усети! Хау! Хобъл Франк каза!

Въпреки напереното достойнство, с което държа речта си, никой не му обърна внимание. Олд Шетърхенд заговори пленника:

– Най-напред ни кажи истинското си име! На английския,

използван обикновено от такива хора, метисът гневно отвърна:

– Сър, да не съм някой червенокож, та да ми говориш толкова заповеднически!?

– Кожата ти е далеч по-лоша от червената, негоднико! Всички много добре знаят, че хората със смесена кръв наследяват само лошите качества на родителите си и ти си най-убедителното доказателство за верността на подобни твърдения.

– Хули ме колкото искаш, нали съм ваш пленник и не мога да се защитя. Но едно ще ти кажа: както ми говорят, така и аз ще отвръщам. Съобразявай се с това!

– Well! Ще се съобразявам. А сега и аз да ти кажа нещо: когато някой мерзавец като теб дръзне да ми говори с такъв тон, аз заповядвам да му смъкнат дрехите и тъй яко да му обработят гърба с ласото, че с голяма лекота да може да направи разликата между себе си и мен. Ти също се съобразявай с това! Сега ми кажи истинското си име! Не съм свикнал по два пъти да задавам въпросите си.

Въпреки всеизвестната си хуманност Олд Шетърхенд щеше да изпълни закана си. Изглежда метисът го разбра, защото смирено отговори:

– Ти вече знаеш истинското ми име, казвам се Ято Инда и майка ми беше от племето на пинал-апачите.

– Това е лъжа. Ти си Ик Сенанда, внукът на Черния мустанг.

– Докажи го де!

– Твоето искане е всъщност чисто нахалство, с което няма да подобриш положението си.

– Онова, което наричаш нахалство, не е нищо друго освен мое законно право. Защо се отнасяш с мен като към враг? Според законите на саваната трябва да ми посочиш причините за това. Или Олд Шетърхенд, когото наричаш най-справедливия мъж сред всички бледолики, е станал разбойник и убиец?

Щом доблестният Кас чу тези думи, той гневно извика:

– Да цапардосам ли този обесник веднъж по муцуната? Никога не съм виждал подобно безочие. Та туй е още по-лошо, отколкото бе навремето при наследниците на Тимпе!

Олд Шетърхенд му направи знак да мълчи и с най-спокоен тон заяви на пленника:

– Вярно, че всеки обвиняем има своите права, а аз съм последният човек, който ще ги накрърни. Ето защо няма да обърна внимание на нахалството ти и най-делово ще те попитам: като охрана на Фъруд Камп

ти имаше ли почтени намерения към неговите жители?

– Да.

– Тогава защо тайно се свърза с команчите?

– Докажи, че съм го направил!

– Pshaw! А защо избяга, когато видя, че правилно разчетохме следите на Черния мустанг?

– Не съм избягал.

– Ами какво направи?

– Метнах се на коня не от страх пред вас, а защото имах най-добри намерения.

– Наистина съм любопитен да чуя какви са били добрите ти намерения.

– А защо твоята прословута проникателност не ти го подсказе? И аз забелязах чуждата дияра също като вас. Чух подозренията ви. Но вие бяхте само гости в лагера и нямате никакви задължения, а аз трябваше да закрилям жителите му. Затова се намирах там и ето защо мигновено реших да проверя дали тези подозрения са оправдани и препуснах, за да шпионирам неприятелите.

– Аха, измисли го не съвсем лошо. Това оправдание би могло да мине, ако не се налагаше въпросът защо се върна толкова бързо, за да разузнаеш какво ще предприемем в лагера.

– Не съм се връщал. Някой лъжец те е изпратил за зелен хайвер.

– Самият ти си лъжецът.

– Аз ли? Защо?

– Защото самият ти спомена за завръщането си.

– Кога? Къде?

– За това ще говорим по-късно! Значи си тръгнал да разузнаеш къде са команчите. Но как е било възможно да ги откриеш в непрогледната нощ?

– Който задава такива въпроси, не може да е уестман!

– Well! Говориш твърде горделиво. Вероятно си по-сръчен от всички нас, взети заедно. Ще дам израз на признанието си за тази почти свръхчовешка ловкост като във възхищението си отмина факта, че си последвал враговете до тук и дори си разговарял с тях, без да те убият или поне да те пленят.

– Няма защо толкова да се учудваш, това е съвсем лесно обяснимо. Команчите изобщо не знаят, че по майчина линия произхождам от пинал-апачите, които са техни врагове. Винаги съм живял с команчите в привидно дружески отношения, тъй че ме смятат за техен приятел и

днес ме посрещнаха без следа от враждебност.

– Е, добре! Но как се озоваха нашите пушки в твоите ръце? Този въпрос очевидно смути метиса, но той се опита да го прикрие и бързо отговори:

– Тъкмо това би трябвало да ви убеди в моята честност и приятелство. Снощи видях оръжията ви за пръв път. Днес ги забелязах в ръцете на команчите, а Черния мустанг се похвали, че ги е откраднал. За да ви помогна да си възвърнете собствеността, аз от своя страна ги задигнах от него и на тръгване той изобщо не забеляза липсата им.

– Тогава трябва да призная, че си извършил такъв майсторски номер, който едва ли ще се удаде на някой друг. Изглежда ти си самото олицетворение на мъдростта, докато Черния мустанг, позволил да му откъмнат пушките, без да забележи, несъмнено е олицетворение на глупостта. Значи си искал да ни ги върнеш, така ли?

– Да.

– Но как ще обясниш опита си да избягаш с тях, когато преди малко ни видях?

– Това се дължи само на уплахата ми от внезапното ви появяване. Не ви познах веднага.

– Не ни позна ли? Но нали ни каза имената! За метиса, наистина бе невъзможно да възрази и една дума.

Той се загледа мрачно пред себе си и след малко с добре изигран гняв извика:

– Не питайте за неща, които изглежда не разбирате! Ако човек си мисли, че е съвсем сам в този пущинак и внезапно се види нападнат от хора, за които твърдо вярва, че се намират далеч оттук, тогава е напълно обяснимо, ако в първите мигове на изненада постъпи по съвършено различен начин, отколкото ако има време спокойно да размисли. Не го ли проумявате, за мен е напълно безсмислено да си хабя думите!

– Да, наистина ще те помоля да не си хабиш повече думите, макар да разбираме не само това, но и много други неща. Навярно предполагаш, че сме се появили пред теб веднага след пристигането си, обаче се лъжеш. Бяхме се скрили тук преди още ти да дойдеш. Вече от доста време ние наблюдавахме Черния мустанг, а после чухме всяка дума от вашия разговор. Той те нарече син на своята дъщеря, предаде ти нашите пушки, за които твърдиш, че си ги откраднал от него и когато потегли на път с воините си, ние лежахме скрити зад гърба ти, видяхме възхищението ти от тези оръжия и чухме как реши да не му ги връщаш, на него, бащата на твоята майка. Имаше намерение да се упражняваш с тях,

докато станеш по-добър стрелец от мен. Какво ще кажеш сега, Ик Сенанда? Могат ли твоите увъртания все още да имат някаква стойност? Продължаваш ли да мислиш, че ще ни заблудиш с малодушните си лъжи? Защото какво друго освен малодушие, най-презряно малодушие може да се нарече, когато човек от страх не смее да си каже истинското име? Ние сме свикнали да уважаваме смелостта. Ако откровено си беше признал кой си и че си имал намерение да предадеш на команчите жителите на Фъруд Камп, това щеше да е достойно за кръвната ти връзка с Черния мустанг и макар че пак щяхме да се отнесем към теб като с враг, то щяхме да проявим уважение към такъв горд противник. А твоето страхливо отричане може да ни изпълни само с презрение. Ти не приличаш на силния бизон, който открито посреща с рогата си глутницата вълци, а напомняш коварния чакал, който напада жертвата си само в гръб и предпочита да яде воняща мърша, отколкото да излага краставата си кожа и на най-малката опасност. А сега кажи, признаваш ли, че си Ик Сенанда, внукът на Черния мустанг?

Обикновено уестманът няма навик да хаби толкова много думи за някакъв си пропаднал субект, но човеколюбието на Олд Шетърхенд му повеляваше да се опита да събуди чувството за чест у метиса, ако у него имаше макар и следа от това чувство. Направо го болеше сърцето при мисълта, че е възможно да има хора, в които не бе останало вече нищо добро. Обаче усилията на ловеца не доведоха до желания резултат, понеже страхливостта на скаута не му позволи да си признае истината, така че метисът му отговори следното:

– Не мога да кажа нищо друго и затова пак повтарям: не съм Ик Сенанда, а Ято Инда. Вече си получихте пушките и настоявам да ме освободите!

– По-полека, по-полека, my boy! Тъй като продължаваш да отричаш, ние съвсем не можем да те пуснем да си вървиш, а ще те заведем при милия ти дядо, за да разберем дали и той ще е толкова страхлив и подъл да се отрече от собствената си плът и кръв.

При тези думи в очите на метиса припламнаха коварни искри и той попита:

– Искате да ме отведете при Черния мустанг?

– Да.

– Well! Опитайте се да видим дали ще успеете!

– Ще успеем, можеш да си сигурен! Само че това ще стане по такъв начин, който едва ли ще ти се хареса. Надяваш се с помощта на Мустанга да се отървеш, обаче твоят грижовен „grandfather“ (Дядо. Б. пр.) ще

си има достатъчно много лични грижи, понеже съвсем сигурно и той като теб ще стане наш пленник.

Ето че метисът извърши грешката гневно да избухне:

– Няма да го бъде! Нито Олд Шетърхенд, нито Винету ще успеят някога да заловят Черния мустанг, чиято слава е прелетяла над всички планини и долини!

– Аха, ето че забрави ролята си и се издаде! Но не се горещи толкова! Ние сме залавяли и къде-къде по-опасни типове от стария Мустанг, за когото ти съвсем правилно каза, че славата му е прелетяла над всички планини и долини. Но тя изглежда минава нейде отгоре като въздух, защото тук долу, на земята, не се забелязва и следа от нея.

– Как ли ще го заловите? Та вие изобщо не знаете накъде се е отправил.

– Нали ти казах, че го подслушахме. Той тръгна обратно към Фъруд Камп.

– И вие смятате да го последвате?

– Да.

– Само шестимата? Та нали видяхте големия отряд команчи, който вождът води със себе си?

– Pshaw! Не сме такива страхливци като теб. И през ум не ни е минавало да броим команчите, понеже ни е напълно безразлично дали са десет или сто.

– Не се перчете толкова! Неговите индианци са все наини-команчи, следователно са най-храбрите воители на този голям народ. Но дори и да не се боите от тях и наистина да сте дотам умопобъркани, че да тръгнете подире им, за да се биете, то вие няма да ги догоните, защото те имат голяма преднина и преди да успеете да ги настигнете, от Фъруд Камп ще остане само пепел!

– Аха, ето сега си показва истинското лице. Но и аз ще ти покажа моето, като най-честно и открито ти призная, че ще пристигнем във Фъруд Камп много преди команчите.

– Това е невъзможно!

Много лесно ще ти докажем, че е възможно.

Нима конете ви могат да летят?

Да, бледоликите наистина имат коне, които могат да летят.

При тези думи скаутът избухна в подигравателен смях. Но Олд Шетърхенд ни най-малко не се ядоса. Само сложи тежко ръка върху рамото му и усмихнато каза:

– Смей се, смей се, маникин (Човече, дребосъче, нищожество. Б.

нем. изд.), но твърде скоро хич няма да ти е до смях! Най-напред ще напуснем това хубаво място, където ти трябваше да чакаш дядо си. Вероятно ще се видите с него много по-скоро, отколкото предполагаш. А сега ще те вържем върху коня ти и те съветвам да не се съпротивляваш, защото разполагаме с доста средства, за да те принудим да ни се подчиняваш!

Метисът изобщо нямаше смелостта да окаже съпротива. Ако изобщо съществуваше някакво средство, за да се избави от плен, то той го виждаше единствено в коварството, с което качество той бе надарен пребогато. Освен това Ик Сенанда бе твърдо убеден, че шестимата мъже, в чиято власт се намираше, няма да успеят да постигнат нищо срещу Черния мустанг и затова силно се надяваше, че неприятното му положение няма да трае още кой знае колко дълго.

Метисът мислеше, че шестимата ще го поведат обратно по дирята на команчите и следователно ще свърнат във вече нееднократно споменаваната долина и ето защо беше много изненадан, когато след като потеглиха видя, че Винету и Олд Шетърхенд, които яздеха начело, поеха в почти противоположната посока и не завиха около Корнър Топ, а се насочваха към Уа-пеш. Той не бе в състояние да си обясни причината, накарала ги да изберат един толкова заобиколен път, още повече, че яздеха почти само в галоп, а това показваше, че много бързат. По-късно той забеляза пресичащите откритата прерия железопътни релси. Когато те извиха към скалистия пролом и ездачите не се отделиха от тях, в главата на метиса се породило едно предположение, което го изпълни с голяма тревога. Тъй като в момента той дори и не помисли да прикрие чувствата си, лицето му придобило загрижено изражение. Хобъл Франк го забеляза, понеже пленникът яздеше между него и Дрол, и на родния си диалект, от който скаутът естествено нищо не разбираше, каза:

– Драги Дрол, нима физиономията, дето я е направил в момента този тип, не е за нас истинско гаудаемус абривиатур? Тайно ми прави такъв вдоволствие, че ми е трудно да потискам смеха си.

– Да, тъй е – отвърна неговият братовчед от Алтенбург. – Сигур лека-полека е дошъл до извода, що за кон е имал предвид нашият Олд Шетърхенд.

– Какъв кон?

– Е, амчи конят, дето може да лети. Ти не чу ли?

– Абе чух го. Имаше предвид локомотива, с който скоро ще полетим към Фъруд Камп. И ти ли мислиш, че ще изпреварим Черния мустанг? Ако не успеем да се доберем до лагера преди червенокожите

негодници, ще бъде направо ужасно!

– Да, щото иначе всички хора там ще загинат. Но аз съм твърдо убеден, че ще сварим да отидем навреме. Олд Шетърхенд и Винету са изчислили всичко толкова точно, че няма защо да се тревожим. Та ний и сега галопираме тъй, сякаш самият дявол ни е по петите. Отдавна не съм препускал така.

– И аз не съм, ама много ми харесва. Туй е такъв възвишено и елегантно усещане да летим на гърба на нашите пегаси през пространствата на земната Северна Америка. Тъй се чувстваш повече птица, отколкото човек, и между плешките си имам някакъв поетичен гъдел, сякаш са започнали да ми растат крила. Или ще са само две крила като на птиците, или пък четири, както е обикновено при дневните и нощни пеперуди. Такъв аз езда като днешната е направо истинско изкуство и страшно удоволствие. Но за теб, клети ми приятелю, тя сигурно е истинско мъчение, а?

– За мене ли? Защо? Да не мислиш, че не мога да язда като теб?

– Не, не си мисля такова нещо, обаче не ми излиза от ума твоята болест, твоят остров Ишиа. Ти сигурно изпитваш силни болки!

– О, ни най-малко! Островът безследно изчезна. Вече не го чувствам нито отзад на кръста, нито в краката си.

– Та туй е чудесно! Само да не вземе да се появи и възкръсне в някоя друга твоя телесна част! Понякога такъвиз болести се скитат из живото тяло коварно и анонимно и човек изобщо не подозира присъствието им, докато внезапно се появят на някое място, дето всъщност хич не им е мястото.

– Не вярвам тъй да стане и при мен. Имам чувството, че Винету ме излекува за цял живот. Онзи остров няма никакво намерение пак да се разквартирува нейде по мен. И туй ме радва, щото покорно благодаря за болките, които изтърпах! Изобщо Леля Дрол и болести – това през целия ми живот не го е имало.

Както е известно, дружелюбният и забавен алтенбургчанин бе наречен Леля Дрол защото дрехите, които носеше в Дивия запад, приличаха повече на женски, отколкото на мъжки. Той така беше свикнал с прякора си, че го използваше даже и когато сам говореше за себе си.

Както можеше да се разбере от разговора между двамата братовчеди, ездата беше много бърза и напрегната. Само нарядко позволяваха на конете да се движат ходом и така изминаха обратния път за много по-кратко време.

Когато се добраха до железопътната станция Роки Граунд,

сърцатият и енергичен инженер Суон пръв посрещна конниците.

– Хелоу! – поздрави ги той. – Вече се връщате? И както виждам, сте имали успех, нали? Как мина всичко? Видяхте ли коман... ?

Щом съзря пленения скаут, той изведнъж млъкна, но после, видимо зарадван, бързо продължи:

– All devils, та това е Ято Инда, джентълменът със смесена кръв в жилите! И на всичко отгоре вързан? Пленник ли е, сър?

– Да – кимна Олд Шетърхенд, към когото бе отправен този въпрос. – Тук има ли някое място, където можем да го затворим, без да му хрумне после да тръгне да се разхожда?

– Разполагам с такова място, сър, направо чудесно място. Разквартирувам ли го там, няма и да помисли за непозволени разходки. Ще ти го покажа.

Мястото, което инженерът имаше предвид, се оказа нов, все още незавършен кладенец. Макар че вече бе доста дълбок, вода не се беше появила. Щом метисът чу, че ще го спуснат долу, започна много шумно да протестира, но това никак не му помогна. Когато го отведоха до самия кладенец, за да го вържат и после да го спуснат, той дори им оказа съпротива. Тогава инженерът се обърна към Олд Шетърхенд с думите:

– Нима един такъв опасен тип трябва да го галим с перо? Вярно, че е ваш пленник, но неговото предателство засяга преди всичко хората от строежа на железницата. Разреши ми сър, да го вразумя!

– Постъпи с него както намериш за добре – отговори му ловецът. – Имах задължението да ти го предам и повече не желая да си имам никаква работа с него, понеже кроежите му поне първоначално не бяха насочени срещу нас, а срещу вас. И така, той е ваш. Само се погрижи да не вземе да ни напакости още днес!

– Мистър Шетърхенд, що се отнася до това, можеш да си напълно сигурен, че няма да излезе от кладенеца, преди изрично да дам такова разрешение. И тъй, прекарайте въжето под мишниците му и го спускайте долу!

Понеже скаутът продължи с вързаните си крака и ръце да рита и да удря наоколо, го завързаха допълнително за една траверса и го спуснаха в кладенеца, но преди това го укротиха с порядъчна порция бой със здрава тояга. Инженерът съвсем не беше такъв филантроп като Олд Шетърхенд.

Впрочем мистър Суон добре бе използвал времето от сутринта. Неговите работници бяха прегледали оръжията си. Един локомотив стоеше под пара и няколко вагона бяха готови за тръгване към Фъруд Камп.

Конете на шестимата уестмани получиха храна и вода и бяха грижливо разтъркани, а в същото време на хората бе поднесен най-хубавият обед, какъвто можеше да се пожелае при тамошните условия. Те разказаха на инженера преживелиците си от сутринта.

– Всичко е минало далеч по-добре, отколкото се надявах – каза той накрая. Страшно се радвам, че заловихме този подъл метис. Скоро няма да му се удаде възможност да крои и да върши подобни мерзости! А индианците наистина ли са тръгнали обратно към лагера, за да го нападат?! Разбира се, че ще ви помогнем. Наистина се радвам, много се радвам на това приключение!

– Действително разчитах на теб и на хората ти – подхвърли Олд Шетърхенд, – понеже от тамошния инженер изобщо не може да се очаква съдействие.

– Напълно си прав, сър. Вярно, че ми е колега, а за колеги човек не бива да се изказва неколегиално, но той напълно случайно се казва Левърет (Зайче. Б. нем. изд.) и по отношение на смелостта си съвсем оправдава своето име. За китайците изобщо да не говорим, защото още с появата на първия индианец ще се пръснат по всички посоки на света. Дадеш ли в ръцете на един такъв плитконосец карабина, той е безпомощен като шаран на сухо. Що се отнася до неколцината бели, то и от тях нищо не може да се очаква.

– Положението наистина е лошо, понеже при такива обстоятелства от тези хора може да имаме повече вреда, отколкото полза. Най-добре ще е сами да се заемем с цялата работа и да не им казваме нищо, докато не се справим с червенокожите.

– Че защо да не го направим? Ще разполагаме с над деветдесет души и мисля, че нямаме основание да се страхуваме от команчите.

– Действително нямаме такова основание. Дори мога да твърдя, че е възможно всичко да приключи, без от наша страна да се пролее и капка кръв. Но как ще заведем деветдесет мъже до Фъруд Камп, без тамошните хора да забележат каквото и да било? Предполагам, че можеш да спреш влака още преди да сме стигнали железопътната станция.

– Разбира се. Че кой ще ми забрани?

– Добре! Но не трябва ли да ги уведомиш за тръгването на влака оттук?

– Всъщност трябва, но ако веднъж не го направя, светът няма да загине.

– Известно ли ти е мястото Бърч Хоул, накъдето Черния мустанг е

повел хората си?

– Знам го като петте си пръста, сър. Това е една дълбоко врязана в скалите клисура, намираща се в планината зад лагера. Навсякъде каменните ѝ склонове се издигат почти отвесно нагоре ѝ тя има само един-единствен тесен вход, където расте стара, много висока бреза, дала името на клисурата.

– Хм! Тогава от страна на Черния мустанг не е кой знае колко хитро да скрие хората си тъкмо там.

– Защо? Едва ли ще намерят по-подходящо скривалище. Та нали той изобщо не подозира, че знаем плановете му. Мисля, че мястото е избрано много добре.

– А аз не мисля така. Човек може ли да се изкатери по склоновете на клисурата?

– Възможно е на едно-единствено място, но само по светло. Ако някой все още мисли, че главата му струва нещо, не бих го посъветвал да се опита да се изкачи през нощта.

– Добре! Възможно ли е от външната страна да се достигне горе до самия ръб на стръмно спускащите се стени на клисурата?

При тези думи инженерът бързо вдигна глава, погледна изпитателно Олд Шетърхенд право в очите и отвърна:

– Аха, сър, струва ми се, че отгатнах плана ти!

– И какъв е той?

– След като индианците тайно влязат в клисурата, ти възнамеряваш да я обградим с нашите хора горе отвсякъде и да заемем входа ѝ. Нали?

– И ако е така?

– Измислил си възможно най-доброто, защото постъпим ли по този начин, червенокожите ще бъдат затворени в Чърч Хоул като жаби в серкме и само да поискаме, ще можем да ги измъкваме един по един и да им извиваме вратовете.

– Наистина така си представях нещата. Значи хората ти ще могат да се изкатерят горе, нали?

– Да, да и пак да! Но съгласен ли е мистър Винету с подобен план?

До този момент мълчаливият вожд на апачите не беше казал нито дума. Ако изобщо бе необходимо да се говори, обикновено той оставяше Олд Шетърхенд да приказва, а самият той се залавяше на работа толкова по-енергично. Но след като бе подканен да изрази мнението си, апачът се обади:

– Олд Шетърхенд и Винету винаги мислят еднакво. Планът на моя бял брат е добре замислен и ще бъде изпълнен така, както вече се

спомена. Хау!

– Well! – кимна инженерът. – Естествено и аз съм напълно съгласен. Ще пристигнем достатъчно рано, за да успеем още по светло и преди да са дошли индианците да се изкачим на скалите. Но след като се стъмни, ще трябва по някакъв начин да знаем какво става. Няма ли да е добре да се погрижим за някакво осветление?

– Наистина това е желателно – отвърна Олд Шетърхенд. – Мистър Суон, с какви средства или възможности разполагаш? Каквото ще ни е необходимо, трябва да го съберем от тук. Нищо не бива да вземаме от Фъруд Камп, за да не разберат тамошните хора какво замисляме.

– Мистър Шетърхенд, всичко ще се уреди. Когато ставаше въпрос бързо да привършим тази отсечка, ни се налагаше често да работим и през нощта на светлина от факли. Ето защо разполагаме с повече от достатъчно факли. Имаме и различно големи бурета, пълни с петрол.

– Сигурно ще е твърде трудно да пренасяме бурета, но от друга страна за нас ще е изключително изгодно, ако можем да поставим и запалим едно такова буре на входната клисура. За команчите ще е напълно немислимо да рискуват да преминат през такива пламъци.

– Well, тогава все ще успеем някак да се справим. Та нали имаме подходящи носилки, въжета и всичко друго, което е необходимо, за да пренесем лесно едно или няколко бурета.

– Добре! Но не забравяй, че не бива да се вдига никакъв шум, нито да се оставят ясно забележими следи!

– Не се безпокой! Разполагам с мъже, на които мога да разчитам. Моля те да ме оставиш да ръководя работите по огъня и осветлението. Бъди сигурен, че ще останеш доволен от мен. Съгласен ли си?

– Да. Подготви всичко и се погрижи да стигнем навреме до Бърч Хоул. Нека не влизаме в подробности, преди да сме огледали терена.

Голямата предвидливост и разсъдливост на инженера помогнаха всички приготовления да се извършат бързо. Конете бяха оставени под сигурен надзор, а край кладенеца, където се намираще метисът, застана един пазач. После пълният с хора влак потегли, без Фъруд Камп да бъде телеграфически уведомен за това. Всички работници по железопътната линия с радост се включиха в очакваното приключение и когато влакът стигна определеното място и хората слязоха, сред тях нямаше нито един, който да се усъмнява в успешния изход на това начинание или пък да се тревожи за собствената си сигурност. Мястото, откъдето локомотивът веднага отпътува обратно, се намираще на такова разстояние от лагера, че оттам нищо не можеше да се забележи. Тук железопътната

линия правеше завой около планинското възвишение, в което се врязваше Брезовата клисура. Хората на инженера се скупчиха зад възвишението, докато Фъруд Камп бе разположен пред него, точно срещу входа на клисурата. Ако от мястото, където бе спрял влакът, човек се изкачеше право нагоре, под прикритието на гората можеше да стигне до ръба на клисурата, което посред бял ден никак не бе трудно. Значително по-тежка беше задачата незабелязано и без оставянето на никакви следи да се откарат взетите от инженера две бурета до входа на клисурата и там така да се скрият, че по-късно да не бъдат открити нито от очите на индианските съгледвачи, нито... от носовете им.

За провеждането на този таен план предложи услугите си Винету, а както всички знаеха, той бе най-подходящият човек за изпълнението на подобна задача, от чийто успех зависеше толкова много, ако не и всичко. Олд Шетърхенд се нае да придружава мъжете нагоре по височината, да ги разпреди по местата им и да им даде необходимите указания за действие.

Когато стигнаха горе, те се озоваха сред гъста гора, така че имаха достатъчно добро прикритие. Олд Шетърхенд остана доволен, като видя колко стръмно се спускаха скалистите стени на клисурата. Влезеха ли веднъж команчите в нея, за тях нямаше да има повече никаква възможност да се измъкнат. Ловецът разпреди хората около клисурата, която бе дълга може би около петстотин крачки и средно бе широка петдесетина крачки. На всяка група той даде такива нареждания, които отговаряха на позицията им. Преди всичко настоятелно напомни да проявяват най-голяма предпазливост и да пазят пълна тишина, а после ги запозна с различните знаци и сигнали, които по-късно през нощта можеше да им послужат и чието значение трябваше да знаят съвсем точно. После белият ловец се спусна надолу и отиде към онази страна на височината, която беше срещу лагера, за да се срещне с апача.

Винету го очакваше. Той беше легнал недалеч от входа зад един доста гъст храст и му направи знак да се приближи. Олд Шетърхенд го попита:

– Моят червенокож брат е легнал да си почине и изглежда вече си е свършил работата, а?

– Да, Винету я свърши – гласеше отговорът. – Мъжете, които взе инженерът, са силни и сръчни хора. Буретата са съвсем наблизко и са скрити толкова добре, че моят бял брат ще трябва да се вижда много внимателно, за да ги открие.

– Ами самият инженер?

– Заедно с носачите на буретата се е скрил ей там, в гъстата борова гора. Ако по време на отсъствието ми искаш да му дадеш някакво нареждане, лесно можеш да стигнеш до него.

– По време на отсъствието ти ли? Значи искаш да отидеш някъде?

– Да, и моят брат сигурно ще отгатне къде!

– Да пресрещнеш команчите, за да ми съобщиш за идването им.

– Така е. Те ще се движат толкова тихо и незабелязано, че ще е добре по-отрано да са под наблюдение.

– А несъмнено става въпрос и за вожда, който каза, че той самият ще се промъкне до лагера. Преди всичко трябва да се опитаме да пленим него.

– Винету донесе от Роки Граунд достатъчно ремъци, за да го върже. А сега да тръгвам, защото скоро ще се стъмни. Нека Олд Шетърхенд ме чака тук.

Той бързо изчезна зад най-близките дървета, без краката му да оставят никакви следи в мекия мъх. Олд Шетърхенд легна така, че клоните напълно го скриваха. В момента нямаше какво друго да прави освен спокойно да чака.

Наоколо се беше възцарила дълбока тишина. Само понякога от некой знае колко отдалечения лагер долиташе неясен шум. Започна да се смрачава и едва петнайсет-двайсет минути след отдалечаването на Винету бе необходимо острото, добре тренирано зрение на един Олд Шетърхенд, за да се различи все още входа на клисурата от мястото, където лежеше ловецът. Едва отсега нататък можеше да се очаква появяването на команчите, защото предположението, че нямаше да се приближат по светло, бе съвсем близо до ума. В противен случай щяха да се изложат на голямата опасност да бъдат забелязани и разкрити от все още скитащи се около лагера работници, а това щеше да постави под въпрос успеха на начинанието им.

Най-сетне стана толкова тъмно, че Олд Шетърхенд можеше да вижда само на няколко крачки пред себе си. Но затова пък слухът му долавяше шумовете доста по-отдалеч. Колкото по-малко е заето някое от сетивата ни, толкова повече се изострят останалите. И ето че изведнъж той дочу съвсем леко шумолене, сякаш по-дълги стръкове се триеха в по-ниската трева. Хиляди и хиляди други хора изобщо нямаше да го доловят. Но белият ловец удвои вниманието си. „Това може да е само Винету!“ помисли си той и действително на никакви си четири крачки от дълбокия мъх се надигна силуетът на апача. Като пропълзя под храста, той се приближи до самия Олд Шетърхенд и му прошепна:

– Идват.

– Разбра ли къде са оставили конете си?

– Водят ги със себе си.

– Каква непредпазливост! Заслужават бой! Та нали конете трябва да се оставят под надзора на пазачи много по-далеч назад, отколкото е разстоянието между нас и лагера! Само един кон да изцвили или да изпръхти и може всичко да издаде.

– Синовете на команчите се наричат воини, но не са такива. – Макар че Винету изрече тези думи съвсем тихо, все пак в тона му ясно си пролича пренебрежение. – Да вкараш толкова много коне в толкова малка и тясна клисура! Та това ще размее всяко момче на апачите.

– Ние можем само да се радваме, защото конете ще удвоят суматохата, която ще предизвикаме. Слушай, току-що се разнесе пръхтене!

Приближаваше се някакъв неопределен шум, който обаче постепенно ставаше все по-ясен и по-ясен. Беше тропот от копита, заглушен от мекия мъх или високата трева. Команчите се появиха един подир друг по индиански обичай и както забелязаха двамата уестмани, всеки от тях водеше коня си за юздите. Спряха пред входа на клисурата. Изглежда изпратиха неколцина воини да влязат в нея, за да разузнаят дали не ги дебне някаква опасност. Не след дълго се разнесоха сподавени подканящи подвиквания, след което колоната отново потегли в индианска нишка. Заради тъмнината тя навлезе в клисурата толкова бавно, че измина повече от четвърт час, преди да изчезне и последният човек.

Олд Шетърхенд и Винету безмълвно изскочиха иззад дърветата и запълзяха към ръба на скалата, образуваща едната страна на входа, където останаха притиснати към земята. Не бяха изминали и пет минути и ето че доловиха човешки стъпки, които се връщаха. Появиха се трима мъже и спряха толкова наблизко, че двамата уестмани успяха да разпознаят единия много добре. Беше вождът Токви Кава, който нареди на другите следното:

– Ще останете тук да охранявате входа на тази скалиста клисура и мигновено ще забиете ножовете си във всеки, който се приближи до вас. Заради конете нашите воини ще се видят принудени да запалят няколко огъня и ако някой макар и отдалече забележи светлината им, ще се издадем. Времето за нападение все още не е дошло, защото бледоликите сигурно още не са се събрали в къщата, където пият Огнена вода, но въпреки това сега ще се промъкна до жилищата им. Не се тревожете, ако се забавя по-дълго, понеже ще се върна едва след като настъпи моментът, когато всички те ще трябва да умрат! Хау!

След тези думи той се отдалечи с бавни, почти безшумни стъпки. Естествено Токви Кава си мислеше, че никой не го наблюдава, ала той не беше сам, защото, силно приведени, Винету и Олд Шетърхенд тръгнаха по петите му толкова тихо, че бе напълно невъзможно да долови стъпките им.

А това никак не беше лесно. Човек можеше да вижда най-много на четири-пет крачки пред себе си. Двамата изобщо не биваше да го изпускат из очи и трябваше да се придържат толкова близо зад него, че ако на тяхно място беше някой друг, Мустанга сигурно щеше да го чуе. Спреше ли команчът, спираха и те, като плътно се притискаха до самата земя. Продължаваше ли да върви, те отново тръгнаха по петите му. Даже и пантерата не би могла да стъпва толкова безшумно като двамата, подобна ловкост и лекота на движенията бе присъща единствено на змията. А тези качества наистина бяха необходими, защото отъркоleshе ли се някое малко камъче или изпукаше ли и най-тънкото клонче, всичко можеше да се провали.

Така те продължиха напред, докато най-сетне можеха да бъдат съвсем сигурни, че двамата пазачи нямаше да ги чуят. При това се бяха приближили толкова много до лагера, че забелязаха светлината, излизаща от отворената врата на странноприемницата. Вече бе настъпило времето за действие. Всяко по-дълго изчакване щеше да е непредпазливо.

– Хайде! – промълви Олд Шетърхенд на апача.

– Уф! – тихо изрази съгласието си Винету.

Последваха два големи скока, които команчът нямаше как да не чуе. Той се обърна, обаче в същия миг получи в слепоочието си познатия юмручен удар на Поразяващата ръка, така че рухна на земята като покосен. Той понечи да извика, но от гърлото му излезе само кратък, макар рязък и бързо прекъснат стон, който ако достигнеше до нечий слух, щеше да бъде взет по-скоро за плясък с криле на уморена птица, отколкото за сподавен човешки вик. В същия миг Винету го затисна с коляно, за да му върже краката, а после и ръцете отзад на гърба. Олд Шетърхенд изскуба шепа трева, напъха я в устата на изгубилия съзнание човек, откъсна от дрехата му дълго парче, сложи го върху устните му и го завърза така, че по-късно команчът да не може да избута с езика си снопчето трева и да се развика. След това апачът каза:

– Заловихме вожда. Нявярно също така лесно ще пленим и неговите хора. Да го отнесем! Остави, Винету, аз ще го взема сам!

Ловецът метна на рамо високия, кокалест и тежък човек и следван от апача, закричи обратно към клисурата.

Естествено те не се насочиха право към входа ѝ, а свиха малко наляво, тъй че стигнаха до гъстата борова гора, където се беше скрил инженерът със своите хора. Вярно, че Соун беше умен и разсъдлив човек, но все пак не беше уестман и когато видя пред себе си тъй неочаквано да изплуват двата човешки силуета, вероятно щеше да направи някоя непредпазлива постъпка, ако със сподавен глас Олд Шетърхенд не му беше казал заповеднически:

– Тихо, мистър Соун! Ние сме. Не вдигай шум!

– А-а, вие ли сте! Ами кого ни мъкнете?

– Черния мустанг – отвърна ловецът, като свали пленника от рамото си и го остави легнал на земята.

– Вожда на тези червенокожи негодници? Thunderstorm! Това е в стила на Олд Шетърхенд и Винету! Но той не помръдва. Да не би да е мъртъв?

– Не е. Главата му се запозна с юмрука ми по не дотам нежен начин и той изгуби съзнание.

– Аха, прочутият ти юмручен удар, сър! Какво ще правим с вожда?

– Ще го вържем ей там, за онзи ствол.

– Но нали щом се свърземе, ще се развика!

– Не може защото съм пъхнал между зъбите му един хубав Sucking-bag (Торбичка за смукане, биберон зальгалка. Б. нем. изд.). И тъй, вържете го здраво и не го изпускате из очи! Ние трябва отново да тръгваме.

– Накъде?

– Да пленим още двама червенокожи, които стоят на пост пред входа. Докато са там, ще ни пречат.

Белият ловец и Винету отново легнаха на земята и запълзяха към мястото, където се бяха притаили, когато Черния мустанг излезе от клисурата. След като се озоваха там видяха, че постове седят на някакви си два-три метра от тях. Дватама команчи разговаряха за неща, които бяха безинтересни за подслушване. Поне не беше нищо важно. Ето защо без да губят време Олд Шетърхенд и Винету се нахвърлиха върху тях, за да ги обезвредят. С помощта на изненадата това им се удаде твърде лесно. Когато ги отнесоха при инженера, той попита:

– Справихте ли се вече с тях? Слушайте, мешърс, хич не ми се иска да сте ми врагове, защото дяволски малко се церемоните с хора, към които не храните приятелски чувства. Да не би да има и други индианци, дето се каните да ми доведете по такъв начин?

– Не – отговори Олд Шетърхенд. – Отсега нататък няма повече да

работим „en detail“ (На части, поединично) и да ви ги носим един по един, а ще действаме „en gros“ (Ангро, на едро, наведнъж. Б. пр.), както подобава на заможни търговци, което ще рече, че останалите ще ги заловим наведнъж.

– Време ли е вече?

– Да.

– Слава Богу! Аз не съм нито скватер, нито трапер и затова не съм свикнал толкова дълго да лежа под открито небе. И тъй, кажи ми какво трябва да направя най-напред.

– Нареди да занесат едно от буретата с петрол до входа на клисурата и там да го запалят. Този факел така ще освети команчите, че те бързо ще разберат какви са изгледите за планираното нападение.

– Well! Ей сега ще стане. Нека само набързо вържем и тези двама индианци.

След като свършиха тази работа, инженерът и хората му изтъркаляха бурето навън от хресталака, занесоха го до входа и го запалиха. Естествено то експлодира и капакът му отхвъркна, обаче дъгите му издържаха, така че на земята изтече само част от петрола, който се разля наоколо и продължи да гори. Пламъците бързо изпълниха целия отвор между скалите и огънят не само освети и най-отдалеченото ъгълче от клисурата, но сигурно бе забелязан и от срещуположната страна в лагера, където и бездруго чуха експлозията.

А тя последва с трясъка на оръдие и брутално изтръгна команчите от тяхната почивка и чувството за сигурност. Изплашени, те все още се питаха какъв ли бе този гръм, когато веднага след това видяха високо лумналите пламъци. В клисурата стана светло като посред бял ден и индианците се озоваха в положението на нощен крадец, изненадващо осветен от електрическа светлина на местопрестъплението. В първите мигове те онемяха от уплаха, а после нададоха такива кръсъци, за които не можеше да се каже дали бяха бойни викове или израз на страх. Втурнаха се към огъня, където се намираще единственият изход от клисурата, но той бе вече целият изпълнен от буйни пламъци, излъчващи нетърпима горещина. Същевременно срещу тях затрещяха изстрели, нарочно дадени от Олд Шетърхенд така, че да не улучат никого, но те ясно показаха, че единственият път за спасение е препречен не само от огъня, но и от въоръжени неприятели.

И тъй червенокожите се оттеглиха, отдръпвайки се към задната част на клисурата, и отправиха погледи към стените ѝ, за да разберат дали могат да се изплъзнат, като се изкатерят нагоре. Но тогава забелязаха

нещо, което никак не бе в състояние да ги успокои или окуражи. Олд Шетърхенд бе дал заповед донесените факли да се запалят веднага, щом хората забележеха горящото буре. Те изпълниха указанието му и индианците видяха как горе по всички скали наоколо пламнаха горящи главни и чуха заплашителните гласове на хора, които едва ли бяха дружелюбно настроени към тях. Един от тези гласове успя да надвика всички Други:

– Ура, ура! Бурето долу гори! Настъпи мигът, когато патардията може да започне. Запалете факлите, запалете ги всичките! Трябва да стане светло, светло като на Петдесетница по пладне! Нека им дадем възможност да просветлее малко под скалповете им, та да разберат, че имат пред себе си господин Хелиогабалус Морфеус Едевард Франке, с когото хич не им трябва да се захващат. Дрол, виждаш ли как търчат и бягат? Чуваш ли как реват и вият? Дрол, Дрол, де си се дянал с твоето присъствие? Липсва ми твойта вездесъщност. Хей, де си се сврял?

Ето че приятелят му се обади от отсрещната страна:

– Тук съм, братовчедо Франк! Оттук всичко се вижда по-добре, отколкото отсреща. Ако искаш да хвърлиш поглед над цялата клисура, бързо ела насам!

– Не, оставам си на мястото. А ти вдигай врява, страшна врява, за да се подплашат долу конете и да изпогазят краката на господарите си. За съжаление не бива да стреляме, ала ти хвърляй камъни, туй бързо ще накара червенокожите да си подвият опашката!

За щастие на команчите горе скалите бяха гладки. Ако имаше натрошен камънак, лошо им се пишеше. Все пак тук-там се намираше по някой и друг къс скала, който веднага бе запокитен надолу, а това не остана без резултат. Улучени бяха и хора, и животни. Индианците нададоха болезнени викове, а конете взеха да ритат наоколо, скъсаха юздите си и препуснаха в галоп насам-натам, засилвайки и без друго настаналото объркване.

Едва изминаха две-три минути от подпалването на петрола и вече всички индиански коне бяха подплашени, и в клисурата се разигра една сцена на неописуема суматоха. А ето че дотичаха и жителите на лагера, за да разберат по какъв начин се бе появил среднощният загадъчен огън. Един от първите беше мистър Левърет, инженерът. За свое учудване той видя Олд Шетърхенд и Винету, при които стоеше и неговият колега от Роки Граунд.

– Мешърс, вие тук? – попита той, съвсем останал без дъх. – И гори цяло буре с петрол! Какво означава това?

– Означава, че искаме да опушим индианците, мистър Левърет – отговори Суон.

– Индианците ли? Какви индианци, сър?

– Команчите, които искаха да ви нападнат и избият.

– Heavens! (Небеса, Боже мой! Б. пр.) Да не би да е трябвало да стане още днес?

– Разбира се, че още днес. Но сега са затворени в клисурата, обградена от моите работници горе по скалите, а тук отпред огънят не им позволява да излязат.

– Но как са попаднали в нея и как се озова ти с хората си тук, мистър Суон?

– По най-простия начин на света-те яздиha, а ние пътувахме, с един влак естествено, който пузнах специално за тази цел.

– И аз... да не науча... абсолютно нищо за това! – каза със запъване човекът, чийто страх изглежда допълнително нарасна. – А защо не ме уведоми?

– Защото няха никакво време.

– Но можеше да ми телеграфираш.

– Отказах се, понеже бях сигурен, че няма да се нуждаем от помощта ти, за да осуетим плановете на команчите.

– Да приемем... че е така, сър! А сега не ти ли е необходима помощта ни?

– Не, благодаря ти. Ако искаш да гледаш, можеш да останеш. Но кротувай и внимавай да не предизвикате някоя бъркотия!

– Бъди спокоен! Щом сте успели тъй хубавичко да подмамите червенокожите в тази клопка, не желая да ви отнемам нищо от славата и ще ви оставя сами да ги плените.

– О, що се отнася до славата, то тя не е моя, а се пада на Винету и на Олд Шетърхенд. И тъй, ако войнственото ти настроение те подтиква да запознаеш индианците с твоите здрави юмурици, ще трябва да се обърнеш към тях двамата.

– Благодаря, сър, наистина много ти благодаря! Аз съм инженер, а не уестман или убиец на индианци. Защо да избивам хора, пък били те и червенокожи, щом до ден днешен не са ми сторили нищо лошо? Все още не мога да се съвзема от уплахата си.

– Но мистър Левърет, ти си добре запознат с тази местност. Всъщност и ти би трябвало да грабнеш оръжието!

– Всъщност да! И ако беше необходимо, щях с голяма радост да го направя, но тъй като тук са тези прочути джентълмени, а присъстваш и

ти с твоите работници, не виждам защо трябва и аз да отнемам част от славата ви. Ще говоря с хората си и който от тях поиска да се бие с индианците, незабавно ще получи разрешение да се присъедини към вас. Но моля ви мен да оставите извън играта!

– Well, тогава можеш да си вървиш! А от твоите хора пък съвсем нямаме нужда. За китайските плитки изобщо да не говорим.

– Добре, сър, добре! Веднага ще им го кажа и ще им дам строга заповед да не ви пречат и досаждат!

Той се оттегли зарадван, че така леко се отърва. Предишния ден Левърет бе проявил голямо въодушевление от смелите действия на Винету и Олд Шетърхенд и човек можеше да предположи, че притежава качествата енергичност и смелост, но сега се оказа, че е тъкмо обратното. В живота често може да се наблюдава как хората, които се възхищават от някой друг, нямат и следа от неговите качества и по-скоро се отличават с характер, който е пълна противоположност. И тук случаят беше същият. Когато Левърет си тръгна, колегата му дори не го удостои с поглед, а само вдигна рамене и подхвърли:

– Нали вече ви казах, мешърс, името му означава зайче и той наистина е голям страхливец. По време на опасност е най-добре подобни хора да се държат колкото е възможно по-надалеч. Но я слушай, какво става там?

Сред китайците бе настанало голямо раздвижване и оживление, чиято причина не можеше да се установи веднага. Те крещяха един през друг на родния си език, блъскаха се насам-натам и най-сетне се втурнаха да се катерят по височината. Същевременно чупеха клони и пръчки от храсталациите и събираха камъни. За индианците бе голямо щастие, че Олд Шетърхенд разбираше китайски. Синовете на Небесната империя бяха узнали, че са щели да бъдат нападнати и скалпирани от команчите. При открито нападение те сигурно щяха да се разпръснат като подплашени пилци, но в случая видяха, че враговете им са обкръжени и не са способни да окажат съпротива. Това им придаде такъв кураж, какъвто иначе изобщо не притежават. Намери ли се веднъж страхливецът извън всяка опасност, той много лесно проявява кръвожадност, а в този случай за тях наистина не съществуваше никаква опасност. От съвсем безопасно разстояние горе от скалите те можеха да убият някои от индианците като хвърляха камъни и други предмети. Ето защо китайците неудържимо се втурнаха да изкачват височината.

– Нека моят брат бързо ме последва! – подкани Олд Шетърхенд апача.

– Тази жълтокожа тълпа ще отстъпи веднага, щом се изправим пред тях – обади се Винету, който незабавно отгатна намерението на своя бял приятел.

Двамата се затичаха покрай огъня и после от камък на камък толкова бързо се закатериха нагоре по стръмните скали, че много скоро изпревариха китайците, защото те поеа по заобиколен път, по сравнително по-полегатия планински склон. Инженерът Суон остана долу с всичките си работници и, следвайки с поглед двамата уестмани, се обърна към своите хора:

– Както изглежда китайците искат да линчуват червенокожите, а двамата ловци са намислили да им препречат пътя, за да го предотвратят.

– Само двамата срещу толкова много хора! – обади се един от работниците. – Китайците са най-много шейсет!

– Ти да не мислиш, че един Винету или един Олд Шетърхенд смята за необходимо да брои колко са тези обесници? Дали е само един или са шейсет е все едно, защото всичките са толкова страхливи, че ще побягнат от всеки смелчак. Внимавайте, ей сега ще се срещнат!

Светлината от огъня стигаше чак до горе, където в момента двамата уестмани се изправиха срещу тълпата. Както долу в клисурата, така и горе на височината се възцари дълбока тишина, защото всички разбраха за какво ставаше въпрос и с голямо напрежение следяха как ще приключи това „интермецо“.

Отгоре се разнесе повелителният глас на Олд Шетърхенд. Китайците не се подчиниха и продължиха да напират напред. После гласът му отново проехтя, но пак безрезултатно. Тогава той и Винету извадиха револверите си, но и тяхното въздействие бе краткотрайно. Тълпата се спря, но не за дълго, защото задните редици напиряха подир по-предните, които биваха изтиквани напред. Настъпи много критичен момент. Двамата уестмани нямаха намерение да стрелят, бяха извадили оръжията си само за да сплашат настъпващите хора. Все пак трябваше да всеят респект в китайците и да ги накарат да се подчинят на заповедите им, за да се избегне замисленото кръвопролитие. Застаналите долу бели работници видяха как двамата прибраха револверите си, но после не им бе възможно ясно да следят отделните им движения и да разберат точно какво правят. Чуа само отчетливо гласовете им, след това доловиха виковете на китайците, видяха гъста тълпа от взаимно блъскащи се или блъскани хора, забелязаха как някои от първите китайци полетяха във въздуха и паднаха сред редиците на своите съотечественици. Ту отляво,

ту отдясно някой от тълпата изхвърчаше като изстрелян от катапулт и започваше да се търкаля надолу по стръмнината. Подир тях последваха и други. Взеха да летят по склона и по двама, по трима наведнъж, държейки се един за друг, взаимно се повличаха надолу. Някои биваха изхвърляни нагоре като от невидима пружина, след което падаха и се премятаха през глава подир другите. Първоначалните яростни крясъци постепенно се превърнаха в жални викове, болезнени възклицания и вопли. Тълпата взе да се топи, защото съставните ѝ части непрестанно летяха и се търкаляха надолу по склона, изглеждаше сякаш в средата ѝ имаше някакъв могъщ експлозив, чиято сила бе изчислена съвсем точно, за да си играе с човешките тела като с топка. Колкото по-малко хора оставаха горе, толкова повече се увеличаваше броят на търкалящите се надолу китайци, докато най-сетне споменатият експлозив се оказа не нещо друго, а Олд Шетърхенд и Винету, които отново се появиха пред очите на зрителите и направиха едно последно мощно усилие, чиито резултат не бе никак приятен за потърпевшите хора, но затова пък бе толкова по-отраден и забавен за зяпачите.

Изглеждаше сякаш сред китайците бе преминала някаква вихрушка със съдбоносни последици, съдбоносни естествено за тях, защото те така бяха подмятани, подхвърляни и търкаляни насам-натам, че загубиха ума и дума. Човек оставаше с впечатление, сякаш земята под краката им бе станала толкова нестабилна, че никой не бе в състояние да се задържи прав. Виждаха се да се мяркат крака нагоре, крака настрани, хора с главата надолу, докато най-сетне всичко живо се запързала, затъркаля и полетя надолу подобно на човешка лавина. Отначало по-бавно, а после все по-бързо и по-бързо тя се запуска, докато най-сетне стигнали долу, надавайки силни вопли и възклицания на нанкински и кантонски диалект, китайците образуваха толкова гъста и объркана маса от хаотично оплетени човешки тела и крайници, че всеки от синовете на Небесната империя се нуждаеше от значителни познания по анатомия и голяма сръчност, за да оправи и събере оплетените и изкълчени телесни части на собственото си скъпоценно аз.

Колкото бели се намираха долу, от толкова гърла се изтръгнаха одобрителни викове „браво!“ по адрес на двамата уестмани, които леко и бързо слязоха, сякаш цялата свършена от тях работа изобщо не ги беше затруднила, а когато се озоваха долу, там не се виждаше вече нито един китаец. Всички те се опасяваха, че „вихрушката“ можеше да продължи и бяха избягали. А двамата приятели, предизвикали споменатата „лалина“, се отправиха към инженера толкова скромно и естествено,

сякаш не се беше случило нищо особено. Когато мистър Суон се опита да ги посрещне с хвалебствени думи, Олд Шетърхенд го прекъсна:

– Тази опасност за индианците премина, но съществува и още една, която не ги застрашава от страна на китайците, а от страна на белите, заели позиции високо горе на скалите. Оттам хвърлят камъни, нещо което не бива повече да търпим.

– Но сър, та нали команчите на Токви Кава са убийци! Нима ще те заболи сърцето, ако някое камъче улучи един или друг от тези обесници?

– Не, обаче към всеки престъпник трябва да се отнасяме като към човек, още повече преди произнасянето на присъдата му. Който измъчва животни, е негодник, но още по-голям негодник е онзи, който ненужно причинява болка на хора. Такова е мнението ми, според което съм свикнал да постъпвам и ми се струва, че и ти трябва да се съобразяваш с него поне докато съм тук. И тъй, изпрати горе двама души, единия наляво, а другия надясно, за да прекратят тези непристойни действия. Нека всички се държат спокойно и не предприемат нищо срещу индианците, преди да съм им дал знак!

– Well! Но дали и команчите ще кротуват?

– Едва ли ще предприемат нещо преди разсъмване, още повече, че и вождът им е наш пленник.

– Но те все още не го знаят!

– Ще развържем двамата постови, които пленихме, и ще ги изпратим в клисурата при команчите. А вече е и време да говорим с Черния мустанг. Нареди заедно с другите двама да го докарат тук на светло, където ще можем да наблюдаваме израза на лицето му по-лесно и по-внимателно, отколкото на тъмно.

– Всички ремъци ли да свалим от пленниците?

– Засега все още не, нека ги развържат само от дърветата. Не им казвай никакви имена и ги сложи да легнат тук така, че лицата им да са осветени от огъня! Искане ми се да ги виждам ясно, когато ни познаят.

– А ако нещо ме попитат и то особено ако това с вождът, мога ли да им отговарям?

– Да, но само маловажни и общи неща. Ние малко ще се отдалечим и после незабелязано ще се промъкнем в гръб на пленниците, за да чуем как ще разговаря с теб Токви Кава и какво мисли за собственото си положение.

Инженерът се отправи към гъстата борова гора, а Олд Шетърхенд и Винету се отдърпнаха малко настрана, за да не бъдат веднага

забелязани от Черния мустанг. Не след дълго вождът бе донесен до определеното място, където заедно с двамата постови го оставиха легнал на земята във вече описаното положение. Винету и Олд Шетърхенд се намираха точно зад главите на индианците, но така, че те не можеха да ги видят. С бавни и тихи крачки двамата уестмани се приближиха толкова, че имаха възможност ясно да чуват всяка дума от разговора им.

Инженерът стоеше пред тримата пленници и ги оглеждаше изпитателно, без да казва нито дума. Това ядоса вожда. Всъщност според индианските обичаи и той трябваше да мълчи, още повече че беше много горделив човек и се смяташе за най-прочутия воин на команчите, обаче презрението, изписано по лицето на белия пред него, го възмути толкова много, че забравяйки всяко достойнство, Токви Кава гневно избухна:

– Какво си ме зяпнал? Не можеш ли да говориш или от страх езикът ти така е залепнал в устата, че не си в състояние и една дума да обелиш?

– Да ме е страх от вас ли? – изсмя се инженерът. – Но вие никак нямате вид на хора, от които човек може да се бои!

– Говориш много гордо, но ако чуеш името ми, веднага ще те обземе ужас!

– Не си въобразявай! Не ме интересува кой си. Ти си просто най-долен крадец и разбойник, когото после ще обесим с едно хубаво и много здраво въже!

– Не знаеш какво говориш! Няма на света човек, който би дръзнал само да си помисли да ме обеси.

– Pshaw! Престъпниците се бесят. Такъв е нашият обичай, а ти си престъпник!

– Мълчи! Аз съм Токви Кава, върховният вожд на команчите наини.

– Възможно е, но това не ми прави кой знае какво впечатление и нищо не променя. Щом си върховен предводител на тези негодници, ние с удоволствие ще вземем предвид твоя ранг и ще те обесим малко по-нависоко от твоите хора.

– Ако не говориш така от страх, тогава те е обзело безумие. Ако някой реши да обеси някого, трябва първо да го залови!

– Да не би да искаш да кажеш, че не си наш пленник?

– Пленник съм, но ще бъдете принудени незабавно да ме освободите.

– Незабавно ли? Хайде бе!

– Да, незабавно, защото нямате никаква причина да ме връзвате и

да ме държите в плен.

– Лъжеш се. Имам повече причини, отколкото са ни необходими.

– Я да ги чуем! Ще ти докажа, че пет пари не струват. Но дори и да имате основателни причини, пак ще трябва да ме пуснете да си вървя, тъй като ако не го сторите, моите воини ще ме измъкнат и за наказание ще подпалят Фъруд Камп, ще избият всичките му жители и ще разкъсат релсите на Огнения кон. Всички вие сте в моята власт и можете да разчитате на милост само ако незабавно ме развържете и ми върнете свободата.

– Искаш ли да ти се изсмея пред двамата твои воини? Ти се осмеляваш да ме заплашваш, макар че лежиш в краката ми като змия, чиито отровни зъби са извадени! И през ум не ми минава да ти върна свободата. Но дори и да го исках, просто не бива да го правя.

– Защо?

– Защото тук има двама прочути воини, които няма да го допуснат.

– Кои са тези воини?

– Поразяващата ръка и Винету.

При тези думи вождът избухна в подигравателен смях и каза:

– Сега вече знам със сигурност, че от устата ти говори страхът. Споменаваш имената им само за да ме сплашиш, но на мен ми е известно, че тези двама воини изобщо не са наблизо.

– Нищо не знаеш!

– Знам и ще ти го докажа. Да, те бяха тук снощи, но от страх пред нас са напуснали лагера, без да се бавят.

– Ridiculous! (Смешно, абсурдно. – Б. пр.) Значи пак от страх пред теб! Няма човек, който да може да внуши страх на Винету и Поразяващата ръка.

– Защо тогава са офейкали тъй бързо от лагера?

– А ти нима си толкова твърдо убеден, че не са тук?

– Не са. Вече го казах, а Токви Кава винаги знае много добре какво говори. Те са се страхували от мен и без да се бавят, са се качили на Огнения кон. Хау!

В този момент зад вожда се разнесе гласът на Олд Шетърхенд:

– Хау! За всеки воин тази дума има стойността на твърдо уверение, на клетва. С изговарянето й Токви Кава изрече една лъжа и от днес нататък ще бъде смятан за лъжец.

Докато говореше, белият ловец заобиколи пленниците и се изправи пред тях.

– Уф, уф! – изплашено възкликна вождът. – Олд Шетърхенд!

– Да, аз съм. А кой е човекът до мен? Винету го беше последвал и застана до него. Щом го видя команчът, от устата му се изтръгна изплашено:

– И Винету, вождът на апачите! Откъде се взеха тези двама мъже?

Олд Шетърхенд му кимна с възможно най-дружелюбната усмивка и отговори:

– Сигурно ще се зарадваш извънредно много да чуеш, че идваме от същото място, откъдето идваш и ти, а именно от Олдър Спринг!

– Не съм бил при Олдър Спринг!

– Но беше съвсем наблизко – при хърикейна край Корнър Топ, за да ни заловиш тази вечер при Олдър Спринг.

Вождът остана толкова слисан, че му струваше големи усилия да се овладее и едва след известно време успя да промълви:

– Това не е вярно. Не съм бил при Корнър Топ и не съм имал намерение да ви залавям. Кой може да ми докаже, че съм кроил нещо лошо срещу вас? Между бледоликите едва ли има някой друг, който толкова неотклонно да следва пътя на справедливостта, както Олд Шетърхенд. Убеден съм, че и спрямо мен ще бъде справедлив!

– Ти каза истината. Винаги съм се стремил да бъда справедлив към моите бели и червенокожи братя, но тежко ти, трижди тежко ти, ако наистина сериозно възнамеряваш да търсиш справедливост от мен!

– Търся я и ще продължавам да я търся!

– Недей! Ако не искаш да бъдеш безнадеждно загубен, по-добре се осланяй на милосърдието ми, отколкото на справедливостта ми!

– На твоето милосърдие ли? Уф! Токви Кава никога не е молил за милост и сега няма да го направи. Презирам милосърдието ти, защото не съм ти сторил нищо лошо и е необходимо да дам само един знак, и воините ми ще долетят от клисурата и ще ви покажат кървавия път, водещ към Вечните ловни полета!

– Нещастен глупак! Опитай се да дадеш този знак!

– Уф! Не мога, защото ръцете ми са вързани.

– Аха, значи не можеш! Още малко и ще ми стане жал за теб. Но ще те утеша. Дори и да можеше да дадеш знак, пак нямаше да имаш никак-ва полза. Воините ти нямат възможност да дойдат, понеже са пленници също като теб.

– Уф! Това е лъжа!

– Лъжа ли? Внимавай какво говориш! Кажеш ли още една такава обидна дума, ще наредя да те бият с камшик също както и ти, спечели-лият си позорна слава Мъчител на бели ловци, си заповядал да бичуват

до смърт твоите невинни пленници! Олд Шетърхенд и Винету не лъжат – помни го! Когато чухме, че си искал да ни заловиш, не можахме да не се изсмеем на глупостта ти. Но още по-голяма, направо необяснима глупост от твоя страна беше да доведеш хората си тук, в Бърч Хоул, за да нападнете лагера. Ти си ги вкарал в капан, който трябваше само да затворим, за да ги пленим така, както се хващат малките птички в поставените им мрежи.

Сега най-после команчът започна да проумява, че положението му е много по-тежко, отколкото бе допускал. Наистина той чуваше един вътрешен глас да му нашепва, че все още не бива да вярва в най-лошото, но гордата самоувереност, която се излъчваше от застаналия пред него Олд Шетърхенд, не оставяше никакво място за съмнение, че команчите са изгубили играта, смятана от тях за толкова лесна. Токви Кава беше вързан и напълно безпомощен. Той виждаше буйния огън, препречил изхода от капана, но все още не беше запознат с обстоятелството, че височините около клисурата са заети от неприятеля, а още по-малко пък знаеше, че срещу кроежите му съществуват необорими доказателства, тъй че въпреки тежкото си положение той все още смяташе, че е възможно да се изплъзне от наказанието и макар с празни ръце, да поеме обратно към селата на команчите. Но да те нарекат глупак, това за всеки индианец (а още повече за него) е голяма обида, която може да се заличи само с кръв. Обзелата го ярост се оказа много по-силна от необходимата предпазливост и ето защо след като се опита да разкъса ремъците си и гневно изскърца със зъби, той извика:

– Ти нарече Токви Кава глупак! Ако не бях вързан, щях да те смачкам така, както с един удар на лапата си гризли прави на кайма койота, осмелил се да джафка срещу нея!

– Pshaw! Я не се сравнявай със сивата мечка! И това свидетелства за такава глупост, която само може да ме размее!

– Мълчи! Не забравяй с кого разговаряш! Настоявам незабавно да ме освободите! Или може би си в състояние да докажеш твърденията си?

– Ти някога чувал ли си Олд Шетърхенд да твърди нещо недоказуемо?

– Тогава говори!

– Слушай, мерзавцо, постарай се да смениш тона си, ако не искаш да се загърчиш под ударите, които ще наредя да получиш заради невиданото си нахалство! Ти не си тук човекът, който ще раздава заповеди! Не аз трябва да отговарям и да ти давам сметка, а ти на нас, и ако не го

направиш учтиво, то ние разполагаме с предостатъчно средства да те научим на учтивост. Не си въобразявай, че ще можеш да ни измамиш! Лъжите ти няма да доведат до нищо. Впрочем щом с такава гордост се наричаш върховен вожд на команчите наини, ми се струва, че би трябвало да си и твърде горд, за да ни залъгваш само с неистини. Дошли сте тук, за да нападнете лагера, нали?

– Не!

– Ти изпрати тук внука си Ик Сенанда, за да подготви нападението.

– Не.

– Снощи ти дойде близо до лагера и разговаря с него, нали?

– Не!

Това трикратно „не“ прозвуча толкова решително, враждебно и гордо, че инженерът гневно възкликна:

– Какво безсрамие! Той сигурно ни взема за някои глупави хлапета!

Страшно ми се иска да наредя да му смъкнат старата дреха от гърба, та червената му кожа да се запознае с една хубава тояга!

Все още обърнат към вожда, Олд Шетърхенд продължи:

– Давам пълно право на този бял джентълмен. Небивало нахалство и липса на кураж е да отричаш всичко толкова решително в подобно положение. На твое място аз бих признал всичко и така щях да принудя дори враговете си да ме уважават.

– Токви Кава не може да признае нещо, което не е извършил – отвърна команчът.

– Значи снощи наистина не си бил тук, а?

– Не съм!

– Не си ли говорил с двама китайци?

– Не.

– И не си вземал от тях нашите пушки?

– Не!

– И не си задигнал конете ни?

– Не!

– Но навярно няма да отречеш, че познаваш собствения си внук Ик Сенанда?

– Познавам го.

– Тук той се нарича Ято Инда.

– Това е невъзможно, защото внукът ми никога не е бил тук.

– И къде се намира сега?

– У дома, там където са пасищата на племето ни.

– Лъжеш се. Ти изобщо не знаеш къде е в момента.

– Знам. Той си е у дома.

– Не е. Днес предобед го остави съвсем сам при Корнър Топ. За един кратък миг вождът затвори очи, сякаш искаше да прикрие внезапно обзела го уплаха. После подигравателно отговори:

– Изглежда Поразяващата ръка умее да сънува и докато е буден!

– Pshaw! Оставил си го там, за да пази нашите откраднати пушки.

– Уф, уф! – възкликна команчът и въпреки стягащите го ремъци, успя да се понадигне.

– Признаваш ли, че е така?

– Не!

– Токви Кава, презирам те! Това отричане ни доказва, че в теб не е останала и следа от смелост и чест. Ти си по-страхлив и от малкото кутре, което бяга дори от сянката на птиците. Ако имаше поне толкова мозък, колкото може да се побере в гнездото на запалката на една карабина, би трябвало отдавна да разбереш, че всичките ви планове са провалени, че всичко знаем, и че би могъл да спасиш поне част от авторитета, който имаше сред нас, само като кажеш истината. Ще ти покажа нещо, което сигурно ще ти подсказва, че ездата ви към Фъруд Камп не само е била напразна, но че и дори неизбежно ще завърши зле за вас. Ето, погледни! Навярно не си очаквал подобно нещо!

Още преди да се покаже на вожда, Олд Шетърхенд беше оставил на земята зад гърба на пленника пушките си, и Винету бе направил същото със своята Сребърна карабина. В този момент белият ловец взе оръжията си от споменатото място и ги показа на вожда на команчите. В уплахата си Токви Кава забрави, че е вързан. Той нададе вик и се опита да скочи на крака.

– Well, изглежда това помага! – засмя се Олд Шетърхенд.

– О... о... ома... гьосаната карабина, ... Мечко... убица и... Сребърната карабина! – изпелтечи Токви Кава. – Къде... къде е Ик Сенанда, синът на моята дъщеря?

– Той е наш пленник.

– Вие... вие... сте го заловили?

– Да.

– При Корнър Топ?

– Да.

– Как... как го намерихте там? Как... отидохте дотам?

– О, ние бяхме там още преди той да дойде!

– Това... това не е възможно! Та нали отпътувахте с колата на Огнения кон!

– Нещастнико! Ама ти наистина нямаш капка мозък в главата си! И такъв човек е решил да плени мен и Винету! Вчера открихме следите ти и естествено незабавно разбрахме как стоят нещата. Ти си откраднал конете ни и си взел от китайците нашите оръжия. Конете се върнаха, но пушките трябваше да си вземем обратно сами. И затова направихме тъкмо онова, което толкова много те смая – за да те заблудим и да пристигнем преди теб при Олдър Спринг, ние се качихме на влака.

– Уф, уф! – неволно се изплъзна от устата на команча, чиито очи се разшириха от смайване. – Ами кой ви каза, че се каня да тръгна за Олдър Спринг?

– Смешен въпрос! Ние те подлъгахме да яздиш натам.

– Под... подлъгали сте ме? Как?

– Чрез твоя внук, предателя и шпионина. Метнахме го, че тази вечер смятаме да пристигнем там и всичко стана точно така, както си го представяхме: той ти предаде тази вест и ти поведе войните си натам, за да ни плениш. Но ние вече те бяхме изпреварили. Наблюдавахме всичките ви действия и чухме целия ви разговор, тъй като заедно с Винету бяхме залегнали в гъсталака на бурелома само на четири крачки от поваленото дърво, до което ти се беше изтегнал.

– Уф, уф, уф!

– Да, уф, уф, уф ! Ти нямаш дори достатъчно самообладание да скриеш смайването и уплахата си! След като си тръгнахте, за да се върнете във Фъруд Камп, ние пленихме внука ти. Разбира се, той бе принуден да ни върне пушките и незабавно да поеме на път заедно с нас.

– Къде се намира в момента?

– На едно толкова хубаво място, че аз с радост ще те отведа там и ти да му се порадваш.

– Къде е то?

– Засега не е необходимо да знаеш. Все още ли ще упорстваш и най-безсмислено ще отричаш всичко?

Команчът втренчи мрачен поглед пред себе си и мълча, докато най-сетне му хрумна привидно спасителната мисъл за неговите хора. Тогава пак се обади:

– Токви Кава не се бои от нищо. Той отричаше не от страх.

– Значи признаваш, че открадна конете и пушките ни?

– Да.

– Признаваш, че искаше да нападнеш Фъруд Камп?

– Да.

– Какво щеше да направиш с неговите обитатели?

– Щяхме да ги избием и скалпираме.

– Всички ли?

– Всички!

– Zounds (Ей Богу, Бога ми! Б. пр.)! – възкликна инженерът. – И мене ли? За команча беше вече все едно дали щеше да признае, че иска да убие един човек повече или по-малко. Той отговори с безразличен и горд тон:

– Не съм те виждал досега и не знам кой си, но ако те бяхме заловили заедно с другите, и теб щяхме да скалпираме.

– Много благодаря, благодаря наистина сърдечно, драги мой червенокожи сър! За това любезно признание ще проявя към теб една съвсем особена благодарност. Мистър Шетърхенд, я ми кажи какво ще правим сега с този почтен джентълмен и неговите хора!

– Най-напред ще му дадем възможност да се запознае както със собственото си положение, тъй и с положението на своите хора – отговори ловецът.

– По какъв начин?

– Ще го заведем горе до ръба на клисурата, откъдето ще може с един поглед да схване как стоят нещата.

– И после?

– После, ако все още не се е съвсем побъркал, ще заповяда на хората си да се предадат.

– Хм! Ами ако се опитат да си пробият път, преди той да успее да им даде това нареждане?

– Ще се погрижа да не го направят.

– Как, сър?

– Вече ти казах.

Олд Шетърхенд се обърна настрани към двамата пленени постове и ги попита:

– Знаете ли езика на бледоликите? Той се видя принуден два пъти да повтори въпроса си, преди единият от тях да му отговори:

– Разбрахме за какво ставаше дума.

– Well! Сега ще отидете в клисурата, за да кажете на воините на команчите, че сме заловили вожда им, и че ако се съпротивляват, ще ги застреляме до крак. Ще заведа вожда горе на височината, за да може да се убеди, че всяка съпротива неизбежно ще бъде гибелна за вас. Нека тогава реши как ще е най-добре да постъпи. Независимо от това дали ще пожелае да се предадете или не, аз ви предупреждавам да не мислите за евентуална съпротива, преди да сте разбрали какво е решил да прави.

– От кого ще го научим? Ако ни го съобщи някой блеодолик, няма да му повярваме.

– Ще му дам възможност сам да ви го каже. Ще ви говори от височината, така че всички негови воители ще могат да го чуят. Съгласни ли сте?

– Да.

– Тогава ей сега ще наредя да свалят ремъците ви. Но не си въобразявайте, че ще можете да използвате този случай, за да избягате. Ще ви разреша да направите само необходимите крачки навътре в клисурата и непрестанно ще държа насочено към вас дулото на моята омагьосана карабина. Ако някой от вас се отбие дори метър встрани, ще получи куршум в главата!

– Но ние не можем да минем през огъня!

– Можете! От тази страна на входа пламъците не са чак толкова буйни, че да представляват някаква опасност за вас – само с един скок ще се озовете отвъд огъня.

– Ще трябва ли да се върнем, за да ни вържете отново?

– Не, можете да останете в клисурата. Разкажете на вашите воители какво сте чули и видели! Направите ли го, те ще разберат, че за тях изобщо няма друг избор, освен да изчакаат да видят какво ще реши вождът им.

Докато развързваха ремъците им, Винету и Олд Шетърхенд заставаха с готови за стрелба пушки така, че всяко бягство бе невъзможно. Единият от двамата се засили и прескочи огъня на онова място, където пламъците му бяха най-ниски. Другият незабавно го последва. После Олд Шетърхенд повика още неколцина от железопътните работници, за да подсили охраната на входа по време на своето отсъствие, след което развързваха ремъците от краката на вожда на команчите, за да му дадат възможност да се изкачи на височината. Естествено ръцете му останаха вързани на гърба. Винету и Поразяващата ръка взеха по един револвер със запънат спусък и заплашиха Токви Кава, че ще го застрелят при най-малкия опит за бягство. Наложиха се инженерът да остане долу при огъня, за да ръководи постовете.

И така Шетърхенд и Винету заедно с Токви Кава започнаха да изкачват възвишението по средата. Двамата бяха убедени, че вождът няма да им даде повод да употребят оръжията си. С евентуален опит за бягство той щеше да изложи на най-голяма опасност не само собственият си живот, но и живота на своите воители, затворени в клисурата. Команчът не им го каза, но го каза на себе си и ето защо без каквато и да било

съпротива вървя, докато стигнаха едно място откъдето цялата клисура можеше да се обхване с поглед. Точно там се намираше и Хобъл Франк. Щом видя задаващите се трима мъже и разпозна Токви Кава по неговите пера, от радост дребосъкът подскочи и извика:

– Ура, ей ти на че водят един, дето ако не ме е съвсем изоставила мойта вродена интелигентност, е вождът на тез червенокожи типове, тръгнали по бойната пътека! Отгатнах ли, мистър Шетърхенд?

– Да, той е – отвърна ловецът.

– Радвам се, страшно се радвам! Щото след като сме хванали главния лапнишаран, другите шарани от само себе си ще ни влязат в мрежата. Че как успя да го спипаш за скалпа?

– Промъкнах се до него и с удар го проснах на земята, драги Франк.

– Промъкнах се и го проснах! Туй звучи толкоз просто и напълно естествено, сякаш готвачката от хотел „Белвию“ казва за котката: първо заклана, после хрупкаво изпечена и накрая изядена като заек! Добър апетит, господа! Навярно вождът трябва да се наслади на красивия изглед отгоре, а?

– Горе-долу нещо такова.

– Ей го де стои и смаяно зяпа надолу като параклиса на Шилер към долината на Уланд. Както изглежда нашите хубави илюминации и газено осветление му се струват твърде опасни.

Дребничкият особняк имаше право. Ако до този момент Токви Кава бе разчитал на помощта на своите хора, то сега не можеше да не проумее, че сметките му са били съвсем криви. Наблъскани нагъсто един до друг, команчите стояха заедно с конете си долу в клисурата, а единственият им път към свободата беше затворен от все още високите и буйни пламъци. Този огън можеше да гори до сутринта, че и по-дълго. Вождът на команчите го знаеше, защото беше забелязал, че долу имаше още едно буре, пълно с петрол. Но и да го нямаше, хората в лагера разполагаха с достатъчно количество петрол, а освен това и от гората можеше да се достави толкова много горивен материал, че изобщо не биваше да мисли за скорошно угасване на огъня.

Наистина че докато оглеждаше скалистите стени на клисурата, Токви Кава забеляза едно място, откъдето команчите биха могли да се изкачат горе, но само един по един и то ако на височината не ги очакваха неприятели. Ала воините му бяха многобройни, а да не говорим за това, че трябваше да си изоставят конете! А горе горяха толкова факли и огньовете, че осветяваха всичко наоколо, сякаш беше ден. Вождът преброи и много добре въоръжени бледолики, които с голяма лекота можеха да

отблъснат всеки опит на команчите да изкатерят стената. Той размисляше и размисляше, търсейки някакъв изход, но такъв нямаше. За миг му хрумна, че неговите индианци биха могли да възседнат конете си и в галоп да се опитат да шурмуват изхода през огъня, обаче бе принуден да се откаже и от тази мисъл. Първо, той беше забелязал постовете, застанали отвън пред огъня и второ, бледоликите, заели позиции по ръба на клисурата, имаха възможност цялата да я обсипят с куршумите си чак до огъня. Нито един от червенокожите нямаше да успее да избяга, защото само един-единствен залп щеше да е достатъчен, за да прегради изхода с трупове на команчи и коне.

Отчайващият резултат от размислите му дотолкова бе завладял съзнанието му, че Токви Кава и не помисли да овладее израза на лицето си и ето защо разочарованието му се четеше в неговите черти съвсем ясно. Винету и Олд Шетърхенд не казаха нищо, обаче дребничкият Хобъл Франк не можа да се сдържи и направи ироничната забележка:

– Ей го на, че сега прави такваз физиономия също като гъската на госпожа фон Цапелхаймерн, дете щом поискала да хвъркне, забелязала, че изобщо не била истинска гъска, ами само преспапие с такваз форма.

Франк забеляза, че при неговото сравнение Олд Шетърхенд не успя съвсем да скрие леката си усмивка, и затова продължи:

– За съжаление туй е винаги съдбата на възвисените – те имат два крака, ако нямат крила. Тъй е с мен, тъй е и с вожда. На него много му се ще да е орел, ама кисне в калта като великанска жаба. Каквото и да прави, няма да намери път за спасение. Житейският му път стръмно се спуска надолу и води в сутерена, и бъднините му ще затънат в киселото зеле като Аполон от Белведере. Мистър Шетърхенд, да не се церемоним много-много с него!

Кой знае още какви шуротии щеше да надрънка Франк, ако в този момент не беше прекъснат.

– Уф, уф! – обади се вождът и то много по-силно, отколкото бе възнамерявал. Собственото му възклицание го накара да се стресне и прекъсна дълбокия му размисъл. Всъщност той съвсем не беше искал да извика.

Винету изобщо нямаше намерение да говори, а Олд Шетърхенд бе решил на първо време да си мълчи и да предостави вожда на собствениците му мисли. Но след като Токви Кава сам се обади, ловецът го попита:

– Е, размисли ли вождът на команчите дали за неговите воини има път към свободата?

– Да.

- Няма такъв път!
- Има!
- Аха! И кой е той?
- Твоята справедливост.
- Само не се позовавай пак на нея!
- Трябва да ти я припомня!
- Вслушам ли се в нея, ще се видя принуден да ви осъдя.
- Не е така! Какво сме ти сторили? Нима сме проляли кръвта на някого от вас?
- Не сте, но имахте такова намерение.
- Може ли да се отмъщава за кръв, която не е била пролята?
- Не, но нима съм казал, че искам да си отмъстя за непролята кръв?
- Не си казал, но ако признаеш, че не може да се отмъщава за непролята кръв, ще трябва да ни освободиш!
- Лъжеш се. Какво наказание се полага според закона на саваната за конекрадство?
- След известно колебание команчът отговори:
- Смърт, но нали конете ви се върнаха при вас?
- А какво наказание се полага за кражба на оръжия?
- Също смърт. Но нали си взехте обратно вашите пушки?
- Вината ти изобщо не става по-малка от това, че сме си възвърнали конете и оръжията. Ти не си направил само опит за кражба, ами наистина си я извършил и така си проиграл живота си.
- Значи искате да ме убие? – разгневи се вождът.
- Ние не сме убийци. Ние не убиваме а наказваме! – Нали самият ти пожела да бъдеш наказан.
- Уф! Кога съм го пожелал?
- Когато поиска справедливост. С презрение и подигравка ти изрично отказа да получиш от нас милост и снизхождение.
- Токви Кава пак сведе глава и замълча. Той знаеше, че ако се позовеше на милосърдието на тези двама човеколюбиви мъже, нямаше да е напразно, но гордостта му се бунтуваше срещу това. След неколкоминутно безполезно размисляне команчът попита:
- Нападناхме ли лагера?
- Не.
- Тогава бледоликите, които живеят в него, не могат да ни сторят нищо лошо.
- Не се заблуждавай!
- Нима се заблуждавам?

– Да.

– Тогава ми кажи защо?

– Ти какво ще направиш, ако някоя гризли се приближи до теб, за да те изяде?

– Ще я убия.

– Това е несправедливо. Откъде-накъде ще имаш правото да я убиваш, щом като все още не те е изяла?

– Но тя ще го направи, ако не ѝ взема живота!

– Първо би трябвало да изчакаш, за да видиш какво ще стане.

– Уф! Мечката е животно, а не човек!

– По волята на великия Маниту мечката живее, като напада и убива жертвите си, но с човека не е така. Следователно човекът, който иска да пролее кръв, е много по-зъл от хищното животно. Според собствените ти думи трябва незабавно да се убиват хората, наумили си да проливат човешка кръв, без да се изчаква да се види дали наистина това ще стане. Ти сам произнесе вашата присъда!

– Уф, уф!

След това негодуващо възклицание отново настъпи мълчание. Олд Шетърхенд не бързаше да го прекъсне. Команчът трябваше сам да подеме разговора. Токви Кава изчака няколко минути и тогава попита:

– Къде е Ик Сенанда, когото си пленил?

– На сигурно място, където чака присъдата си.

– Каква ще бъде тя?

– Смърт.

– Какво? И него ли искате да убиете, дето изобщо не е участвал в ездата до Фъруд Камп?

– Да. Участието му е било дори още по-голямо, защото той е шпионинът, предателят, подготвил нападението. Ти знаеш, че шпионите ги бесят и че не е имало случай някой от тях да е бил помилван.

– Тогава ще се бием! – заплаши той.

– Бийте се! Я погледни надолу! Може ли един-единствен от вашите куршуми да улучи? А необходимо е само да извикам и всички наши пушки ще загърмят. Ако всеки бледолик стреля два пъти, няма да остане жив нито един команч. Но това го знаеш и ти, без да е нужно тепърва да ти го обяснявам.

– Уф! Откога Олд Шетърхенд е станал толкова кръвожаден?

– Откакто ти поиска от мен справедливост, защото справедливостта повелява само едно – да пролеем кръвта ви.

– Хората казват, че се гордееш, задето си бил християнин и добър

човек!

– Всеки човек трябва да е добър, но това не е основание за гордост.

– Нима е добрина да жадуваш за отмъщение?

– Аз не жадувам за отмъщение. Не се опитвай да ме спечелиш с подобни думи. Какво са ви направили обитателите на този лагер, та решихте да ги избие и скалпирате? Нищо! Въпреки това ти настояваш да не ви наказваме. Да не би да сте също тъй невинни, както и те? Ще получите само справедливо наказание, както пожела и ти. И бездруго не искаш милост!

Вождът отново сведе глава, без да знае какво да прави. Намираше се в ужасно положение. Не можеше да избави хората си, а и себе си нито с хитрост, нито със сила. Това му беше ясно. Но нима той, гордият вожд, който се смяташе за най-прочутия, най-храбрия и всяващия най-голям страх сред враговете си команч, биваше да моли за милост и пощада тъкмо тези двама мъже, най-омразните техни неприятели? Цялото му същество се бунтуваше срещу подобна мисъл, но въпреки това той не виждаше никаква друга възможност да се избави от смъртта. Вярно, че смъртта сама по себе си не го плашеше, но той се страхуваше от начина, по който го заплашваха да умре, тъй като според собствената му вяра душата му няма да отиде във Вечните ловни полета, ако бъде екзекутиран, а не падне, да речем в бой. Тази мисъл всяваше в сърцето му ужас, който той не бе в състояние да потисне. При това в него кипяха такъв гняв и омраза към Винету и Поразяващата ръка, че изпитваше силното желание да остане жив само и само да може да си отмъсти на тези двама мъже, страшно да си отмъсти. И именно тази омраза, това желание, го накараха да превъзмогне гордостта си и да направи нещо, което иначе в никакъв случай нямаше да направи. Токви Кава бавно повдигна глава и с несигурен глас попита.

– Какво разбира Олд Шетърхенд под милост?

– Налагането на по-леко наказание или изобщо неговото опрощаване.

– Ще ни опростите ли напълно нашето наказание?

– Не, това е невъзможно.

– Но живота си ще можем да спасим, нали?

– Може би. Винету и аз не желаем да ви отнемем живота. Ние сме приятели на всички бели и червенокожи мъже и проливаме човешка кръв само когато ни принудят да го сторим.

– Значи ще ни подарите живота, а?

– Да.

– Уф! Ако постъпите така, вие, най-великите и прочути мъже сред тези бледолики, тогава и те ще се видят принудени да последват примера ви!

– Ще се видят принудени ли? За това и дума не може да става. Другите бледолики са също като нас свободни хора. Те знаят законите на Дивия запад и ние нямаме никакво право да им заповядваме.

– Но ти смяташе, че е възможно и те да пощадят живота ни!

– Наистина и Винету, и аз ще положим усилия да ги придумаме да се съгласят. Няма да е лесно да превърнем жаждата им за отмъщение в снизхождение, но се надяваме да постигнем целта си, ако и ти не пропуснеш да сториш своето, за да смекчиш гнева им.

– Какво трябва да направим?

– Да се предадете.

– Да се предадем ли? – избухна той. – Да не си луд!

– Нима е лудост от моя страна, че искам да ви спася? Е, добре! Нямам обичай да върша лудости. Да не говорим повече за това! Доведох те дотук, за да ти докажа, че съпротивата ви няма да ни струва и капка кръв, а на вас само за миг ще донесе гибел. Постигнах целта си. Щом дам знак, всички наши пушки ще загърмят. Ще ви вземем скалповете и тогава във Вечните ловни полета душите ви ще бъдат осъдени да пълзят в краката ни като презряни слуги и роби на нашите духове. Ти сам пожела да стане така. Ела!

– Къде отиваш?

– Връщаме се долу.

– Какво мислиш да правиш после?

– Щом се спуснем долу, ще бъдеш обесен на някое дърво и след това ще дадем знак, който ще донесе смъртта на всичките ти войни. Ела!

Ловецът хвана вожда за ръката уж за да го накара да го последва, обаче Токви Кава се отскубна, отстъпи крачка назад и със святкащи от гняв очи попита:

– Ти можеш да ни спасиш само ако се предадем, така ли?

– Да.

– Ще останем ли живи?

– Надявам се.

– И ще можем да се върнем при нашето племе?

– Ако ви подарим живота – да. Не вярвам да мислиш, че ще ни се иска особено много да останете тук.

– А не те ли е страх от отмъщението ни, ако ни разрешите свободно да си тръгнем оттук?

– Pshaw! Че кой ли ще се страхува от вас? Защо говориш за отмяне? Не ни ли дължите по-скоро благодарност ако ви подарим живота?

– Първо ни го подари, после ще видиш какво ще направим.

– Тогава решавай бързо! Давам ти само толкова време колкото ние, белите, наричаме пет минути. После трябва вече да си взел решение.

– Не ми е необходимо време, защото още сега ти казвам че ще се предадем. Как искаш да стане това?

– Виждаш ли, че ей там отдясно човек може да се изкачи по скалата?

– Да.

– Пътечката е толкова тясна, че по нея не е възможно да вървят двама души един до друг. Кажи на войните си да се изкачат по нея един по един, но без оръжия. Разбира се на първо време всички ще бъдат вързани, докато обсъдим как да постъпим с тях. После ще...

– Вързани ли? – гневно го прекъсна вождът.

– Да. Ако това не ти харесва, тогава нека умрат. Та нали и ти си вързан?

– Уф! Олд Шетърхенд е ужасен човек. Той говори тъй кротко и спокойно, ала волята му е като гранит, който нито се размеква, нито се огъва.

– Много хубаво, че си го разбрал! Съобразявай се с това. И тъй, съгласен ли си войните ти да бъдат вързани?

Токви Кава се поколеба няколко секунди, но после, гордо изпъна снага и от ярост почти изкрещя:

– Да!

– Well! Но им кажи, че незабавно ще убием всеки, който не остави долу всичко, а скрие и най-малкото оръжие!

Ясно си личеше как вожда трепери от ярост. Но той зададе още един въпрос:

– Ако направя каквото искаш от мен, синът на моята дъщеря ще остане ли жив? И той ли ще бъде свободен?

– Да.

– Закълни ми се!

– Олд Шетърхенд никога не се кълне. Давам ти честната си дума и ще я удържа!

– Вярвам ти. Ти често си носил беди на племената на команчите, но никога не си лъгал.

– Синовете на команчите винаги сами са си били виновни за

нещастията, които са им носили срещите с Винету и с мен. Ние с радост ще станем техни приятели и братя, но те ни мразят и ни принуждават да се защитаваме. И ако винаги остават с празни ръце, то неуспеха си трябва да припишат на самите себе си. Нима и в този случай вината не е единствено ваша? Не сме ви сторили никакво зло. Защо ни обра и защо искаше да ни убиеш? И на всичко отгоре дръзваш да ни наричаш ваши врагове! Pshaw!

– Не споменавай сега за това! Ще дойде времето, когато ще си поговорим за вашето приятелство! В момента имаме друга работа. Нареди да ми развържат ремъците, за да мога да слеза при моите войни.

– А-а, самият ти ли искаш да се спуснеш долу?

– Нали чу.

– Защо?

– Не е достатъчно да извикам отгоре само няколко заповеди. Щом искате да ви се предадат без оръжията си, ще трябва да им кажа моите основания.

– Well – обади се Олд Шетърхенд и го огледа усмихнато. – Все ми е едно, ако замисляш някой коварен план. Ще ти разреша да се спуснеш долу, но от мига, когато се озовеш при войните си, дулата на девет пъти по десет пушки ще се насочат към вас и ако след пет минути, щом ти извикам, не се изкачиш пръв при нас всяка една от тези пушки ще гръмне два пъти. Аз казах и така ще стане. А сега върви!

Самият той му развърза ръцете. Винету не беше участвал в преговорите с нито една дума, но когато команчът се накани да се спусне надолу, апачът сложи длан върху рамото му и каза:

– Думите на Олд Шетърхенд са като клетва, която ще спазвам и аз. Ако не се върнеш веднага, щом те повика, моят куршум ще те улучи! Аз казах. Хау!

Без да отговори, Токви Кава му обърна гръб и започна да се спуска към своите хора. Докато погледите на всички команчи внимателно следяха крачките му, Олд Шетърхенд зададе въпроса:

– Моят брат Винету съгласен ли е с всичко, което казах и уговорих?

– Да, с всичко – кимна апачът. – Моят бял брат постъпи много умно. Вождът на команчите изобщо не забеляза с каква хитрост му изтръгна от ръцете възможностите и оръжията, с които все още разполагаше.

– Споделяш ли моята увереност, че той ще се върне?

– Да. Изобщо няма да се поколебае, защото смята, че не му остава никакъв друг път за спасение, а войните му сигурно ще му се подчинят.

След като вождът се озова долу и каза няколко думи на хората си,

те нададоха силни викове. Това бе отговорът на съобщението му, че трябва да се предадат. За да го подкрепи срещу евентуални техни възражения, със силен глас Олд Шетърхенд извика няколко кратки заповеди. Тогава всички бели, намиращи се на отсрещната страна, се прехвърлиха при него, за да посрещат и незабавно да връзват изкачващите се команчи. Дулата на всички пушки се насочиха надолу, за да стрелят веднага, ако Олд Шетърхенд дадеше такава заповед. Намиращите се пред входа на клисурата бели под командата на инженера също насочиха пушките си към команчите. Към тях се бяха присъединили и белите работници от Фъруд Камп, които все пак се бяха засрамили да оставят колегите си от Роки Граунд сами да свършат цялата работа. Не се виждаше само техният инженер Левърет, защото той се чувстваше толкова по-сигурен, колкото по-далеч бе от полесражението. Що се отнасяше до китайците, те бяха страшно любопитни да разберат какъв щеше да е изходът от това приключение, но и през ум не им минаваше да рискуват живота си. Бяха се събрали доста далеч и имаха пълна готовност при най-малката опасност да скочат на крака и да си плюят на петите. Страхуваха се не само от команчите. Те все още не можеха да забравят белия ловец и апача, които само с яките си голи ръце бяха превърнали гъстата им тълпа в търкаляща се надолу по стръмния склон лавина.

Леля Дрол също беше дошъл от другата страна на клисурата. Беше залегнал до своя братовчед Франк и като него държеше дулото на пушката си насочено надолу към индианците. В този момент той попита:

– Братовчеде Франк, ти чу ли всичко, каквото се каза тук?

– Как можеш да питаш тъй неправилно и глуповато? – отвърна дребосъкът. – Та нали бях тук и имам уши. Защо тогаз да не съм го чул?

– Че имаш уши, не ми е неизвестно, ала някои хора с две уши ако не щат да чуят каквото трябва да чуят, пак все тая. Туй не беше ли вождът на команчите?

– Да.

– И с него преговаряха, нали?

– Да.

– С к'во го принудиха да се съгласи?

– Команчите трябва да се предадат. Ще се изкачват един по един по скалата и веднага, щом се озоват горе, ще ги връзват.

– Слушай, нашият Олд Шетърхенд пак го е скроил много хитро! Ако вземат да се качват както си щат по много наведнъж, тогаз туй може да стане опасно за нас. Но щом ще се изкачват един по един, няма как да ни напакостват. Надявам се само всичко да мине добре. Имаме

достатъчно въжета и ремъци, за да вържем тез обесници. Все по-друго си е, когато човек попадне в сваятна компания! Откакто вчера срещнах Олд Шетърхенд и Винету, пак ще мога да преживея к'ви ли не интересни неща.

– Тъй ли? Значи с мен не можеш да ги преживееш? Я слушай, моля те да проявяваш към мен онуй респектиращо уважение, което може да очаква такваз неповторима личност като моята. Впрочем ние не ги срещнахме-вчера, а едва днес рано сутринта. Ако на твоейто летоброене му липсва правилният мултипликатор, не си въобразявай само, че ще ти услужа с моите стари асирийски десетични дробни. Онзи, който си мисли, че с мен нищо не може да преживее, тъкмо той може да преживее с мен твърде много неща. Бъди тъй добър в бъдеще да не го забравяш! Да не би да съм ти разрешил да се появиш на този свят като мой личен братовчед и роднина, за да ми разваляш доброто настроение с твоейто неправилно летоброене? Твърди си човекът, че с мен нищо не можел да преживее, а не е в състояние да различи дори събирането от прибавянето!

– Е, не се сърди, де! – помоли го Дрол. – Съвсем не исках да кажа подобно нещо! Че кой избухва тъй, като бомба, веднага при всяка дума?

– Мълчи, лапнишаран такъв! Как дръзваш да поставяш бомбата и мен в една и съща перспектива!

– Щото избухваш тъй бързо като нея.

– Избухвам! Що за израз, щом става дума за мойта толкоз значима начетеност? Ам че ти не знайш ли бе, тикво зелена, че бомбата не избухва, ами експортира?

– Навярно искаш да кажеш експлодира, а?

– Експлодира ли? К'во имаш предвид, скъпи Дрол? – попита Франк най-дружелюбно.

Но който го познаваше, знаеше, че тъкмо тази привидна любезност обещаваеше съвсем сигурна „експлозия“.

– Ами – започна Дрол непринудено и все още нищо неподзираш, – експлодирам значи нещо когато гръмне, а експорт се превежда с износ. Нали?

– Да, драги Франк, правилно, много правилно.

– Е хубаво, радвам се, че ми даваш право.

– Да ти давам право ли? – гневно избухна дребосъкът. – Ама ти наистина ли си въобразяваш таквоз нещо? Аз да дам право някому, дете не му стига акълът да различи експлодирам от експортирам! Да, едно беше съвсем вярно – експлодирам ще рече да гръмна. И тъй, значи

лимоната експлодира, като я отвориш, камшикът експлодира и шама-рите също експлодират, щото винаги се чува нещо като гръм. А вярно беше също и че експорт означава износ. Но нали за да изнесеш нещо, трябва да излезеш от някъде?

– Разбира се.

– Например от кожата си, а?

– От... кожата... ли? – повтори напълно слисаният Дрол.

– Естествено! Или още не си чувал израза, че някой е излязъл от кожата си?

– Да, чувал съм го, ама още не съм го виждал.

– Тогава значи още не си виждал и бомба, а?

– Не съм.

– Е, когато тя избухне, просто излиза от кожата си понеже износ е равно на експорт, когато ние учените сме на четири очи, казваме, че бомбата екпортира. Загриваш ли? Но я виж! Като че Олд Шетърхенд се кани да извика вожда.

Определеният срок беше изтекъл и белият ловец пристъпи към рѣба на скалата, сложи длани като фуния около устата си и извика надолу:

– Токви Кава, ета хаух! (Токви Кава, качи се! Б. нем. изд.)

Вождът чу вика му, както се видя даде на хората си своята последна заповед, а после им обърна грѣб, за да се озове на подканата на Олд Шетърхенд. Започна да се изкачва от същото място, откъдето се беше спуснал и докато това траеше, можеше да се види как хората му събраха всичките си оръжия на една купчина. Изглежда той им беше казал на какви интервали да го следват, защото те стояха и чакаха долу готови, и едва след като той се озова горе, първият от войните бавно трѣгна по същата пътечка. Дали бе от напрегнатото изкачване или пък беше възбуден от възраженията на своите хора, така или иначе ясно си личеше, че дишането на Токви Кава бе силно учестено, когато, сложил рѣце на грѣба, с дрезгав глас вождът на команчите каза:

– Токви Кава удържа на думата си, ето ме, вържете ме пак! Но внимавайте някой път и ние да не стегнем рѣцете ви с ремѣци!

Ако това се случи, можете да сте сигурни, че за вас няма да има повече място под слънцето!

Вързаха го и го отведоха малко настрана.

Рѣцете на следващия го индианец също бяха стегнати с ремѣк, а после вързаха двамата с грѣб един към друг. Вързани така по двама пленниците им бяха два по-сигурно в рѣцете.

Същата сцена се повтори и с всички останали команчи. Всеки от

тях започваше да се катери едва след като човекът пред него бе вече горе, тъй че имаше достатъчно време щателно да претърсват джобовете им и да ги връзват двама по двама. Естествено Токви Кава бе дал това разпореждане с определена цел. Защо ли? За да улесни пленяването на воините си? Едва ли! Или с така проявеното покорство да накара враговете си да му върнат свободата при по-приемливи условия? Може би! Не беше изключено да го е направил само за да им покаже, че освен очакваната свобода всичко друго му е безразлично, а може би и за да им демонстрира своята убеденост, че по-късно ще го върне тъпкано на всички, които сега го принуждават да прояви подобно смирение.

След като най-сетне тази работа бе свършена, на земята лежах да-леч над сто индианци, вързани двама по двама. Токви Кава повика Порязващата ръка при себе си и му каза:

– Беше ми много трудно да накарам воините си да се подчинят. Ще се постарая ли и ти да защитиш живота ни пред другите бледолики?

– Ще направя дори нещо повече от обещаното – отвърна му ловецът. – Казах ти, че ще използвам влиянието си. Щом проявяваш такова покорство, ти давам моето твърдо обещание, че може да сте сигурни за живота и свободата си.

При тези думи команчът гръмко се изсмя и след като погледът му прониза Олд Шетърхенд с безкрайна омраза, той извика:

– Покорство ли? Аз пред вас? Нима лъвът се подчинява на песа или бизонът на скункса? Ти какво си въобразяваш, кой си ти? Един гноясал цирей, който ще изрежа от тялото на бледоликата раса и ще го захвърля да изгние в най-затъмнения край на саваната! Ами какво представлява Винету? Най-презреният и най-страхлив апач. Той е отрова, която ще изплюя, изпълнен с отвращение, и с крак ще зароя в земята. Да не би сред ледовете на последната зима да ти е измръзнал остатъкът от мозъка, та дръзваш да твърдиш, че Черния мустанг е проявил покорство пред теб? Кълна ти се във великия Маниту, както и в духовете на всичките ни вождове, които ще последваме във Вечните ловни полета, че ще дойде времето, когато ще разберете кой трябва да заповядва и кой да се подчинява! А сега ще те прогоня оттук с дъха си, тъй както човек издухва от месото накачалите по него големи сини мухи. Махай се оттук! Прилошава ми само като те гледам!

Единственото, което чу от Олд Шетърхенд, беше спокойният въпрос:

– Нима искаш с подобни приказки да си погубиш живота? Все още

си наш пленник, все още не си свободен!

– Pshaw! – презрително се изсмя той. Токви Кава няма да се остави да го сплашиш! Олд Шетърхенд каза вече, че можем да сме сигурни за живота и свободата си!

– Аха! Толкова ли твърдо разчиташ на думата ми? Знаеш ли каква голяма чест ми оказваш? Но не си се излъгал. Излей си целия гняв върху моята глава – въпреки всичко ще удържа на обещанието си.

– Но само от страх пред нас, само от страх, защото нашето племе ще ви потърси сметка за всяка капка кръв, пролята от вас, и ще умрете на кола на мъченията от такава смърт, от каквата никога досега не е умирал. От страх и само от страх не смеете дори да ни докоснете!

– Можеш да ни хулиш, без да се боиш за живота си, понеже ви дадох думата си. И защото знаеш, че Олд Шетърхенд никога не изрича лъжи си убеден, че можеш да си позволиш да се държиш нахално с мен. Също като теб лае кучето, на което са избили зъбите, защото не е в състояние да хапе.

– Самият ти си това куче! – изкрещя побеснелият команч. – Погледни ми крака! Скоро той ще ти тегли такъв ритник, че ще започнеш да виеш от болки!

– Можеш да си разрешиш да рискуваш много, твърде много, защото получи моето обещание – обади се усмихнато Олд Шетърхенд. – Но не го прекалявай! Ако не съумееш да се овладееш, ще има да се разкайвате.

– Да се разкайваме ли? И тази дума ти е внушена само от страха. Каж ми какво искаш, но заплахата ти ме кара да се смея!

При тези думи лицето на белия ловец стана сериозно, а плътният му глас прозвуча някак тежко, когато каза:

– Well! Както искаш! Аз естествено ще удържа на обещанието си, но само толкова. Ще разбереш скоро какво имам предвид. Бях си наумил да се отнеса към вас още по-снизходително, отколкото се бях задължил с обещанието си, но за това вече и дума не може да става и предупреждението ми скоро ще се сбъдне – разкаянието ви бързо ще дойде!

При тези думи команчът сви глава между раменете си и въпреки ремъците успя светкавично да се надигне, за да заплюе Олд Шетърхенд в лицето, което му се и удаде. Иначе толкова спокойният разсъдлив Винету, когото нищо не можеше да накара да изгуби самообладание, сви юмруци и гневно извика:

– Шарли, той те омърси с лигите си. Кой ще го накаже, ти или аз?

– Не ти, а аз, но не така, както си мислиш – отвърна приятелят му. –

Той не е достоен да бъде докоснат от ръката ти.

Чуха се гласовете и на други хора, дълбоко възмутени от невероятното нахалство на команча, който, вече уверен, че ще запази живота си, даде воля на яростта си, сдържана от дълго време с голяма мъка. Мнозина от белите се обадиха, настоявайки за бързо наказание. Русокосият дългуч Кас наклони глава настрани. Чипото му носле сякаш удвои размерите си. Иначе толкова добродушните му миши очички гневно засвяткаха и след като енергично издърпа кончовите на ботушите си нагоре по тънките си и дълги като на щъркел крака, със силен глас направи предложението:

– Мистър Шетърхенд, това е вече прекалено, невъзможно е да го търпиш! Готов съм да му затворя бъривата и нахална уста.

– Как?

– С един ремък, който ще стегна около врата му. После ще го окача по-нависоко, ей на онова дърво с хубавите клони, които несъмнено са пораснали тъй чудесно само за една подобна процедура. И ако тогава му секне дъхът, аз няма да имам никаква вина. Да си го е запазил за нещо по-добро! Който не иска да чуе, трябва да усети! Това е една стара и хубава поговорка, и е съществувала още по времето на наследниците на Тимпе!

– Благодаря ти! Ако се е родил, за да бъде обесен, то все някога ще се намери подходяща примка за тази цел и без да е необходимо тъкмо ние да му я мятаме на врата.

– К'во? – обади се Хобъл Франк. – Той да те обижда по такъв начин и да хвърля по главата ти развалени яйца, без да си получи затуй филхармоничната награда? Не мога да го позволя, туй ме кара да настръхвам като пудел, дето го гаят отзад напред! На южния небосклон има едно светло място, дето виси законът на отмъщението. Мнозина могат да разчетат буквите му, ама немалко други пък не могат. Естествено към онези, които умеят да ги разчетат, спадам преди всичко и аз, тъй че смятам за мой най-голям и компетентен дълг да...

– Драги Франк, в случая може да става дума само за моя дълг, но не и за твоя – прекъсна Олд Шетърхенд словоизлиянието на дребосъка. – Тъй че предостави на мен да отговоря на нахалството на този червенокож негодник! И не се тревожи, този път нямам намерение да бъда снизходителен.

– Тъй ли? Значи най-сетне ни идва акълът в главата, а? Наистина, твърде късно, ама все пак! Значи въпреки всичко действително си му отредил някакво наказание?

– Да.

– Тогаз те моля за голямата диагноза и услуга да ми разрешиш да участвам като пръв певец в таз трагедия! Изобщо не е нужно тепърва да си уча ролята наизуст. Е, бъдете тъй добър, господин театрален директоре, да ми заповядайте кога трябва да вдигна завесата! Уважаемата публика вече тропа с крака и всички билети са разпродадени!

– Добре, желанието ти ще бъде изпълнено. Ловджийският ти нож все още ли е тъй остър?

– Наточен и остър е като лъскав бръснач.

– Well! Тогава нека Хас и Кас хванат вожда тъй здраво, че да не може да си движи главата, а ти ще му отрежеш цялата гъста и дълга коса, но ще оставиш само един кичур, на който ще завържем тези прекрасни азиатски украшения.

При тези думи той измъкна от джоба си плитките на двамата китайци, които бяха откраднали пушките им.

– Ура! Двете плитки на кинг-конг-кенг-кянг! Почти ги бях забравил! Ура, ура, каква великолепна стилистична мисъл! Толкова съм радостен и възхитен, като че днес е моят синологически рожден ден! Веднага можем да помогнем на този човек да се освободи от косата си и да се накичи с двете плитки. Елате, господа Тимпе номер едно и номер две! Вярно, че имената ви не ми звучат особено добре в изпълнение на тромпет, ама при една такваз фамозна операция туй не ме смущава особено. Внимавайте, господа, великата ни мисия може да започне. Завесата се вдига, но косата трябва да падне! Ще играя ролята на севилския бръснар без четка и сапун, а команчът ще бъде „одраният рицар-разбойник“. Още в първо действие се обръщам към него, като пея в арията си: „Подай ми ръката си, живот мой!“ а той ми отговаря с арията за милост от „Роберт и Бертрам“. После започва хорът на отмъстителите: „Режи, Хобъл, режи, косата ти махни!“ След туй той се намесва: „Скъпи Франк, по-полека ме стрижи, че главата ме боли!“ , което, ако не се лъжа, или ако Вебер не се е лъгал, е от „Вълшебния стрелец“. В края на първо действие е терцетът: „Луна, луна, ти поглед в мен забола, виж главата на команча – тя е гола!“ Когато малко по-късно завесата отново се вдигне, започвам под акомпанимента на хармониум: „Болката му силна разберете, тънкия му кичур оплачете!“ , след което той съвсем сам отговаря с двоен квартет: „Драги Франк, без шапка вече не излизам аз, човече, та затуй бъди добър и стори ми тоз хатър, двете плитки ми вържи, таз услуга направи!“ Разбира се свършвам аз таз работа, щото ролята ми го изисква и когато туй е готово, всички певци и зрители заедно с целия

оркестър започват хвалебствената песен: „Ликувайте червени братя, с тез думи аз ще ви изпратя, радост най ви подобава щом плитки има Токви Кава, той е толкоз възхитен, дето тъй е украсен, отведете го в вигвама, свърши тази смешна драма“. После публиката става на крака и завесата пада. Ето как си представям празничната програма, а сега, господа и всички останали джентълмени, представлението може да започва. Който най-добре играе, няма да получи възнаграждение!

Дребното весело човече беше страшно въодушевено от поставената му задача. Франк бе държал странната си реч на немски език и следователно добре успяха да го разберат само немците, но жестикулациите и мимиките му бяха толкова красноречиви, че и другите бели можаха да се досетят какво имаше предвид. Ала индианците нямаха никаква представа за какво ставаше дума.

Вождът забеляза отправените към него погледи, видя ловджийския нож в ръката на Хобъл Франк, видя и китайските плитки, които му подаде Олд Шетърхенд. Токви Кава сигурно си извади заключението, че тези предмети имат някаква връзка с него, но все пак не му бе възможно да се досети какво кроят белите. Каза си само, че в никакъв случай не е нещо добро, още повече като взе предвид по какъв начин беше обидил Олд Шетърхенд. Обзе го безпокойство, което се засили, когато Кас и Хас коленичиха от двете му страни и го измериха с погледи, вещаещи нещо твърде зловещо.

– Какво искате от мен? Какво ще правите с мен? – попита ги той.

Вместо тях му отговори Олд Шетърхенд:

– Ще получиш от мен подарък, защото беше толкова любезен и учтив.

– Какъв подарък?

– Вие дойдохте тук, за да вземете скалповете на жълтокожите мъже, но за ваше съжаление не ги получихте, защото китайците искаха да ги задържат за себе си. Понеже можеш да си представиш колко съм благодарноположен към теб, сигурно ще разбереш колко ме боли, че и ти като вожд бе принуден да се откажеш от притежанието на един такъв скалп. Но доброто ми сърце намери възможност да те изненада не само с една, а дори с две плитки. Надявам се да приемеш от мен този дар с благодарност!

Токви Кава два пъти издаде по едно колебливо „уф!“ . Той не можеше да отговори нищо друго, понеже не знаеше какви намерения се крият зад дружелюбните думи на белия ловец. Олд Шетърхенд продължи:

– Разбира се мястото на плитките е на главата и затова мисля, че ще

ти е приятно, ако наредя да ти ги вържат за косата, където ще ги носиш като спомен от мен.

– Уф, уф! – гневно отвърна вождът. – Скалповете се окачат не на главата, а на пояса. А това тук изобщо не са скалпове, а само коси без кожа от страхливите жълтолики. Воинът, който би носил такива коси, ще бъде осмиван и подиграван от децата и от бабичките!

– Въпреки всичко ще ги носиш, понеже аз ти ги подарявам, и съм свикнал хората да приемат подаръците ми.

– Задръж си ги, не ги искам!

– Не те питам дали ги искаш или не. Те са определени за теб и сега ще наредя да ги закрепят на главата ти.

– Само посмей! – изкрещя команчът. – Не забравяй, че съм вожд!

– Pshaw! Ти много добре знаеш, че и аз съм вожд, вожд съм на белите ловци и същевременно съм вожд на апачите, които са ми дали същата власт като на Винету. А как само дръзна да разговаряш преди малко с мен! Нима си мислиш, нищожество такова, че ще уважавам вожда в теб, щом ти се подигра с вожд като мен! Оттогава в моите очи ти не си нищо друго освен една червенокожа муцуна, на която ще окача плитките на китайците като сериозно предупреждение за воините ти, да не би някой друг от тях да дръзне да си помисли, че Винету и Олд Шетърхенд са хлапета, с които всеки може да прави каквото си поиска!

Очите на Токви Кава се изцъклиха, той скръцна със зъби и изсъска:

– Предупреждавам те! Не се одързостявай да оскверниш главата на един военен вожд с тази мръсотия от жълтите кучета!

– Говориш за одързостяване, а самият ти дръзваш да ме предупреждаваш! Преди малко и аз те предупредих. Ти вслуша ли се в думите ми? Не пожела да повярваш, че ще се каеш за обидите, които ми нанесе. Сега ще понесеш последствията. Ще те накичим с тази „мръсотия от жълтите кучета“ и аз ще ти я поставя възможно най-удобно. Освен скалпа си ти носиш много гъста и дълга коса, а тя заедно с плитките би била твърде много за главата ти. Ето защо ще наредя да я отрежат, за да има място за косите на китайците.

Да беше паднал гръм до самия Токви Кава, едва ли команчът щеше да бъде обзет от такава смъртна уплаха. Очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си, изражението на лицето му напомняше див звяр. Въпреки ремъците той успя да се понадигне от земята и с треперещ от неописуем гняв глас изкрещя:

– Косата ми ли ще наредиш да отрежат? Моята коса, украсата на главата ми, символът на моята сила, мястото за орловите пера, които

възвестяват моя сан на вожд и говорят за славата ми! Нея, нея ли ще отрежеш?

– Да, и то веднага.

– Посмей, посмей само, ако искаш да умреш от такава смърт, която ще ти донесе толкова мъки и болки, колкото са изпитали хиляда изтезавани до смърт мъже!

– Pshaw! Заплахата ти ме кара да се смея! Тя нито за миг няма да ме спре да извърша онова, което съм си наумил. Притиснете го на земята и го дръжте здраво!

Нареждането му се отнасяше до двамата Тимпе, които незабавно го изпълниха. Те събориха полунадигналия се команч на земята и го задържаха в това положение, без да им се налага да се напрягат кой знае колко. В този момент той не оказваше съпротива, държеше се подобно на малкия бръмбар, който, когато бъде нападнат, се преструва на умрял. Токви Кава лежеше на земята със затворени очи и полугласно мърмореше като на себе си:

– Не, той няма да го направи, няма да дръзне, не бива да го прави. Да отрежеш косата на един вожд, не, това не е ставало, откакто съществуват червенокожи воини и бели хора!

– Ако действително все още не е ставало, то ще стане ей сега – настоя Олд Шетърхенд на волята си. – Започвай, Франк! Да не си губим излишно времето!

– Съвсем правилно – отвърна дребосъкът и временно остави плитките настрана и се приближи до вожда с нож в ръката. Команчът чу стъпките му, отвори очи и го видя да идва към него. Тогава той вече разбра, че смятаното за невъзможно все пак ще се случи и това му придаде нечовешка сила. Въпреки че ръцете му бяха вързани отзад на гърба, с две резки движения на раменете той се отърси от двамата Тимпе. Естествено те незабавно отново го сграбчиха и напрегнаха всички сили, за да го задържат притиснат към земята, ала страшната възбуда, обзела вожда в този момент, му бе придала такава мощ, че трябваше още двама мъже да коленичат до него, за да могат да хванат главата му достатъчно здраво и Хобъл Франк да започне своята работа. Той усърдно взе да кълца по нея. Веднага, щом в ръката на дребосъка се озоваха първите отрязани кичури, съпротивата на Токви Кава престана и тялото му се изпъна сякаш бе умрял. След нечовешкото напрежение той изпадна в безсъзнание и се примири с участието си, без повече да се помръдне. Без никаква съпротива Мустанга остави Хобъл Франк да обръща главата му ту наляво, ту надясно както си искаше, тъй че ако не се намираха в Дивия

запад, човек можеше да си помисли, че команчът е упоен с хлороформ. Скоро цялата му дълга гъста коса бе отрязана, с изключение само на един тънък кичур. След като свърши тази работа, Хобъл Франк вдигна високо двете плитки и извика:

– Тъй, вече свалихме тази конска перука и на нейно място ще поставим позорните „къдрици“. Внимавайте, господа, да видите как ще го короновам за курфюрст и за абдикирал китайски император! Във всяка житейска ситуация има известно положение, когато изправеният човек се озовава легнал на земята. В таквояко положение се намира сега вождът на команчите, щото е легнал пред мен благо и кротко като два литра разляно високомаслено прясно мляко. Нежно утешаван и ободряван от нас, той ни се подчини и с възвишено търпение се примири с участта си. Туй му се смята за заслуга, която трябва да възнаградим и ето защо ще завържа таз корона на драгоценната му глава и те питам, господин Шетърхенд, к'ва титла трябва да носи той от днес нататък, щото с тез китайски опашки на тила си не е възможно повече да се казва Токви Кава, Черния мустанг!

Олд Шетърхенд му отговори:

– Прав си, драги Франк, ще му отнемем досегашното име и ще му дадем ново. Той се числи вече към китайците, които нарече жълтокожи кучета, тъй че отсега нататък няма да се казва Токви Кава, а Мунгви Екнан Макик.

Тези три думи означават „вождът на жълтокожите кучета“. Хобъл Франк бе говорил на немски също както и Олд Шетърхенд. Но за да могат всички да разберат думите му, белият ловец високо извика първо на английски, а после и на езика на команчите следното. .

– Чуйте какво се случи! Понеже вождът на команчите не се показва достоен за досегашното си име и преди малко, докато го разпитвахме, не прояви смелост да признае намеренията си, белите мъже го изключват от редиците на храбрите и доблестни червенокожи воители. Той не е достоен повече да носи своя амулет. Ние ще му го отнемем и вместо него ще му закачим на главата един друг, а именно косите на „жълтокожите кучета“ и в чест на този нов амулет от днес нататък Токви Кава ще се нарича единствено Мунгви Екнан Макик. Олд Шетърхенд каза!

В живота на индианеца се срещат случки, събития както и предмети, които имат голямо значение за него и водят до съдбоносни последици. Най-важното събитие е даването на името, най-важният предмет е амулетът. Индианците нямат нито фамилни, нито собствени имена. Всеки трябва да спечели, да заслужи името си, а това става със

забележителни подвизи или качества. Загуби ли индианецът тези качества или даде ли повод подвизите му да бъдат забравени, тогава съответното име му се отнема и ако преди това не бъде прокуден от племето си заради безчестие, той трябва да си спечели ново име, излагайки се на големи опасности и лишения. Следователно за всеки червенокож воин едно почетно име е не по-малко скъпоценно от живота му.

Подобно е положението и с амулета, чието трудно набавяне много често е свързано и с придобиването на име. Другото название на амулета „лекарство“ или „медицина“, което обаче няма значението, известно сред бледоликите. Когато първите бели се срещнали с индианци, лекарствата на бледоликите били напълно непознати на червенокожите. Въздействието им било съвсем необяснимо за местните жители, те го смятали за магьосничество, за нещо, което идвало или от добрия, или от злия дух. Затова впоследствие те свикнали да наричат с думата „лекарство“ или „амулет“ всичко, което било за тях неразбираемо или свещено, както и всичко, което по някакъв начин свързвали с божествено влияние.

Сега времената са съвсем други. Стадата от диви бизони и мустанги изчезнаха, а заедно с тях изчезнаха и мускулестите, яки и храбри червенокожи воители и бели устмани. Хора като Олд Файърхенд, Олд Шурхенд, Сам Хокинс и мнозина други, чиято слава се носеше от уста на уста, се превърнаха кажи-речи в легенда и ако се разбере, че Олд Шетърхенд е все още между живите, в случай че хората не са го видели лично, ще се почувстват склонни да приемат и тази вест просто за един мит. Но на времето, когато саваните и Скалистите планини, дълбоко прорязаните каньони и пропасти на Дивия запад все още бяха арена на героични подвизи, които спокойно могат да се сравнят с подвизите на Омировите герои, по онова време, когато все още изобщо съществуваше Дивият запад, индианецът не беше онзи забравен от Бога и хората човек, онзи пропаднал или по-скоро смазан нещастник, какъвто е станал днес. На времето той знаеше що е висш дълг и що е чест, на времето той имаше идеали, за него съществуваша понятия, стоящи много по-високо от собственото му земно благополучие и освен това индианецът притежаваше един видим предмет, с който свързваше тези понятия и стремежа си към идеали. И този предмет беше „лекарството“, амулетът.

Вече за всеки е ясно какво представлява амулетът на индианеца. Значението му обяснява както предпоставките, така и церемониите, при които се е получавал амулетът, а също и голямата му важност в целия живот на индианеца. За амулет е могъл да служи всякакъв предмет, но

колкото и да са различни хилядите амулети на воините от дадено племе, значението им е едно-единствено – амулетът е символ на всичко възвишено, на всичко свещено. С неговото притежание е свързано доброто име, честта, цялото бъдеще, та дори и душеспасението на собственика му и затова тежко на онзи, който го загуби по невнимание или пък му бъде отнет от победилия го неприятел! При определени обстоятелства индианецът остава опозорен за цял живот или поне докато съумее да се сдобие с нов амулет, или пък отново си възвърне вече отнетия. Без амулета индианецът става за племето си съвсем нетърпим човек. Отбягват го дори роднините му. Той е принуден да бяга и да се крие от членовете на семейството си, защото всеки, който се докосне до него, а да не говорим за общуване, сам изгубва честта си.

Следователно човек лесно може да си представи какво наказание, каква огромна загуба щеше да е за Черния мустанг, ако му вземеха амулета! Освен това позорът му се удвояваше, не, направо ставаше стократен и от обстоятелството, че вместо този амулет щеше да получи китайски плитки,. Това бе далеч по-лошо, отколкото ако например при нас на някой висш офицер, да речем генерал, му бъдат скъсани пагоните и на тяхно място му поставят заешки уши или котешки опашки. Този висш офицер ще бъде компрометиран само до края на живота си, а Черния мустанг губеше правото да отиде и във Вечните ловни полета. Ето защо след като Олд Шетърхенд извести намеренията си, не последва никакъв отговор, а се възцари дълбока тишина, изпълнена с напрегнато очакване. Дали той наистина говореше сериозно и щеше да вземе амулета на вожда? Всички погледи се отпавиха към него.

Ловецът направи знак на Хобъл Франк да завърже плитките за останалия кичур и щом това стана, той се приближи до вожда, на чиито гърди на тънко шнурче висеше торбичката с неговия амулет. Олд Шетърхенд срязва шнура и завърза амулета на врата си. После, за да могат всички да го чуят, със силен глас каза следното.

– Така, след като тази торбичка увисна на моя врат, Токви Кава, вождът на команчите, престана да съществува. Той изгуби не само живота си, но и своята душа, защото в краката ми вече не лежи Черния мустанг, а Мунгви Екнан Макик, жълтокожият пес с двете китайски плитки. Всички вие видяхте и чухте какво стана. Хау!

Последвалата сцена не подлежи на описание. Белите нададоха ливкуващи викове, които сякаш нямаха край, а червенокожите закрепяха и зареваха, издавайки невероятни звуци. Те задърпаха и заопъваха ремъците си, загърчиха се, за да ги разкъсат, и макар че бяха вързани двама

по двама, започнаха да се търкалят насам-натам по земята. При това те забълваха срещу победителите страхотни проклетия и ругатни, съдържащи най-лошото и най-ужасното, което е възможно да причиниш на неприятеля си. Олд Шетърхенд и Винету бяха обиждани и подигравани с такива изрази, каквито, макар че те често си имаха работа с подобни врагове, все още никога не бяха чували. Белите едва смогнаха да задържат на земята индианците, които въпреки ремъците се хвърляха и търкаляха насам-натам като пошурели. Черния мустанг се държеше направо като побеснял. Физическото му и психическо изтощение бе напълно изчезнало. Нещо повече, изглежда той беше придобил силата на десет души, защото кажи-речи също толкова работници бяха необходими, за да го задържат. В него сякаш се бе насъбрала отровата на сто змии, понеже отровните ругатни и хули, които сипеше по адрес на Винету и Олд Шетърхенд, изобщо не се изчерпваха. Те бяха толкова грозни и зловни, че най-сетне се сториха прекалени дори и за иначе толкова невъзмутимия и спокоен Винету. Той нареди на двамата Тимпе да затъкнат устата на този отвратителен тип и те начаса изпълниха заповедта му. И когато най-последно команчите започнаха да остават без сили, с глас, който достигна до всички, макар че не го беше повишил, апачът каза:

– Винету мислеше, че и синовете на команчите са хора. Но техният бяс и злобно съскане му доказаха, че се е лъгал. Той смяташе да се отнесе към тях като към пленени воители, потеглили на боен поход срещу бледоликите, защото така им е било заповядано. Но понеже те изплюха отровата си срещу него като отровни влечуги, той се отнася към тях като към отровни влечуги и ще се погрижи отровата им да бъде отнета, за да не могат да напръскаат с нея и други мъже. Скоро те ще разберат как ще стане това. Смъкнете ги надолу по склона и ги отнесете в клисурата, където ще са на по-сигурно място, отколкото тук! Там ще решим какво да правим с тях.

Щом Черния мустанг чу думите му, изкрещя:

– Няма какво да решавате! Поразяващата ръка обеща да пощади живота ни!

– Живота! – обади се Винету безкрайно презрително. – Ако с вождата на апачите се беше случило това, което се случи с теб, той изобщо нямаше да има желание да живее. Винету щеше да забие собствения си нож в сърцето. А ти хленчиш да ти бъде удължен позорът. Нека бъде така!

– Куче – изрева команчът, – аз не хленча. Искам да живея само за да мога да ви отмъстя, както нито един червенокож воин не си е отмъщавал досега!

– Pshaw! Опитай се! Ние ще ви подарим живота, за да ви покажем колко много презираме гнева ти и колко малко се боим от отмъщението ти.

След като направи с глава безкрайно презрително движение, присъщо единствено на него, Винету му обърна гръб, дръпна Олд Шетърхенд за ръката и започна да се спуска заедно с него надолу по склона. Двамата бяха твърде горди, за да се огледат назад и да видят по какъв начин се изпълняваше заповедта на Винету относно пленниците.

А човек лесно можеше да си представи, че смъкването им от височината не ставаше по най-нежния начин, макар хората да внимаваха да не ги наранят, защото добре знаеха, че това не влизаше в намеренията на апача. Огънят пред входа на клисурата бе избутан да гори само от едната страна, така че между него и скалата остана достатъчно място, откъдето да пренесат пленниците. Наслагаха ги на земята двама по двама един до друг, след което работниците се накунаха да разграбят оръжията им. Олд Шетърхенд обаче им забрани, заповядвайки:

– Чакайте! Засага ще си останат на мястото. Все още не знаете какво решение ще вземем за тези вещи!

Те се подчиниха. Навярно между тях имаше мнозина, които не бяха свикнали да обуздават желанията и прищевките си заради някой друг, но не се осмелиха да се противопоставят на мъже като Винету и Олд Шетърхенд.

Всъщност само четирима души трябваше да решат съдбата на командите – двамата кръвни братя и двамата инженери от Роки Граунд и Фъруд Камп, ала понеже последният от тях беше офейкал на безопасно място, за да спаси кожата си, и се беше погрижил да не им се мярка пред очите, естествено, че го изключиха от участие в обсъждането. И тъй, тримата седнаха да се съвещават. Инженерът Суон никога не беше участвал в подобно съвещание. Той изобщо не си зададе въпроса на кого се падаше честта пръв да вземе думата. По природа беше припрян човек и това му попречи да изчака да види кой от другите двама ще започне да говори. Едва бяха насядали, когато с тона на пълно убеждение Суон подхвана:

– Съвсем ясно е, че тези мерзавци ще трябва да умрат и тъй като барутът и оловото струват пари, а безплатни ремъци тук колкото искаш, аз предлагам да ги обесим по дърветата хубавичко окачени един до друг. Мешърс, убеден съм, че сте съвсем на същото мнение.

По сериозното лице на апача се плъзна лека усмивка, но въпреки това той нищо не отговори, защото при подобни случаи беше свикнал

да предоставя думата на Олд Шетърхенд. Също така усмихнат белият ловец кимна на инженера и каза:

– Well, сър! Много се радвам, че толкова правилно си ни преценил. Естествено ние също сме дълбоко убедени, че индианците трябва да умрат, просто защото ние хората...

– Добре, добре! – прекъсна го инженерът. – За подобни мерзавци куршумът ще е твърде голяма чест. Значи бесило, бесило, това е, което аз...

Инженерът млъкна, понеже бе прекъснат от едно толкова повелително движение с ръка на Олд Шетърхенд, че просто думите му заседнаха в гърлото. Но съзнавайки достойнството си като съдебен заседател, участващ в прериен съд, незабавно попита:

– Какво има? Защо ме прекъсваш?

– За да ви покажа как се чувства човек, когато го прекъснат.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами и ти преди малко се намеси съвсем не намясто. Съдът на саваната е сериозно нещо, сър. В такъв случай човек не бива изведнъж ей така да изтърсва мнението си, без да се е допитал до онези, които познават Запада по-добре и чиито възгледи навярно ще са далеч по-правилни.

– Well! Но нали ти също изказа мнението, че пленниците трябва да умрат! Нали?

– Да, но ако ме беше оставил да си довърша мисълта, щеше да чуеш и основанието ми за това твърдение. Исках да кажа следното: естествено ние сме също дълбоко убедени, че индианците ще трябва да умрат, просто защото ние, хората, рано или късно всички умираме.

– Аха, само заради това ли?

– Да.

– Значи ще трябва да умрат, защото изобщо са смъртни, а не защото са искали да ни убият, така ли?

– Точно така!

– Хм! Накъде биеш, мистър Шетърхенд?

– Рано или късно те ще трябва да умрат просто защото са смъртни хора, но ние нямаме право да причиняваме смъртта им. Или по-точно казано ти нямаш това право.

– Защо?

– Сторили ли са ти някакво зло, което според законите на прерията да се наказва със смърт?

– Такова... хм, всъщност не са – провлачено отвърна той.

– Следователно нямаш право да говориш за обесването им, мистър

Суон. Ние, Винету и аз, бихме могли да убием Токви Кава, защото той открадна конете и пушките ни, но въпреки това му обещахме, че нито той, нито някой друг от неговите хора ще бъде убит.

– Сър, не даде ли това обещание малко прибързано?

– А аз пък ще попитам: ти някога чул ли си Винету и Олд Шетърхенд да са постъпвали прибързано, което ще рече и необмислено?

– Не, моля да ме извиниш!

– Е, добре! Съвсем не е необходимо да правим дълго съвещание, защото ние двамата вече сме решили как да постъпим с команчите и ми се струва, че онова, което смятаме за правилно, ще се окаже приемливо и за теб.

– Тогава да го чуем, мистър Шетърхенд!

– И така, на живота им няма да посягаме, дори и да имахме причина да ги наказваме със смърт. Все пак сме християни, а не масови убийци.

– Well! Съгласен! По-нататък!

– Естествено заслужават да бъдат наказани, защото са имали намерение да нападнат лагера. Най-доброто и най-справедливо наказание е винаги онова, което не дава възможност на престъпника повторно да извърши злодеянието. И така ще трябва да лишим команчите и от силата им, и от възможността в скоро време отново да помислят за подобно нападение. А това ще стане като ги принудим да заплатят за коварните си кроежи със своите оръжия и коне.

– Egad! (Ей Богу, Бога ми! Б. пр.) Не е лошо. Сега го проумявам. Но кой ще получи тези неща?

– Ти и твоите работници. За индианците ще е нещо подобно на глоба и съдебни разноси, а вие ще разпределите оръжията и конете помежду си като награда за помощта, която ни оказахте.

– Много добре! Ами хората от Фъруд Камп?

– От тях ще получат по нещичко само онези, които се присъединиха към нас.

– Те бяха толкова малко, че лесно ще се простим с частта, която им се полага. А по-нататък?

– Взехме амулета на Черния мустанг, защото беше толкова глупаво нахален или нахално глупав да ни обиди, макар че се намира в ръцете ни. Чувството за чест на неговите хора би трябвало да бъде пощадено, но тъй като те последваха примера му и започнаха по същия начин да ни се подиграват и присмиват, ще получат същото наказание – ще им вземем амулетите.

– Съвсем правилно, сър! И бездруго амулетите на индианците представляват ненужен боклук, на който можем само да се смеем.

– Много се лъжеш. В случая не става дума за никакъв боклук, а за религиозни убеждения, за най-дълбоки и най-святи чувства, завладяли сърцата им. Но ти не го разбираш. Вземем ли им амулетите, ние ще им ограбим не само най-голямото земно богатство, но според техните схващания почти напълно ще им отнемем възможността да спасят душите си.

– Pshaw! Вечните ловни полета! Смешно!

– Никак не е смешно! Ние, християните, говорим за небето, Мохамед споменава Седмото небе, брамините си имат своята Нирвана, лапландците – Вечните поляни на северните елени, ескимосите – своите Небесни морета с тюлени и китове, а индианците – Вечните ловни полета. Това, което сме намислили, е страшно наказание за команчите и аз не бих им го наложил, ако не се бяха подигравали така с нас и ако преди малко Винету, който също е индианец, не ги беше заплашил, че ще им отнеме отровата. Тук става въпрос както за определен възпитателен момент, тъй и за принципа за полезност. Те трябва да разберат, че заедно с размерите на престъпленията им се повишава и строгостта на наказанието и че не може безнаказано да се обиждат по такъв начин хора като нас. Вестта за случилото се тук бързо ще се разчуе сред червенокожите и ще ги накара да ни уважават. Винету съгласен ли е с мен?

– Моят бял брат изказа мислите ми – обади се апачът. – Всичко, каквото предприеме той, е все едно разпоредено от мен. Ще им вземем амулетите!

– Но те страшно ще си отмъстят! Или не смятате така? – попита инженерът.

– Естествено, че ще мислят да си отмъстят, но не на теб, а на нас двамата – отговори Олд Шетърхенд. – Именно като им вземем амулетите, ще отклоним отмъщението им от вас върху нас. Те ще трябва най-позорно пеша да напуснат тази местност. По време на пътуването си обратно към своите пасища ще са принудени да преживеят най-мизерно, защото няма да разполагат с оръжия. Няма да могат да ловуват, а най-много ще слагат примки за животни. Но ще се изхранват най-вече от корени и диви плодове. А това ще ги забави. Когато се приберат у дома си, техните съплеменници ще ги избягват, защото няма да имат амулети. За да бъдат отново уважавани и признати като воини, те ще трябва да си набавят нови амулети, което може да продължи и години. Следователно няма да се върнат толкова скоро тук, на мястото, където са понесли

подобна несравнима загуба. Но затова пък трижди тежко и горко на мен и Винету, ако някога имаме нещастieto да им паднем в ръцете!

– Нима не се страхувате?

– Да се страхуваме ли? И през ум не ни минава! Ако човек вземе да се страхува от всичко, което може да му се случи в Дивия запад, значи вечно да трепери от страх, а от грижи и тревоги няма да е в състояние да остане тук и една седмица. И тъй, всички сме съгласни. Мистър Суон, имаш ли да добавиш още нещо към решението ни?

– Нямам такова намерение! – засмя се инженерът. – Преди малко ти добре се погрижи да ми се изпари всяко желание за предложение или мнение по въпроса. Но какво ще правим със скаута, когото затворихме при нас в кладенеца? И той ли вярва в силата на амулетите?

– Не. Хвърлете му един хубав бой и го пуснете да си върви!

– Ще се погрижа, сър, хубавичко ще се погрижа! Хората ми страшно много ще се зарадват на плячката, която ще получат. Конете едва ли ще ни трябват, но ако ги транспортираме с влака няколко железопътни станции в обратна посока, ще можем да ги продадем на доста хубава цена.

– Тук трябва да отбележа, че аз и моите спътници не претендираме за друга плячка, освен за два коня, които ще избира за Франк и Дрол, понеже техните коне са лоши.

– Well! Избери си най-хубавите! От сърце ви ги даваме, защото единствено ваша е заслугата, че успяхме тъй лесно да пленим индианците. Предполагам, че съвещанието вече приключи.

– Да. Ще съобщя резултата на вожда. Предстои ни да преживеем неописуеми изблици на гняв, но изобщо няма да им обръщаме внимание.

Той се изправи и заедно с Винету и инженера се запъти към мястото, където лежеше Токви Кава, от чиито две страни бяха седнали Франк и Дрол, за да го държат под око. Любопитният Хобъл не изчака да чуе решението на съда, а попита:

– Господа градските съветници идват от кметството, следователно пленарното заседание е завършило. К'во юридическо-астронавтско решение взе райхстагът – при последната дума той посочи към Винету и Олд Шетърхенд, – и долната камара? – при което посочи към инженера.

– Веднага ще чуеш – кратко му отвърна Олд Шетърхенд. И като се обърна към вожда, но не с досегашното му име, а с новото презрително прозвище, ловецът продължи:

– Нека Мунгви Екнан Макик слуша какво решихме относно

неговата съдба и съдбата на команчите му!

Вождът извъртя глава настрани и затвори очи в знак, че всичко, което ще бъде съобщено, му е толкова смешно, колкото и безразлично. Разбира се Олд Шетърхенд не му обърна внимание, а за да го чуят всички команчи, със силен глас заяви следното:

– Синовете на команчите заслужават смърт, защото искаха да убият и скалпират хората от Фъруд Камп. Обаче ние им обещахме да запазят живота си и ще удържим на дадената дума.

Щом чу това, вождът реши да се откаже от престореното си равнодушие и извика:

– Уф, уф! Тогава ни махни ремъците и ни върни свободата, за да можем да препуснем обратно!

– Който няма кон, не може да препуска – гласеше спокойният и ясен отговор.

– Но ние имаме коне! – възрази вождът не съвсем уверено.

– Вече нямате, понеже конете, заедно с всичките ви оръжия, станана наша собственост.

– Нашите коне и оръжия? – изкрещя команчът. – Искаш Да ни ограбиш ли?

– Мълчи! – викна му ловецът. – Вие сте разбойници и убийци, а ние ви победихме. И все пак нямах желание да се отнасям прекалено строго с вас, но въпреки предупреждението ми вие неколкократно ни обидихте и ни се подиграхте. Ти не повярва, че наказанието ще последва незабавно и продължи да се присмиваш. След като ви го наложихме, ще ме наречеш ли пак крадец, ти, който отсега нататък ще се казваш единствено Мунгви Екнан Макик?

– Куче! – изрева команчът. – Не изговаряй повече това име!

– Pshaw! Ще го изговарям, и хиляди други ще те наричат така. Но ако чуя от устата ти още веднъж дума като „куче“, ще наредя да те бият с камшик до кръв. Ти вече изгуби амулета си, тъй че ти е нужно да опиташ само още и бича, за да се превърнеш в най-презряното нищожество.

– Ще си отмъстя, страшно ще си отмъстя!

– Как ли? Хайде, призови племето си на помощ! Та ти изобщо не бива да се мяркаш пред очите им!

– Тук разполагам с достатъчно вестоносци, които могат да отидат и да вдигнат цялото племе на крак срещу вас!

– Никой от тях няма да посмее да се приближи до воини, запазили своята чест, защото и на хората ти също ще им вземем амулетите.

Вождът отвори уста, за да отговори, но онова което чу, беше за

него толкова чудовишно, че не успя да каже и една дума. Олд Шетърхенд продължи:

– Щяхме да им разрешим да си отидат, без да посягаме на свещените им амулети, но понеже проявиха неблагодарумието да предизвикат гнева ни, ще ги накажем, като им вземем амулетите и ги хвърлим да изгорят в огъня. А после, след настъпването на деня, ще можете да си отидете. Ще запазите живота си, защото ви обещах, но всичко друго ще оставите тук – и почетните си имена, заедно с уважението и страхопочитанието, които няма да изпитват към вас вече нито вашите малки деца, нито стариците. Аз казах. Хау!

След тези думи също както и горе на височината последва неописуем изблик на гняв, който се засили още повече, когато действително взеха амулетите на воините и ги хвърлиха в огъня. Идеята да ги унищожат по такъв начин показваше умната пресметливост на Олд Шетърхенд. Щом индианецът загуби амулета си, той прави всичко възможно да си го възвърне, преди да си даде труд да си набави нов. Ако работниците бяха запазили амулетите, команчите във всички случаи щяха да останат скрити в околността, за да издебнат удобен случай с кръв и убийства отново да станат собственици на своите свещени талисмани. Но след пълното им унищожаване за червенокожите вече нямаше никакъв смисъл да остават тук. И така всички свещени торбички изгоряха в пламъците. Остана само една-единствена, онази на вожда, която Олд Шетърхенд запази за спомен, макар да знаеше, че Черния мустанг ще направи всичко възможно да си я възвърне.

Лесно може да си представите какви усилия струваше на белите да обуздаят команчите и какви гневни ругатни и хули трябваше да слушат. Най-сетне всичко премина и Олд Шетърхенд избра двата най-добри коня за Хобъл Франк и Дрол. Докато минаваше край вожда, Токви Кава злобно изфуча срещу него като дива котка:

– Как ли щеше да злорадстваш, ако бях дошъл тук на гърба на моя черен мустанг! Макар че ръката ти не е достойна да се докосне до лигите му, той щеше да стане твоя собственост. Но така си принуден да се откажеш от най-хубавия кон надлъж и нашир. Мога само да ти се надсмея!

– А ти ме размиваш още повече – отвърна му белият ловец. – Ти съвсем ясно каза колко струва твоят вран жребец. Един кон, на който му текат лигите, не става за нищо. И да ми го подаряваш, пак няма да го взема. За мен това би било по-скоро обида, която няма да простя тъй лесно. Запази си своята „чатло“ за себе си!

Команчът бе имал намерение да ядоса Олд Шетърхенд и да събуди у него завист. А ето че вместо да постигне целта си, получи такъв отговор. „Чатло“ означава жаба. Каква обида; Неговият прочут мустанг да бъде наречен жаба! Разлютен не по-малко от онзи миг, когато му взеха амулета, Токви Кава избухна:

– На самия теб ти текат лиги! Злият Маниту те е създал и изпратил само за да охулиш и опозориш всичко и да го превърнеш в мръсотия. Да не си въобразяваш, че твоят кон и враният жребец на Винету са прочути? В сравнение с моя мустанг те са като два пръста от ръката на някой индианец-гробар, който се храни само с камас, нечистотии и корени, изправени срещу победоносното копие на един воин на команчите!

Олд Шетърхенд се отказа от отговор и се отдалечи. Първо конете, а после и индианските оръжия бяха разпределени чрез жребий, за да не може никой да се оплаче, че е бил ошетен. Докато ставаше това, Хобъл Франк, Дрол и двамата Тимпе седяха заедно. Те нямаше какво повече да очакват от разпределението на плячката и разговаряха къде за случилото се, къде за бъдещите си планове. Тъй като Олд Шетърхенд и Винету се канеха да продължат пътя си с двамата Тимпе, а Дрол и Франк също щяха да ги придружат, съвсем естествено дребосъкът Франк се впусна в уверения за големите подвизи, които се канел да извърши в полза на Кас и Хас.

– Аз съм Хелиогабалус Морфеус Едевард Франке – каза той – и вие ще ме опознаете. Къщата ми на брега на Елба в родината се казва вила „Меча лой“, щото в цяла Америка няма нито една дебела и тлъста мечка, на която да не съм издал с пушката си смъртния акт. Всички тез мечки една по една са били погребвани в стомаха ми и...

– Заедно с кожата и козината ли? – прекъсна го Кас.

– Я не говори таквиз щуротии, барон Тимпе, изселил се от Тимпелсдорф! Виж к'во очаква тоз човек от мен – да изям мечките с козината! Да не си мислиш, че стомахът ми е кожухарски магазин или склад за кожени палта и ботуши, или яки от кожата на визон и боа? Не ме баламосвай! Отбележи си го. Ами всъщност ти виждал ли си вече мечка?

– Естествено!

– Да, естествено! В ученическите буквари с картинки! А аз съм ги убивал!

– Пак в буквара ли?

– Я бъди тъй добър да .. мълчиш, когато говорят хора, чиито думи трябва да слушаш със смирено страхопочитание и възхищение! Та ти изобщо не си отишъл по-далеч от твоя буквар, а аз съм бил вече сто

пъти в Америка.

– Аз също!

– Кога бе?

– Сега, нали седа до теб!

– Ти? До мен? Хм, да, вярно, едва сега те виждам! Нямах ни най-малка представа, че се намираш до мен. По туй можеш съвсем ясно да разбереш, че хич не ме е еня за теб... за мен си нищо, просто въздух заедно с твоя буквар! Но тъй като любезната съдба е била към теб толкоз милостива да нареди да се родиш в мойто отечество и значи да сме земяци с теб, аз чувствам едно таквоя кралско саксонско състрадание в благородното си сърце и затуй с дружелюбност и майчинско търпение ще се заема с твоята личност. Без любезното ми съдействие нивга няма да видиш наследството си. Можеш да бъдеш сигурен. И тъй, ще се погрижа за твоята персона и за наследството ти. Възможно е да си дошъл в Америка за твой късмет, ала единствено и само в случай, че преклониш глава пред моите достойнства, унаследени от мен и мойта интелигентност през вековете и всевъзможните поколения.

Вероятно речта му щеше да продължи в този стил още дълго, ако наблизко застаналия Винету не направи изведнъж рязко движение, насочвайки Сребърната карабина нагоре като незабавно натисна спусъка ѝ. Чу се изстрел. Олд Шетърхенд все още беше зает с жребия за оръжията. Той светкавично се обърна, видя апача с карабината в ръка и, отправяйки незабавно поглед нагоре, попита:

– Защо стреля?

– Някакъв човек надничаше горе иззад ръба на скалата – отвърна Винету.

– Улучи ли го?

– Не. Щом сложих пръста си на спусъка и главата изчезна.

– Добре ли я видя?

– Да.

– Какво забеляза?

– Не беше бял човек.

– Значи индианец, а?

– Винету не е съвсем сигурен. Главата се мярна само за миг. Едва успях да вдигна пушката си и тя изчезна.

– Хм! Никой от нашите хора не остана горе. Нека моят брат ме придружи. Вярно, че човекът няма да ни чака, но все пак е уместно да поставим няколко пазачи, защото много лесно някой от нас може да бъде застрелян от високите скали.

Те се изкачиха горе, като взеха със себе си и двамата Тимпе, за да им посочат къде да застанат на пост. Когато след известно време се върнаха и Франк ги разпита, се разбра, че не са намерили никого. И горе вече се бе стъмнило, но дори и да беше светло, търсенето на следи нямаше да доведе до никакъв резултат, понеже работниците бяха изпотъпкали всичко и поне в близката околност не можеше да се разпознаят дирите на отделните хора.

Скоро започна да се зазорява. Белите нямаха никакво намерение безсмислено да губят много време с индианците. Не искаха да им върнат свободата толкова близо до лагера. Вярно, че бяха обезоръжени, но при голямата им численост и като се имаше предвид колко страхливи бяха жителите на това населено място, ако команчите предприемеха масирано нападение, въпреки всичко щяха да бъдат опасни. Ето защо ловците решиха да ги отведат доста надалеч в прерията и да ги пускат на свобода на отделни малки групи. Там теренът беше открит, и можеха да наблюдават действията им на голямо разстояние. Самите индианци сигурно щяха да предположат, че подир тях тайно ще тръгнат съгледвачи и затова белите очакваха, че предпазливостта щеше да накара команчите да продължат пътя си и временно да отложат плановете за отмъщение.

И тъй докато инженер Суон се отправи към лагера, за да телеграфира до Роки Граунд, че отново трябва да изпратят влака, Винету и Поразяващата ръка дадоха на работниците необходимите указания за транспортването на пленниците. Двойките команчи бяха разделени, освободиха краката на всички, но затова пък стегнаха ръцете им толкова поздравно с ремък на гърба, след което всеки команч бе вързан за стремето на някой кон. После работниците се метнаха на седлата и потеглиха заедно с пленниците си. Другите, а именно Олд Шетърхенд и спътниците му, ги придружаваха около половин час, докато гората остана зад гърба им и едва тогава се върнаха, за да чакат влака.

Най-после Левърет се появи. Щом научи как са били наказани команчите, той заяви, че била извършена голяма глупост, като не са ги обесили и че било несправедливо да не отделят част от плячката и за него. Обаче неговият далеч по-храбър колега Суон му даде такъв ясен и пиперлив отговор, какъвто му се полагаше, и Левърет намусено се отдаде – без слава или плячка.

Когато по-късно влакът пристигна, всички се качиха. Естествено взеха и двата коня, вече собственост на Хобъл Франк и Дрол, които бяха много щастливи, че по такъв начин са станали притежатели на толкова

хубави животни. За по-добри изобщо не можеха и да мечтаят!

Оставаше само да накажат метиса. Докато влакът пътуваше, Хобъл Франк се обърна във връзка с този въпрос към Олд Шетърхенд:

– Имам една молба и хич не бива да ми я отказваш.

– Каква е тя?

– Ти не спомена ли, че тоя Ик Сенанда, дето се нарича Ято Инда, щял да бъде напердашен и после пуснат да си върви?

– Да, споменах.

– Слушай, всъщност туй наказание хич не е достатъчно за един толкоз окаян злодей. Та пердах получава всеки ученик и без да е метис. Надявам се, пердах си ял и ти от баща си. Моят героичен опит ме е научил, че има грижовни бащи, а че дори и добри майки, които отрязват пръчката от мястото, дето е пуснала корени, и започват най-безотговорно да шибат с нея по мястото, дето и до второ пришествие няма да може да пусне корени. Твърде често и извънредно болезнено съм се убеждавал в правотата на таз мъдрост и с душата, и с тялото си, макар че никогаш не ми е идвало на ум да ставам скаут и предател във Фъруд Камп. И тъй, исках да кажа, че и на най-добрия човек не му остава спестено запознанството с пръчката и затуй тоз негодник заслужава съвсем друго наказание, а не да се отнасяме с него гтака, сякаш е рохко яйце. Не му ли се полага нещо по-различно от една-единствена хубава порция бой? Многоуважаеми господин Шетърхенд, ако ти е останало поне някакво чувство за справедливост и реорганизация, моля те непременно да разбереш, че туй е съвсем малко. Ето защо имам честта да ти направя едно предложение, което ми тегне на душата и което на всяка цена трябва да изкажа, за да не ми се пръсне чувствителното сърце и да не загина като канарче, хранено с пипер и семена от лук.

С изключение на Винету всички се разсмяха на начина, по който дребосъкът обичаше да се изразява. Олд Шетърхенд го попита:

– Какво предложение имаш?

– Всъщност би трябвало и сам да се сетиш, още повече като знам, че и твоите познания си ги бива. Всеки учен човек на юриспруденцията и всеки адвокат е добре запознат не само с параграфите за смекчаване на наказанието, но и с основанията за неговото надебеляване. Особено при пердаха с пръчка наказанието може да се наложи или по-тънко, или по-дебело. В тоз случай гласувам не за тънкото, а за дебелилото.

– Значи имаш предвид някоя по-дебела тояга, а?

– Не, нещо по-друго. От собствения си опит и чувствителност мога да потвърдя, че тънката пръчка върши по-хубава работа от дебелията,

щото по-добре се огъва и знайте ли, господо, както е известно, дебелата тояга оказва въздействие само върху най-горния пласт, наречен епидермис, докато тънката пръчка пронизва до костите, тъй както да речем светлината преминава през цялата леща на фотографския апарат. Не, имам предвид съвсем друго нещо. Към боя трябва да се прибави и някакво друго наказание или пък пердахът да бъде с такава продължителност и стабилитет, които отговарят на престъплението. Нали онзи негодник кисне в кладенеца? Ще започнем да го пълним с вода, докато тя стигне до устата му и едва ще може да си поема дъх. Туй е поне напълно заслужен смъртен страх, макар че няма да умре от него. След като постои тъй няколко часа и съвсем се накваси с вода, ще го измъкнем навън и ще го пердашим, докато напълно изсъхне. Тъй той няма да се простуди и после няма да има основание да ни упреква, че не сме успели да наваксаме онуй, което на времето баща му е пропуснал да стори. Напълно си го е заслужил!

Когато всички отново се разсмяха, Франк се разгневи и каза:

– Та защо се хилите? Не съм виждал такъв възпитание! Днешните хора стават все по-лоши и по-лоши! Щом е тъй, както е казал и Риги, измивам ръцете си в невинност с карбол и бадемов...

Той бе принуден да млъкне, понеже избухна такъв смях, че не бе възможно да чуе собствените си думи. След като кикотът поутихна, разлютеният Франк попита:

– Кажете ми поне една единствена причина, поради която човек с моето достойнство е осъден да слуша и понася подобен подигравателен адски кикот. Нима имам някакъв технически недостатък, на който да можете тъй да се кискате?

Дрол го познаваше много добре, знаеше, че скоро предстои Франк истински да избухне и затова не отговори. Хас и Кас също бяха патили вече и бяха станали достатъчно предпазливи, за да си мълчат. Ето защо Олд Шетърхенд се зае да му отвърне, още повече, че Франк не смееше да се държи с него по същия начин, както с останалите. Той му каза:

– Драги Франк, ние не се смеем на теб, а на Риги.

– На Риги ли? Как така?

– Ами „измивам ръцете си в невинност“ го е казал Пилат.

– Не, Риги го е казал!

– О, моля те! Никога не е съществувал човек с име Риги, а така се казва една планина край езерото Фирвалдштер. А друго планинско възвишение недалеч от нея, разположено край същото езеро, носи името Пилат. Сигурно си го чувал или чел и макар и несъзнателно, то ти е в

ума. Затова объркваш римския наместник Пилат с планината Риги.

– Тъй... значи тъй...! – провлечено се обади дребосъкът с искрящи очи. Но той не посмя да избухне, защото това бе казано от Олд Шетърхенд. – Значи било объркване, тъй ли? Сигурен ли си?

– Да.

– Ами ти бил ли си вече край онова езеро?

– Да, а също съм се качвал и на двете планини. Нагоре пътуват зъбчати железници.

– Ах, тъй, зъбчати железници! Ама той трябва да е хубав римски наместник в Палестина, дето позволява зъбчати колела да му драскат по лицето! Господин Шетърхенд, моите уважения към думите ти, ама първо трябва самият аз да ида до туй място, да се убедя в истинността на таз история, преди да повярвам, че в таквиз железници човек може да се измие в невинност! Ала си вземам бележка и в бъдеще ще съм по-предпазлив. Аз казах. Хау!

Франк се оттегли в най-отдалечения тъгъл на вагона и намусено се настани на пода. Олд Шетърхенд, чиято добросъщност не се нареждаше на последно място измежду качествата му, не можеше с безразличие дълго да гледа покрусата на дребосъка, макар че всъщност тя бе доста комична, и след някое време го попита:

– Драги Франк, ти съвсем ли се отказа от предложението си? Дребосъкът му хвърли донякъде гневен, но вече донякъде и помирителен поглед, и отговори:

– Не се тревожи! Никога няма да правя предложения!

– Ще съжалявам. Нали знаеш, че много държа на мнението ти.

При тези думи погледът на Хобъл Франк стана още по-дружелюбен и с облекчителна въздишка той се обади:

– Сигурно го казваш само за да ме омилостивиш. А всъщност погледнато от перспектива, нещата стоят другояче. Ти знаеш, че изпълни гърдите ми с непримирим гняв и сега искаш да сложиш универсален пластир върху раната на възмущението ми. Туй не струва много, във всяка дрогерия има кутийки по десетина пфенига. Негодници като метиса искаш да галиш по лицето с кадифени ръкавици, а мен, дето съм ти най-големият приятел и покровител, при всеки подходящ случай хвърляш в най-дълбока печал и концентрация. К'во е туй отношение към хора с толкоз нежна душа като мен? Нека никой не забравя, че има люде със сърца, дето лесно могат да бъдат сломени. Наистина в магазините се намира лепило и за порцелан, за желязо, ама все още не съм чувал да продават лепило за сърца, с което можеш да лекуваш и възпалени

сливици.

Останалите отново трябваше да се борят срещу пристъпите на неударжим смях. С възможно най-сериозната физиономия Олд Шетърхенд попита:

– Смяташ ли, че и аз спадам към тези безсъвестни хора?

– Който се чувства засегнат, няма защо тепърва да пита. А дали те смятам ли? Изобщо не смятам повече, и през ум не ми минава! На онзи, дето му излизат направо с две зъбчати железници, хич не му е до смятане. А пък с онзи, от който искат да търси римския наместник Риги горе на планината Пилат, за да му измие там ръцете в невинност, с него изобщо е свършено. И тъй, ще си остана тук, в моя тъгъл, и няма да позволя да ме отнесе нито Мисисипи, нито Амазонка. Образованият човек с характер трябва да си остане с характер!

– Много правилно! А понеже имаш не какъв да е, а добър характер, аз мисля, че няма да останеш дълго там, в дъното.

Поласкан от този комплимент, дребосъкът малко се приближи и значително по-дружелюбно каза:

– Многоуважаеми господин Шетърхенд, това наистина ли е твое твърдо убеждение? Ще се радвам, наистина ще се радвам, ако е така. Казвам ти, че не само за другите, ами и за теб самия ще е много добре, ако разбереш и проумееш, че хич не съм лош човек.

– Не само го проумявам, ами отдавна го знам!

– Тъй ли? – попита дребосъкът с меден глас и се приближи още повече. – Амче тогаз може би да е някаква анонимна заблуда като си мисля, че и ти не си ме оценил. В такъв случай ще направя още един опит да видя дали в твоето поведение не се чувства желаното от мен подобрене!

Той се примъкна още по-наблизо, тъй че вече седеше на една крачка от Олд Шетърхенд, след което разпалено и съвсем приятелски продължи:

– Ами к'во ще става с моето предложение? Ти склонен ли си да го изпълниш?

– Да, драги Франк.

Тези думи напълно умилостивиха Франк. С рязко движение той се озова до самия Олд Шетърхенд и със сияещо от радост и задоволство лице извика:

– Само така! Туй исках да чуя! Вече мога да ти издам дубликат от свидетелството, че ти напълно възстанови честта си. Значи предложението ми остава в сила, а?

– Вероятно. Естествено, значение има и поведението на метиса към нас.

– Съвсем правилно!

По време на този разговор другите полагаха усилия да запазят сериозното си изражение, което беше абсолютно необходимо, ако искаха да предотвратят нов пристъп на гняв от страна на Франк. И наистина усилията им се увенчаха с успех, тъй че останалата част от пътуването премина, без да му дадат повод да държи речи за недостатъците и духовните недъзи на човечеството в общност и в частност. Добраха се до Роки Граунд в най-добро настроение и ако имаха някакви затруднения, то това беше само грижата как да свалят от вагона напълно невредими двата индиански коня. Тези животни не бяха свикнали на подобен начин на транспортиране и още във Фъруд Камп ловците си бяха имали големи главоболия да ги вкарат във вагона.

Хората, останали в Роки Граунд, им помогнаха в тази работа, без да им съобщят каквото и да било, и едва след като конете успешно стъпиха на земята и инженерът попита дали се е случило нещо извънредно, един от работниците, смутено почесвайки се по главата, отговори:

– Well! Тъй като питаш сър, съм длъжен да ти кажа. Откраднах един кон.

– Кой от конете? – чуха се незабавно шест гласа в едно. От само себе си се разбира, че това съобщение изплаши ловците. Понеже железопътните работници не притежаваха коне, откраднатото животно можеше да е само на някой от шестимата устмани. Колко щеше да е лошо, ако бе един от враните жребци, собственост на Винету и Олд Шетърхенд! След един два мига на най-голямо напрежение човекът отвърна:

– Беше бял кон, мешърс.

При тези думи се разнесоха леки въздишки на облекчение, след което Франк се осведоми на английски:

– Да нямаш предвид белия кон, дето има черно петно от дясната страна на врата?

– Йес, сър!

– Слава богу! – възкликна Франк вече на немски. – Братовчедо Дрол, туй е твойта кранта, на която трябва да благодариш за остров Ишиа. Нямам нищо против че са го откраднали, нали си имаш сто пъти по-хубав кон от него!

– Не прибързвай с преценката си, Франк! – предупреди го Олд Шетърхенд. – В случая крадецът ни интересува повече от коня. Подозирам кой е бил. Да не е плененият метис, когото спуснахме в кладенеца?

– Да, сър – смутено отговори човекът, на когото бе зададен този въпрос.

– Но как се е измъкнал от кладенеца? Това може да е само резултат от невероятна небрежност!

– Която сурово ще накажа! – добави инженерът. – Край кладенеца бях оставил пазач! Къде е той? Там го няма, а не го виждам и никъде наоколо.

– От страх временно офейка, както сам каза, докато преминал първоначалният ти гняв, мистър Суон.

– Ще има дълго да чака да премине. Щом се появи, ще наредя така да го бият, че винаги да го помни! Ето че сега скаутът е избягал през планини и гори, а ние останахме с пръст в устата! Дано все още не е стигнал много далеч и дано можем да го настигнем. Бързо се пригответе и...

– По-полека, по-полека, сър! – прекъсна го Олд Шетърхенд. – Прибързаните действия в случая няма да доведат до нищо. Ако предположенията ми не ме лъжат, метисът е вече толкова далеч, че всякакво преследване ще е напразно. Мисля, че оттук се е насочил право към Фъруд Камп.

– За да ни падне в ръцете ли? Невъзможно! Би трябвало да си е изгубил ума!

– Pshaw! Знаел е, че над команчите е надвиснала опасност и е препуснал, за да ги предупреди, но за щастие е пристигнал твърде късно. Сигурно тъкмо той е надникнал отгоре иззад ръба на скалите и именно по него е стрелял Винету, без да го улучи.

– Така е – потвърди вождът на апачите. – Зърнах го само за миг и светкавично вдигнах карабината си, но той също тъй бързо забеляза, че я насочвам към него и отдръпна главата си точно когато натиснах спусъка. Иначе щях да го улуча.

– Да, куршумът ти е безпогрешен и никога не пропуска целта, но един единствен миг е твърде кратък за сполучлив изстрел. Впрочем струва ми се, че този тип пак ще се изпречи пред дулата на пушките ни. Нека временно го оставим на мира. Той сигурно е разбрал, че ще освободим команчите и ги е последвал, за да се присъедини към тях. Ако толкова държах да го пленя, много скоро щеше да ми падне в ръцете, но нали бяхме решили да го пуснем да си върви, тъй че нека се порадва на свободата си без предварително да е ял бой.

– Но сърцето ме боли при мисълта, че преди туй няма да можем да го поразкиснем с вода и да го поизтупаме – подхвърли Франк.

– Драги Франк, по-късно все ще го намерим, за да го „изтупаме“, тъй че утеши натъженото си сърце! А сега преди всичко ми се иска да разбере как му е било възможно да се измъкне от кладенеца, а после на всичко отгоре да открадне и коня. Дано си в състояние да ми обясниш, човече!

Железопътният работник се сви под изпитателния строг поглед на Олд Шетърхенд и изглежда сякаш искаше някъде да се скрие, но все пак отговори:

– Не съм виновен, сър, спокойно можеш да ми повярваш. Клифтън трябваше да охранява кладенеца, а допусна да бъде надхитрен от китайците.

– Китайци ли? Че тук идвали ли са китайци?

– Йес, мистър Шетърхенд, двама на брой, цели двама китайци.

– А-а, най-вероятно са били нашите крадци. Имаха ли плитки?

– Не забелязах да имат, но затова пък имаха пари, хубави долари, половин и четвърт долари. С тях влязоха в кръчмата и поръчаха на ханджията да им донесе каквото имаше и каквото им сърце искаше.

– И ти естествено бе тъй любезен и непредпазлив да седнеш при тях, за да гуляеш здравата, нали?

– Аз не, сър, а Клифтън. Трябва да знаеш, че той ги познаваше добре, защото преди да бъде нает тук от мистър Суон, бе работил във Фъруд Камп. Сигурно ще е най-разумно да ти разкажа поред всичко така, както се случи.

– Добре, давай! Много съм любопитен да чуя дали ще намериш с какво да извиниш неизпълнението на вашия дълг. И така, кажи ми истината: как стана всичко?

– Сър, не мога да разкажа нещо друго освен онова, което се случи в действителност. Беше привечер и тъкмо се канеше да се смрачи. Бяхме приключили вече работния си ден, когато дойдоха китайците. Дано ги вземат дяволите заради номера, дето ни изиграха. Клифтън стоеше на пост край кладенеца. Около най-близкото дърво беше усукал няколко пъти края на въжето, с което бе вързан спуснатия в кладенеца метис. Щом забелязаха Клифтън, когато познаваха от Фъруд Камп, китайците се приближиха към него, за да го поздравят. Ние, останалите, ги последвахме, защото бяхме любопитни да научим какво ги беше довело при нас в Роки Граунд. Разбрахме, че са се отказали от работните си места във Фъруд Камп заради мизерното заплащане и лошото отношение на хората към тях и тръгнали да си търсят нова работа.

– И вие повярвахте ли им? – попита Олд Шетърхенд.

– Нямахме основание да допуснем, че лъжат.

– Имали сте основание! Нали са били помощник-надзиратели на китайските работници и ти го знаеш!

– Да.

– Е, като помощник-надзиратели естествено положението им е било по-добро от положението на другите и следователно изобщо не са имали причина толкова ненадейно да напуснат работа и то заради ниско заплащане. И освен това е трябвало да си кажете, че ако наистина сами са напуснали, останалите китайци, които несъмнено са печелили по-малко и безспорно е трябвало да търпят още по-лошо отношение от страна на белите, отколкото началниците им, във всеки случай нямаше да стоят във Фъруд Камп, а също щяха да избягат от работа.

– Прав си сър, но никой от нас не помисли за това.

– Така не си издавате особено добро свидетелство!

– Възможно! Ние сме обикновени работници и не сме учили. От нас не може да се иска мигновено да разкриваме всички хитрини и трикове. Клифтън им каза, че вероятно при нас ще бъдат назначени, обаче те не пожелаха да останат тук, а се канеха още с първия товарен влак, който се връща на изток, да отидат доста далеч.

– Това го вярвам и още как, та нали изгубиха плитките си и са опозорени. Ще трябва да отидат в някоя област, където няма китайци. Продължавай!

– Естествено останаха тук да чакат влака и отидоха в кръчмата, където се спазариха с ханджията за две места за спане. – Както вече споменах, те имаха пари и щедро ги харчеха. Накараха ни да пием с тях. Завързахме разговор и така стана дума за това, че си идвал тук и после пак си заминал, за да защитаваш Фъруд Камп срещу команчите. Китайците проявиха доста голямо любопитство, но сър, изглежда за теб и за Винету не искаха и да чуят. Разбрахме го от някои техни приказки.

– Вярвам ти. Те ни обраха и си получиха наказанието. Точно затова напуснаха лагера. Сега прозирам причината за постъпката им. Чули са, че ние двамата сме пленили метиса и тогава им е хрумнала мисълта да ни отмъстят, като го освободят.

– Възможно е да са искали да изиграят този номер не на нас, а на вас. Може би е било и проява на нещо като приятелство, понеже ми се струва, че във Фъруд Камп бяха в дружески отношения с метиса. Накратко казано те занесоха пълно шише с ракия на Клифтън, а после и още едно. По-късно китайците отново отидоха при него и измина доста време, преди да се завърнат в кръчмата. Както ни направи впечатление едва

след това, те не седнаха на предишните си места, а така, че за да можем да насядаме и ние, да сме принудени да затворим вратата и да не ни е възможно да гледаме навън, където стояха конете. След известно време доловихме необичайно силно цвилене, пръхтене и шум от копита. Рекохме си, че сигурно става нещо с конете и излязохме, макар китайците да се опитваха да ни разубедят. Тогава видяхме, че двата врани жребци бяха развързани, а белият кон с черното петно на шията липсваше. Разбрахме, че не е скъсал поводите си. Следователно не беше избягал по своя воля, а го бяха отвели. Но кой ли бе сторил това? Та нали всички се бяхме събрали, нямаше го само Клифтън, който стоеше на пост край кладенеца. Отидохме при него, без да обръщаме повече внимание на китайците. Заварихме го да лежи на земята съвсем пиян и почти в безсъзнание, а до него възето, с което бяхме спуснали метиса в кладенеца. Видяхме наоколо пръснати и ремъците, с които бяха вързани ръцете и краката му. Естествено, че страшно се изплашихме и се опитахме да разберем от Клифтън какво се е случило, но нищо не успяхме да изтръгнем от него, защото ломотеше несвързани неща. За да бъдем съвсем сигурни и сами да се убедим, ме спуснаха на едно въже в кладенеца и видях, че опасенията ни се потвърждават – метисът беше изчезнал.

– Тъй си и мислех! – каза Олд Шетърхенд. – След като Клифтън се е натряскал, китайците са измъкнали метиса от кладенеца и са го развързали. После са се върнали в кръчмата и с хитрост са се погрижили вратата да бъде затворена, за да дадат възможност на Ято Инда да открадне някой от конете. При животните имаше ли светлина?

– Да, гореше фенер.

– В такъв случай естествено е могъл да види кои коне са най-добрите и също като дядо си е избрал нашите врани жребци, но и също така не е имал по-голям успех от него. Те са се оставили да бъдат развързани, но после са се съпротивлявали и са вдигнали шум, който го е принудил да побърза, за да не бъде заловен. Взел е онзи кон, който му е бил под ръка, а това е белият кон с тъмното петно.

– Прав си, сър, защото този кон стоеше най-близо до вратата.

– Така той е отмъкнал най-лошото животно, ала безспорно метисът е отличен ездач и много добре познава местностите между тази станция и Фъруд Камп. Нали иначе не би могъл да се хване на работа като скаут. Ето как въпреки тъмнината е успял да избяга към Бърч Хоул, но е пристигнал твърде късно, за да изпълни намерението си. А какво казаха после китайците по повод бягството му?

– Нищо не казаха или по-точно изобщо не можахме да чуем какво

са си казали тези негодници, защото след като се убедихме, че метисът е избягал и се огледахме за тях, те бяха изчезнали.

– В каква посока? – попита инженерът.

– Тъй и не разбрахме, понеже беше тъмна нощ.

– Мътните го взели! А дали не може да се открият следите им? Трябва да се опитаме да заловим тези мерзавци!

– Остави ги да си вървят, мистър Суон! – каза му Олд Шетърхенд. – Съвсем не заслужават усилията, които ще трябва да положим, за да ги спипаме. Свършихме си работата далеч по-добре от очакваното. Спасихме Фъруд Камп, без никой от нас да получи и най-малката рана. Всичко останало и още повече двамата китайци е толкова маловажно, че би било смешно да си губим времето, като хукнем подир тях да ги преследваме.

– Хм! Страшно ме сърбят ръцете да им дам да се разберат, ала виждам, че имаш право, мистър Шетърхенд. И тъй нека си вървят по пътя! Но ще се заема с този Клифтън. Къде е той? Ти знаеш ли? – обърна се той към работника.

– Не – беше отговорът. – След като спа няколко часа и изведнъж се събуди, ние му казахме как се е оставил да бъде надхитрен от китайците. Тогава махмурлукът му изведнъж изчезна и той напълно изтрезня. Естествено взе да ги ругае с всички възможни ругатни, но така не върна нито тях, нито метиса. После го обзе страх. Каза ни, че нямало да се мерне тук, докато не ти преминел гневът, събра си партакешите и си тръгна.

– Не е трябвало да го пускате!

– С какво право можехме да го задържим, сър? И как, със сила ли? Та той не е престъпник, а и ние не сме полицаи.

– Много правилно! – съгласи се с него Олд Шетърхенд. – Най-вероятно и той няма да се върне повече, но никой от нас няма причина да тъгува по него. И ако все пак някога се върне, мистър Суон, ти само здравата го накастри и толкоз! А сега нека най-напред се погрижим за конете си, после да се нахраним и добре да се наспим – нали ни се наложи цялата нощ да прекараме на крак? Утре още в ранни зори ще се сбoguваме с теб.

– Толкова скоро? – попита инженерът. – Сигурно лесно можеш да се досетиш, че ми се иска да останеш при нас много по-дълго!

– Убеден съм в това! Сър, винаги ще си спомняме за теб с най-добри чувства, но в момента тук нищо не ни задържа и макар че сега не е необходимо да се скъпим с времето си, все пак никога не е било в

характера ни да се задържаме на едно място по-дълго, отколкото е нужно.

– Съгласен съм – кимна Кас. – Трябва да потеглим към Санта Фе. Изглежда нашият братовчед Нахум Самуел Тимпе, когото искаме да принудим да ни даде присвоеното с измама наследство, съвсем не е човек, който обича дълго да се задържи на едно и също място. Нечистата му съвест го кара да пътува насам-натам и ако безполезно си губим времето другаде, ще трябва да очакваме да не го заварим в града. Не си ли на същото мнение, братовчедо?

– Естествено, че съм – отговори Хас на зададения му въпрос. – Колкото по-скоро се доберем до парите си, толкова по-добре за нас. За щастие мистър Шетърхенд и Винету изявиха готовност да ни помогнат. Това ми вдъхва по-голяма надежда, че ще доведем всичко до щастлив край.

Докато двамата Тимпе разговаряха, Франк и Дрол все още стояха при тях. Междувременно останалите бяха влезли в постройката. обстоятелството, че Олд Шетърхенд и Винету не можеха да чуят думите му, даде повод на Хобъл Франк да подхвърли след току-що казаното от Хас една от своите прочути забележки. Понеже около него имаше само немци, той каза на родния си език следното: .

– Хич не ми е ясно защо говориш все за други хора! Изглежда семейство Тимпе страда от някаква грандиозна наследствена болест, дето изобщо не е лечима и туй е една колосална едностранчивост, която няма равна на себе си!

– Каква едностранчивост? – попита Кас.

– Имам предвид страната, дето винаги е обърната към Олд Шетърхенд и Винету. Все говориш затуй, че се надяваш тези двама господа да ти помогнат по начин най-знаменит и невиждан. И аз с радост признавам, че с туй твоё мнение не лапаш мухи и няма да загазиш, но все пак веднъж ще те помоля да се поогледаш и на другата страна, а именно натам, дето съм аз, всеобщо уважаваният Хобъл Франк от Морицбург! Я ми кажи, нима толкоз ми нямаш за пет пари доверие?

– О, имам, как да нямам, мистър Франк – отвърна Хас.

– Ама на мен хич не ми изглежда да е тъй, почитаеми господин Хазаел Бенджамин Тимпе! Понеже без мойта помощ няма да се оправите, още вчера проявих снизходителността да ви уверя, че милостиво ще се заема с вашата работа, тъй както осиротелият бездетен баща заема мястото на родителите на своите храненичета. Освен туй ви казах, че ще ви понеса като на орлови крила и лястовичи опашки право към вашата цел.

А най-накрая убедително и достоверно ви доказах, че за мен вашето наследство стои по-високо от собствените ми дела, а ето на само след броени часове изненадващо съм принуден да чуя, че градите всичките си надежди върху помощта на други хора и личности! Ако продължавате по този начин да подценявате мен и моя профил, въпреки мойто унаследено търпение и толерантност в крайна сметка няма да ми остане нищо друго, освен най-настоятелно да се сбогувам с вас и да се обърна към по-компетентни люде!

Двамата братовчеди се владееха достатъчно добре, за да не се разсмят. Направиха много сериозни физиономии и след като успокоително сложи ръка върху рамото на дребосъка, Кас отговори:

– Но, скъпи ми господин Франк, защо се горещиш съвсем ненужно? Та нали те познаваме и знаем много добре колко голяма полза можем да имаме от помощта ти.

– Тъй ли? Знайте значи, а? Ами че тогаз защо приказвате все за Олд Шетърхенд и за Винету, но не и за мен?

– Защото обикновено човек не говори много-много за онова, което се разбира от само себе си. А всички твои преимущества са толкова явни!

При тези думи лицето на Хобъл Франк просия от блаженство. После направи с ръка такова величествено движение, каквото бе възможно да направи единствен той, и каза:

– О, моля, моля, господин Тимпе! Оказваш ми прекалено голяма чест! Мойта пословична скромност може да приеме таз съвсем заслужена похвала само с известна неохота. Ако мислиш да продължиш да изразяваш твоего признание, то мойта всеизвестна дискретност ще се възпротиви, ако ѝ наложи да ти отнеме таз възможност. И тъй, давай нататък, продължавай! Говори каквото ти е на сърцето! Винаги, когато човек реши да изрази възхищението си от висшите качества на някой друг, постъпва разумно. Ако си проумял, че стоя над теб, то така ти отдаваш почит и уважение на самия себе си, а аз ще проявя благосклонността с обич и снизхождение да запърхам около теб със закрилящите си криле. Днес в твоята съдба и в твоя живот настъпва голям поврат. Досега си приличал на овца без овчар, тичал си без посока в тъмната нощ, без да имаш полумесец или звезда на небето, дето да ти осветява планинската пътека и да отведе крачките ти нагоре към Млечния път. Но тъй като си вече под мойта закрила, щастие то ще се лепне по петите ти и няма да те изостави. За теб вече няма да има опасност, която да не мога да победя, и наследството, към което с такъв копнеж, но най-безрезултатно си се

домогувал, с мойта помощ и подкрепа ще ти падне в ръцете като зряла круша. Туй, дете току-що ти го казах, е мъжка дума, на която можеш да разчиташ, както самият аз разчитам на себе си, тъй че те подканям с откровеността на едно отговорно министерство тържествено да ми заявиш дали си съгласен, че аз съм лъчът на новолунието, дете от днес нататък ще направлява всички ваши стъпки!

– Да, съгласни сме – отвърна Кас.

– Добре, тогаз обявявам нашия троен приятелски съюз за сключен. Хванете ме под ръка, щото сте моите пиленца, а аз съм квачката! И по-късно ме следвайте през целия си живот, тъй както сега ще ме последвате в кръчмата, понеже предполагам, че вече са започнали да ядат. Хайде, господин Тимпе Хазаел и господин Тимпе Казимир, елате!

Той, дребосъкът, застана между тях, а те, високите по два метра мъже, трябваше да го хванат под ръка и да му позволят да ги заведе в странноприемницата, което представляваше една изключително комична гледка.

Четвърта глава The Bonanza of Ноака

Там, където Сиера Моро и последните разклонения на планините Рейтн образуват почти прав ъгъл, на брега на един поток седяха двама индианци. Ако се съдеше по външността му, единият от тях надхвърляше шейсет години и беше увил около главата си някакъв кожен парцал, като че имаше да крие нещо.

Върху изпитото му лице бе легнал изразът на необикновена злоба. На земята до него лежеше стара пушка. Другият не беше толкова възрастен, беше вързал пооредялата си, но дълга коса в някакво подобие на кок, а чертите на също така изпитото му лице носеха отпечатъка на коварство и лукавство. Под широкия кожен ремък, който му служеше за колан, бе затъкнат нож. Странно бе, че двамата червенокожи нямаха други оръжия освен старата пушка на по-възрастния и ножа на по-младия. Външният им вид издаваше, че дълго време са търпели необикновени лишения, жажда и глад, без да имат някаква възможност да изкърпят парцаливите си дрехи, както и силно пострадалите си мокасини, които едва се държах на краката им.

Докъдето се виждаше нагоре и надолу по двата бряга на потока, тревата беше изпотъпкана, а ясните следи показваха, че индианците бяха лягали ту на едно, ту на друго място, за да достигнат водата с ръце. Захвърлените кори от дива тиква издаваха как са били принудени да задоволяват глада си. Щом някой червенокож започне да яде диви тикви, и то зелени, така, както растат там, където има вода, той сигурно е изпаднал в лошо, много лошо положение!

Старият отново легна на земята и като поизвърна глава, впери поглед в потока. Той остана в това положение доста време. После пак се надигна и каза:

– Уф! Тук има риба, но не може да се лови с ръце, а нямаме кукички, за да направим въдици. Стомахът ме боли. Разболя се от половината тиква, която бях принуден да погълна.

– А аз мога да изям цял млад бизон, ако го имаше – недоволно промърмори другият.

– Великият дух съвсем ни изостави! – скръцна зъби старият. – Токви Кава, великият вожд на команчите, да е принуден да гладува! Никой няма да го повярва!

– И кой е виновен за това? Винету и Поразяващата ръка, на които никога няма да им простя!

И тъй, старият беше Черния мустанг, а индианецът до него бе един от другарите му по зла участ. Преди да отговори, по лицето на вожда се плъзна сатанински, неопикуемо грозен израз:

– Трябва да ни падне в ръцете, защото знаем накъде е тръгнал и ще направим засада на пътя на този бял чакал, дето се нарича Олд Шетърхенд и има по-голяма вина за нещастieto ни от Винету, чакала на апачите. Тежко им, когато ги заловим!

– Нима наистина си толкова сигурен, че ще ги пленим?

– Да.

– Не се сърди, че се съмнявам.

– Защо?

– Защото сме принудени да вървим пеша, а те имат бързи коне.

– Но нашият път води през планините в съвсем права линия, подобно на изпънато ласо, докато заради конете си те ще трябва много да заобикалят. Черния мустанг познава всички планини и долини в тези земи. Той точно е изчислил пътя, който измина със своите команчи, а също и пътя на враговете ни. Ние имаме известна преднина и когато Ик Сенанда се върне и донесе всичко необходимо, апачът и петте бели койоти, които очакваме, неизбежно ще ни паднат в ръцете.

– Но дали внукът ти ще ни донесе всичко?

– Да.

– Конете, барут, олово, пушки, ножове, дрехи и месо?

– Ще ги донесе!

– Щом узнаят в лагера ни какво се е случило, не само че нищо няма да му дадат, ами ще го изгонят.

– Уф! Мислиш ли, че ще бъде толкова глупав да им каже нещо? Макар да беше излишно, аз му забраних да разказва каквото и да било. Той знае къде ще лагеруваме през тези дни и тъй като вчера не се появи, сигурно ще пристигне днес.

– Дано Великият дух даде Ик Сенанда да дойде и да донесе месо! Внукът ти ни остави пушката и ножа си – единствените оръжия, които притежаваме, а ние имаме над сто воини и те искат да ядат!

– Нима един воин има право да се оплаква от глад? – смъмри го вождът.

– Никой друг не го чува, освен ти, а ти също гладуваш. Аз не се боя нито от червенокожи, нито от бели неприятели, нито от бизони, нито от мечки, ала гладът е скрит в тялото ти враг и с него не можеш да се

бориш. Срещу него не помагат нито храброст, нито хитрост. Той взема живота и на най-големите смелчаци, без някой да е в състояние да му попречи. Ето защо не е позорно да се говори за него и да се оплакваш.

– Прав си – съгласи се вождът. – Този враг живее и в моето тяло и разкъсва вътрешностите ми. Ти каза, че не се боиш от никакъв неприятел. Доскоро и аз побеждавах всеки противник, но ето че се появи един враг, който ме сломи и заради него съм принуден да гладувам.

– Кой е той?

– И той също като глада живее вътре в мен. Това е гневът, който хранех срещу Олд Шетърхенд и който не можах да победя.

– Уф, уф! – изрази другият съгласието си. Той не добави нищо друго, но интонацията на възклицанието му изразяваше всичко, което искаше да каже.

– Да, този гняв беше неприятелят, който ме победи – продължи вождът. При необикновената гордост, която иначе притежаваше, само гладът бе в състояние да изтръгне от него това самообвинение. – Ако не се бях присмивал на Олд Шетърхенд, ако си бях замълчал спокойно, изчаквайки по-късно възможност да си отмъстя, този бледолик щеше да ни остави конете, оръжията и амулетите. Тайно щяхме да останем в околностите на Фъруд Камп, за да издебнем враговете си, и така те отдавна вече щяха да са ни в ръцете!

– Ти каза самата истина. Но ето че сега седим тук и гладуваме. Напуснахме лагера, за да донесем месо, но нито застреляхме, нито уловихме нещо. Намерихме само една тиква и я изядохме. Ако и другите са имали същия късмет с техните примки за животни, скоро гладът ще унищожи всички ни. Колко барут ти е останал?

– Най-много за десетина изстрела.

– Тогава дано Ик Сенанда дойде още днес, иначе ще ни умори този неприятел, дето се е вселил в нас, и с когото... уф!

Той млъкна, като издаде последното възклицание с приглушен глас.

– Какво има? – попита Токви Кава.

– Погледни натам! – отвърна спътникът му с грейнало от радост лице, посочвайки нагоре срещу течението на потока.

Вождът извърна поглед в указаната посока и незабавно изражението му се промени.

– Бизони! – възторжено прошепна той.

– Да, шест глави! Един стар мъжкар, три женски и две малки!

– Ще имаме месо!

При тези думи той посегна към пушката, но ръката му трепереше – било от изтощение, било от вълнение.

– Ти трепериш! – предупреди го другият. – Ако не си сигурен в изстрела си, ще останем без месо!

– Мълчи! Това е от глада, но аз непременно ще улуча!

– Бизоните се спускат по брега на потока. Сигурно ще стигнат дотук без да ни усетят, защото вятърът идва откъм гърба им.

– Да, наистина духа от тях насам, тъй че ще трябва само да залегнем ей зад тези храсти.

Те се прикриха и с почти трескаво напрежение започнаха да следят животните, които се приближаваха доста бързо, понеже както изглежда тяхното преселение бе вече започнало и само от време на време свеждаха глави, за да пощипнат трева.

Мъжкарят беше старо, могъщо и много грозно животно, защото почти цялата му козина бе изпадала. Твърдото му жилаво месо едва ли можеше да се яде, и все пак първо той трябваше да бъде застрелян, понеже ако Токви Кава решише да Се ръководи от качеството на месото и убиеше една от женските, се излагаше на опасността самият той или неговия спътник да бъдат нападнати от побеснелия и жаден за отмъщение бизон, подхвърлени от рогата му във въздуха, а после стъпкани и смачкани. Наистина, пушката на вожда имаше две цеви, ала едната цев беше пълна със сачми.

Животните се приближаваха покрай потока начело с мъжкаря, следван от женските и малките. Те стигнаха на сто, после на петдесет, а най-сетне и на трийсетина крачки от индианците, без да ги забележат. Женските се осланяха на своя водач, а той изглежда вече бе изгубил чувствителното си обоняние.

Токви Кава се прицели. Ръцете му не трепереха вече, но той все още не стреляше, понеже бизонът бе застанал очи в очи точно срещу него, а вождът предпочиташе да изчака, докато животното обърне някоя от страните си. Индианецът, както и всеки опитен ловец знае, че е най-добре да му изпрати куршума си отстрани под лопатката право в сърцето, защото така по пътя си оловото среща само меки части.

Бизоните се приближиха дори с още десетина крачки. Но ето че тогава една от женските бе обзета от безпокойство. Тя спря и толкова шумно пое въздух, че мъжкарят я чу. Той се полуизвърна към нея и така предложи на вожда вече описаното място, което Токви Кава и чакаше. Изстрелът му изтрещя на секундата. Бизонът изведнъж застина на мястото, сякаш получи силен удар. Остана така напълно неподвижен минута-

две, като само главата му се отпуснаше все по-ниско и по-ниско. Найсетне по цялото му тяло премина конвулсивна тръпка, след което той рухна на земята, без да издаде никакъв звук. Беше улучен право в сърцето.

Веднага след изстрела вождът с трескава бързина отново зареди пушката. Щом чуха гърмежа, женските хукнаха да бягат. Последвана от малкото си, едната бързо изчезна, но другото нищо неподозиращо малко остана на мястото си, а после дори любопитно се приближи до мъртвия бизон. Но подтиквана от любовта, която изпитват даже животните, майка му скоро се върна и с муцуната си започна да го избутва настрана от убития мъжкар, обаче в същия миг бе ударена от втория куршум на вожда, и то право в сърцето, тъй че след няколко секунди се строполи на земята.

Надавайки силни, ликуващи викове, двамата индианци скочиха на крака и се затичаха към плячката си. Малкото направи няколко смешни скока насам-натам, но бе повалено с приклада на пушката.

– Уф, уф, уф! – извика вождът. – Моят червенокож брат видя, че ръката ми не трепна. И двата куршума ги улучиха в сърцето и вече имаме месо за всичките наши воини!

– Да, месото на женската е хубаво – рече другият.

– Ако няма какво да се яде, и месото на стария бизон не е лошо!

– Веднага ли ще изкормим животните?

– Не, защото за двама мъже тази работа ще продължи твърде дълго.

Ще доведем тук неколцина воини или пък-може и всичките.

– Няма ли да е по-добре само един от нас да отиде при тях, а другият да остане да пази месото?

– Да. Аз ще отида при нашите воини, а моят брат ще остане тук.

– Тогава нека Токви Кава ми даде пушката!

– Самият аз имам нужда от нея.

– Но на мен ми е по-необходима, отколкото на теб!

– По тези места няма неприятели, срещу които би ти се наложило да се биеш.

– Именно заради това Токви Кава няма нужда от пушката, а миризмата на месото ще привлече лешояди и койоти, срещу които ще трябва да се защитавам.

– Моят брат има право. Нека вземе пушката. Вождът му даде оръжието заедно с мунициите и след като хвърли продължителен и алчен поглед към трите убити животни, от които само бизонът тежеше над един тон, той се отдалечи. Който не е виждал със собствените си очи

какви огромни количества месо може да има един такъв могъщ бизон, просто не би го повярвал.

Пътят на Токви Кава водеше надолу по течението на потока. Той вървеше бързо, без да проявява каквато и да било предпазливост, необходима в Дивия запад почти по всяко време. Следователно сигурно бе твърдо убеден, че наблизко не се намираха врагове.

Вождът се беше изкачил заедно със спътника си нагоре по долината и сега се връщаше надолу обратно към лагера, намиращ се при нейния изход. Трябваше да извърви приблизително две английски мили, тъй че измина доста време, докато се озове в бивака.

Там се намираха същите онези индианци, които бяха принудени да напуснат Фъруд Камп по толкова позорен начин и имаха същия изпокъсан и отпаднал вид като Токви Кава. Те го посрещнаха с очаквателни погледи. Всички до един бяха гладни.

Сред тях той забеляза и онези воини, отишли преди няколко часа да проверят дали в поставените примки не се е хванал някакъв дивеч. Изобщо нямаше нужда да ги пита за резултат, защото видя, че са се върнали с празни ръце. Обстоятелството, че той идваше сам и без пушката, бе за тях признак, че ако не се е случило някакво нещастие при което да е загубил спътника си и оръжието, сигурно е имал успешен лов. Тъй че те наскачаха на крака и, нарушавайки обичайната индианска сдържаност, го посрещнаха с въпроса:

– Токви Кава застреля ли нещо? Сдоби ли се с месо?

– Да – отвърна той. – Гладът свърши. Убих един бизон, една женска и едно малко.

При тези думи се разнесоха стотина радостни викове и настана такова вълнение и суматоха, че команчите забелязаха ездача, приближаващ се към бивака от срещуположната страна, едва когато кажи-речи го достигна. Това бе внукът на вожда, Ик Сенанда, който беше изпратен да отиде до пасищата на команчите, за да ги снабди със споменатите вече необходими неща, но без да казва нито дума за позорния и безславен край на замисленото нападение над Фъруд Камп.

Изпращането на метиса бе за вожда единственият изход да прикрие донякъде пред съплеменниците си понесения срам и да може да запази мястото си на предводител. В сегашния си вид той изобщо не биваше да се мярка пред очите им, обаче сдобиеше ли се пак с коне и с оръжия, можеше да залови Олд Шетърхенд и Винету заедно със спътниците им, което щеше да му донесе почести и слава. А ако после бързо предприемеше успешен поход срещу някакви врагове, независимо дали са бели

или най-близките му съседи, апачите, за да им вземе скалповете и амулетите, понесената ужасна загуба и страшен позор можеше да бъдат забравени и всичките му опасения и тревоги щяха да изчезнат. И така всичко зависеше от успешния изход на мисията, с която бе натоварен неговият внук и затова никак не е трудно човек да си представи с какво напрежение и нетърпение Токви Кава очакваше завръщането му.

Ето че настъпи моментът, когато на напрегнатото очакване щеше да се сложи край. Но това стана по начина, който бе толкова съкрушителен за вожда, че в мислите си той непрестанно бе пропъждал подобна възможност. Ако на Ик Сенанда се беше удало успешно да изпълни поръчението му, метисът трябваше да се върне с повече от сто коня и пушки, а също така да донесе дрехи и муниции за всички. В такъв случай той естествено щеше да вземе със себе си и неколцина други команчи, защото сам човек не е в състояние да се справи със стотина коне. Но ето че метисът идваше сам, съвсем сам като водеше за юздите само единствен товарен кон.

Щом го забеляза, меднокафеникавото обветрено лице на Токви Кава се обезкърви и стана пепелявосиво, а другите команчи забравиха голямата си радост от убитите бизони и не посрещнаха метиса с нито една дума за поздрав. Когато Ик Сенанда слезе от коня и се приближи до вожда, Мустанга се отдалечи малко настрани и седна до един храст на достатъчно разстояние от хората си, за да не могат да чуят какви вести му носят. Внукът му го последва, настани се до него и зачака да го заговори. Токви Кава се взря в лицето му с особен празен поглед и с предрезгавял от разочарование глас го попита:

- Къде са конете?
- Не ми дадоха – гласеше отговорът.
- Къде са стоте пушки и ножове?
- Не ги получих.
- Какво си донесъл?
- Само няколко пушки, няколко ножа, барут, олово и нови дрехи за теб.
- И нищо друго ли?
- Нищо!
- Тогава не си спазвал заповедите ми!
- Действах напълно според указанията, получени от теб.
- Издал си случилото се във Фъруд Камп.
- Нищо не съм издавал!
- Но не са изпълнили заповедите ми, а причината може да е само

там, че хората от племето ни вече знаят за нашия позор.

– Да, знаят.

– Тогава сигурно си се раздрънкарал, защото ние идваме право от Фъруд Камп и никоой преди теб не е могъл да отиде при команчите и да им го каже!

– И въпреки това когато се появих там, те вече знаеха всичко.

– От кого са го научили? Разбера ли кой е бил, ще му одера скалпа от главата още докато е жив!

Ръцете на Токви Кава се свиха в юмруци, а очите му замяха гневни мълнии.

– Ти няма да се сдобиеш с този скалп – отговори внукът му. – Огнения кон е тичал сто пъти по-бързо, отколкото сме вървели ние, и навсякъде е разнесъл вестта.

– Нима Огнения кон отива и при команчите-наини?

– Не, но той минава недалеч от техните пасища и спира на няколко места, наричани от бледоликите железопътни станции. Неколцина от нашите воители са посетили една от тези станции и са научили всичко.

– Уф! И Огнената вода и Огнения кон са изпратени от злия дух в земите на червенокожите мъже, за да им донесат гибел. Скоро всички хора от едната Голяма вода (Море, океан. Б. пр.) до другата ще знаят, че са ми взели и амулета, и косата, а така в бъдеще името ми, най-прославеното надлъж и нашир, ще се носи като вонята на мърша, от която не искат да ядат дори и лешоядите. Но аз ще си отмъстя, ще си отмъстя на всички, които ме превърнаха в мърша!

– Ти си прочут вожд и ще останеш такъв – успокои го внукът му. – Ние ще пленим Винету и Поразяващата ръка, а после ще нападнем апачите. Ще ги принудим да ни дадат скалповете и амулетите си, а щом отново се сдобие с амулети, ще можете да се върнете в ловните полета на племето си.

– Уф! А сега не можем ли?

– Не.

– Значи е имало съвещание по този въпрос, така ли?

– Да, имаше съвещание на всички възрастни воители и мъдри мъже.

– Прогониха ли ни от племето?

– Да.

– Уф, Уф!

Вождът покри очи с длан и дълго време остана в това положение. После отпусна ръка и каза:

– Аз съм богат. Защо не ми донесе нищо друго освен тези дрехи?

– Не биваше.

– Притежавам толкова много коне, а съм без кон. Нима ти забраниха да ми доведеш и един жребец?

– Да, така е.

При тези думи изпълненият с боязън поглед на Токви Кава се впи в лицето на внука му, и почти заеквайки от страх пред очаквания отговор, го попита:

– Но нима искат да задържат и моя черен мустанг, жребеца, който ми е по-скъп дори от живота?

– Да, и него.

Вождът скочи на крака, обзет от ярост. Той понечи да даде воля на гнева си, но Ик Сенанда предупредително вдигна пръст и с успокояващ тон му каза:

– Токви Кава е велик вожд. Той знае, че воинът трябва да се владее. Нима искаш нашите хора, които са отправили погледи към нас да си помислят, че не умееш да бъдеш господар на мислите и чувствата си?

При тези думи старият вожд пак седна на мястото си, но изминаха няколко минути, преди да си наложи поне външно да изглежда спокоен и да изрази съгласието си:

– Синът на дъщеря ми е прав. В момента няма да мисля за болката, която искат да ми причинят, но по-късно, когато се върна там, където сега ми забраняват да отида, няма да забравя никого от хората, накарали ме така да страдам. Носиш ли ми още някаква вест освен това, което вече чух?

– Не.

– Уф! Толкова много от старите воини се наричаха мои приятели и аз наистина ги смятах за такива: И от тях ли никой не ти е предал да ми кажеш нещо?

– Никой!

– Тогава те всички ще разберат как Токви Кава се отплаща за подобно коварно приятелство. Ти си ми внук и още млад, ала си храбър и притежаваш не по-малко хитрост от мен. Ако искаш да ми кажеш нещо, говори! Имаш ли някакво предложение?

– Не. Ти си човекът, който трябва да заповядва, а аз ти се подчинявам. Всичко, каквото кажеш, е добро и всичко, каквото решиш, ще бъде изпълнено от нас.

Метисът изрече тези думи с тон на най-искрена покорност, като сведе глава в знак на това, че поставя в негова услуга и мисълта, и физическата си сила, но един проникателен и безпристрастен наблюдател

например като Винету или Поразяващата ръка твърде вероятно щеше да забележи лекото, но издайническо потрепване на въглчетата на устата му. Както почти всички метиси, така и Ик Сенанда не бе човек, на когото можеш да се довериш. Ако станеше дума за собствената му изгода, той едва ли щеше да се съобразява с дядо си повече, отколкото с когото и да било друг. А и без да се вземе предвид роднинството им, Токви Кава го смяташе за най-добрия си приятел и имаше неограничено доверие в него. И в този момент Мустанга го гледаше с любов, доколкото можеше да става дума за любов в сърцето на вожда. Каза му: .

– Знам, че за мен би дал и живота си, и че докато си бил при нашето племе, си направил всичко възможно, за да предотвратиш прогонването ми. Не си виновен, че не си успял. Ела, нека се върнем при другите, защото те трябва да научат какво е решило племето!

Той не подозираще, че Ик Сенанда не само не беше направил нищо за него, а точно обратното – беше направил и говорил твърде много против него, защото най-голямото му желание бе самият той да стане вожд на наините. И така, двамата се върнаха при своите хора, които от поведението на Черния мустанг и внука му се бяха вече досетили каква вест бе донесъл Ик Сенанда. И понеже само след секунда вождът им я съобщил, те изпаднаха в най-дълбока покруса, защото и те се бяха надявали, че ездата на Ик Сенанда до тяхното племе щеше да има съвсем друг резултат. Макар че им бе минало желанието за каквото и да било, в този момент те почувстваха особено остро лошото положение в което бяха изпаднали, а с това и все по-ясно усещания глад, тъй че заповедта на вожда да потеглят нагоре по долината към мястото, където се намираще убитият от него дивеч, бе посрещната с нескрита радост.

Преди да тръгнат на път, разпределиха малкото донесени от Ик Сенанда пушки заедно с мунициите между най-добрите стрелци, тъй че сред тях вече имаше поне неколцина, които по отношение на изхранването и отбраната им можеха да направят нещо повече, отколкото с голи ръце.

Когато стигнаха при бизоните, разрязването на убитите животни стана доста бързо, понеже внукът на вожда беше донесъл колкото пушки, толкова и ножове. След като запалиха няколко огъня и всеки изпече своето парче месо, за наблюдателя, който не бе съвсем враждебно настроен към команчите, щеше да е цяло удоволствие да гледа как те започнаха да се „тъпчат“, ако искаме да употребим обичайния за този вид хранене израз.

Но когато се наситиха, вождът изобщо не им даде време да си

починат, а шом разпределиха помежду си останалото месо, незабавно тръгнаха на път, за да направят всичко възможно Олд Шетърхенд и спътниците му да не се изплъзнат от отмъщението им, като по този начин щяха поне отчасти да си възвърнат изгубената чест. За пълното възстановяване на престижа си трябваше да се сдобият и с нови амулети.

И тъй, отново тръгнаха пеша надолу по течението на потока, за да поемат после на юг покрай снишаващите се разклонения на Сиера Моро.

„Вървя“, „странствам“ или „ходя пеша“ за команчите са все думи, които употребяват с презрение, защото извън бивака те са винаги на кон. Който не може да язди, а е принуден да върви пеша, според индианските схващания стои много по-ниско от съществото, заслужаващо името човек. А ето че в този случай самите те бяха обречени на участта да си служат с краката за онази цел, за която са им дадени от природата. – да вървят. Единствено Ик Сенанда притежаваше кон, но и той не яздеше, защото имаше основателна причина. В лагера на наините беше разменил препъвация се бял жребец срещу по-хубаво животно, но от бързата езда то бе изтощено и трябваше да го щадят, защото нямаха друг кон, а той можеше да им бъде много полезен в случай на спешна нужда.

Следобед, когато индианската колона се движеше през тревиста равнина, команчите се натъкнаха на една дия, която бе оставена от значителен брой ездаци. Сигурно са били над двайсетина и то все бели, понеже всички коне бяха подковани, а посоката им съвпаднаше с посоката на индианците. От особеностите на следите ставаше ясно, че конниците бяха минали отгук преди не повече от час. Тези следи зарадваха команчите немалко, защото те веднага си помислиха да нападнат хората. Това бе за тях изгоден случай да си набавят коне и оръжия, и ето защо с голямо усърдие се заеха да преследват ездачите.

След като дирите доста време водиха успоредно на планините, покъсно те се приближиха до тях и привечер навлязоха между възвишенията. Когато Токви Кава забеляза това обстоятелство, той каза на внука си:

– Тези бледолики не са неопитни хора. Понеже скоро ще се стъмни, са свърнали към близките височини, за да не се видят принудени да пренощуват в откритата прерия, където огньовете им ще се виждат отдалече. Следователно навярно няма да ни е много лесно да ги изненадаме и победим, още повече, че имаме толкова малко оръжия.

– Pshaw! Ние сме три пъти по-многочислени от тях и каквото не може да се постигне със сила, ще го постигнем с хитрост.

– Хитростта винаги върши повече работа от силата, и това важи сега особено за нас. Не бива да забравяш, че от глад воините ни са изтощени. Преди да решим какво да направим, ще трябва тайно да се промъкнем до бивака на бледоликите.

Планините бяха покрити с гора, от която отделни групи дървета и храсти се спускаха в равнината. Когато команчите се добраха до един такъв хресталак, те си избраха подходящо място за бивак, а след това вождът и Ик Сенанда тръгнаха, за да открият къде са белите. Вече бе започнало да се смрачава, поради което можеха да предположат, че няма да им се наложи да вървят много надалеч.

Предположението им се оказа съвсем правилно, защото с безкрайна предпазливост се бяха промъквали не повече от петнайсетина минути, когато надушиха миризма на дим.

– Наблизо са – прошепна старият вожд на внука си, – но ще трябва да изчакаме, докато съвсем се стъмни.

След падането на нощта те продължиха да се промъкват напред. Скоро доловиха ромоленето на малко поточе, а после между клоните и дърветата проблясна светлината от огън, около който белите бяха насядали в кръг. Близко до тях имаше тревиста полянка, където се намираха конете. Макар че хората току-що се бяха настанили да бивакуват, животните се охраняваха от двама мъже, които държаха пушките си готови за стрелба. Това бе сигурен признак, че команчите си нямаха работа с новаци или с непредпазливи хора.

За опитни индианци изобщо не беше трудно да се промъкнат съвсем близо до белите, защото дебилите дървета предлагаха превъзходно прикритие. Дватама съгледвачи продължиха да пълзят, докъдето им позволяваше собствената безопасност, след което се озоваха всеки зад едно дърво толкова близо до лагера, че не само ясно виждаха белите, но дори можеха да чуват всяка тяхна дума.

Изглежда предводител на белите беше един възрастен мъжага със загрубяло от дъжд, слънце и вятър лице, със снежнобяла коса и светлосива дълга брада. Той бе извънредно характерна личност с остри черти на лицето и нямаше съмнение, че бе преживял не едно и две приключения. Въпреки възрастта бдителният му поглед издаваше младежка жизненост и когато говореше, в гласа му личеше такава решителност и превъзходство, като че бе свикнал винаги да заповядва. Както чува двамата индианци, колкото и странно да бе, спътниците му се обръщаха към него с „Ваше Величество“.

Почти без изключение останалите бяха мъже, по чиято външност

от пръв поглед се виждаше, че притежават необходимия за Дивия запад опит. Най-младият измежду тях беше слаб и строен, изключително източен на височина блондин, който изглежда беше „enfant gate“ ((фр.) – глезено дете. Б. пр.) на компанията и обичаше непрекъснато да я развесеява с приказките си. Името му беше Хум, а няколко пъти го нарекоха и Дългия Хум. Точно когато съгледвачите заеха местата си, го чуха да казва:

– Ваше Величество, сигурно се чувствате в безопасност, защото не поставихте никакви стражи. Струва ми се, че тук някъде започват земите на команчите. Да не би да ви се иска тези достопочтени джентълмени да ви лишат и от трона, и от живота?

– Моят трон е ей това място, където съм седнал и много ми се ще да видя червенокожия, който ще успее да го измъкне изпод мен. Та нали се намирам в компанията на точно трийсет мои поданици, всеки един от които е герой и истински Байяр. (Байяр (1476–1524) спечелил си славата на най-храбрия френски рицар във войните на френските крале в Италия. Б. пр.) Но за команчите си прав, драги Хум. Искях само да ви дам време да се нахраните. После както обикновено ще поставим пазачи. Ще спим седем часа, ще се сменяме на всеки час, следователно на пост ще могат да застават едновременно по четири души. Това е напълно достатъчно, ако не стоят на едно място, а непрекъснато обхождат своя четвърт участък от кръга. Ще спазваме този порядък и занапред, докато стигнем до планините Сан Хуан.

– Където ще станем милионери! – добави Хум и весело се разсмя.

– Макар сега да се смееш, аз вярвам, че наистина ще станем милионери.

– Понеже за мен наследството на богатия ми чичо е напълно загубено, няма да имам нищо против, ако ми разрешиш да унаследя още по-богатия щат Колорадо.

– Well! Тъй като пак го споменавах, я ни разкажи каква е всъщност историята с този чичо? Той ли те лиши от наследство? Понеже си толкова свестен човек, това не би трябвало да му се прости дори и на оня свят!

– Не ме е лишавал от наследство и все пак ми го отне. Той минаваше за богат, защото умееше да създава такова впечатление за себе си. А баща ми, макар че беше добър търговец, не я докара доникъде. Веднага ще чуете защо. След смъртта си освен дългове той не ми остави и пукнат цент. Чичо ми, който нямаше деца и когото помолих да ми помогне да си стъпя на краката, ме отпрати с утешението, че аз ще бъда неговият

универсален наследник. Продължих да се мъча още няколко години, докато и той умря. Освен напълно празната си каса този човек ми завеща и счетоводната си книга. Пъхнах носа си в нея и скоро ме хвана хрема, и още каква! Милият ми чичо е бил достатъчно хитър да поддържа моя добродушен баща дълги години да работи за него, без да му плати нито един-единствен долар. Баща ми е вярвал, че спечелените от него пари са на сигурно място при брат му, а когато малко преди смъртта си узнал всичко, не е искал да разкрие подлостта на чичо ми за да не го излага пред хората. Ето как не можах да наследя от него и един долар, а изгубих и парите, които бих получил от моя баща, ако не е бил толкова доверчив.

– Хубав чичо, няма що! А как се казваше?

– Хич не ме интересува, не го знам!

– Какво? Не го знаеш ли? Но нали фамилното име трябва да е също като твоето!

– Разбира се.

– Е, добре! Сигурно не си забравил собственото си име! Ние те наричаме Дългия Хум. Още не си ни казал какво означава Хум, а фамилното си име продължаваш да премълчаваш. Защо?

– Защо ли? Ами защото съм веселяк и не обичам да се ядосвам, а щом чуя името си, винаги ме хваща яд.

– И каква е причината?

– Ами то звучи много смешно, още повече за слуха на американците.

– Хм! Щом имаш толкова ясно изявено чувство за красиво звучащи думи, ние не можем да имаме нищо против, но що се отнася до изпарилото се наследство, то можеш да се утетиши с мисълта, че горе в планините Сан Хуан в Колорадо ще бъдеш стократно обезщетен!

– И да не е стократно, все ще намериш нещичко, Ваше Височество, защото вие не сте човек, който ще води за носа почтени люде толкова надалеч в Скалистите планини.

– Не, наистина не съм такъв човек. Ето тук в джоба ми се намира картата за местонахождението на мината. Тя ще ни направи богати, много богати, макар и не чак дотам като да речем, ако имахме късмета да открием в Сиера Моро направо приказната Bonanza of Ноака.

– Често съм чувал да говорят за нея. Странно име! „Бонанса“ е испанска дума, „of“ е английска, а „Ноака“ изглежда е индианска. Нали?

– Да.

– Какво ли означава тя?

– Не мога да кажа, защото все още не съм намерил човек, който да знае и да е в състояние да я преведе. Но бонансата наистина съществува и стотици гамбусино (Златотърсачи. Б. пр.) са се опитвали да я открият. Неколцина от тях са стигнали толкова близо до нея, че са намирали големи златни късове, но досега на нито един човек не се е удало да открие самото място, където златото се намира масово. В момента сме точно във въпросната местност и когато утре продължим пътуването си, ще минем през местата на споменатите находки. Дори е възможно биваът ни да е разположен съвсем близо до прочутата бонанса. Представете си само ако някоя щастлива случайност ни помогне да я намерим!

Тези думи наелектризираха всички присъстващи. Разнесоха се какви ли не възклицания, а развеселеният Хум се обади:

– Ще си мисля за нея, докато заспивам. Може би така ще ми се присъни и после ще ви покажа къде е. В такъв случай ще можем да се откажем от нашите мини горе в планините на Колорадо, а? Какво мислите по въпроса, мешърс?

– Естествено, че можем – отвърна негово величество. – Намеря ли веднъж тази Bonanza of Ноака, няма да се колебае и миг да подаря някому плана, дето е в джоба ми. А не е ли направо неразбираемо, че е възможно да съществуват хора, които знаят къде е бонансата и въпреки това не я експлоатират?

– Че кой е този човек? Има ли такива хора? Истина ли е? – заваляха наоколо въпроси.

– Да, истина е, има индианци, които знаят мястото, но от омраза към белите го държат в тайна. Само когато им се наложи да купят нещо от бледоликите, те отиват там, за да вземат шепа дребни нъгитс. Но не се докосват до по-големите късове злато. Именно тук по тези земи се срещат колкото щеш такива безкрайно глупави и откачени хора. Неотдавна в Албъкърк разговарях с едно отче, което се запознало в Estrecho de cuarzo (Кварцовата теснина) с някакъв червенокож. Индианецът бил гладен и отчето му дало хляб и месо. Тогава червенокожият измъкнал от пояса си кожена торбичка и му подарил късче чисто самородно злато, значи един нъгит, който тежал поне петдесет грама, а торбичката била пълна с такива късчета, чиято стойност възлизала на огромна сума. Какво ще кажете, а?

Чуха се най-различни отговори, изразяващи учудването на слушателите, а един от най-практичните се осведоми:

– Нима отчето не го е разпитало?

– Разбира се, че го е разпитало, но естествено не получило никакви

сведения, а само краткия отговор: „Взел съм ги от Bonanza of Ноака, сбогом!“ Ще не ще, отчето трябвало да се задоволи с тези думи, а онзи обесник бързо изчезнал.

– Но отчето е трябвало да го задържи и принуди да му издаде бонансата!

– Отчето ли, един свещеник? Не бива да постъпва така, нали ще е в противоречие с неговата служба и учение!

– Какво ме интересува служба и учение! Ако аз срещна такъв индианец и той не ми каже нищо, ще го наръгам с ножа си. Да, и то без никакви угризения на съвестта.

– Аз пък не бих го наръгал току-така, защото не е необходимо да ставам убиец, а и след като умре, тогава съвсем няма да може да ми даде каквито и да било сведения. Не, аз бих постъпил иначе. Има други, по-добри и съвсем сигурни средства, с които да накараш един толкова мълчалив и потаен индсман да проговори!

– А къде се намира Estrecho de cuarzo? Знаете ли, ваше величество? И какво означава това име?

– То е испанско и има смисъла на Теснина, клисура на кварца. Знам къде е мястото и най-откровено ще ви призная, че и аз съм от хората, които напразно търсиха Bonanza of Ноака. Дори съм бил в Естрехо, но не открих абсолютно нищо, макар да можех да се закълна, че съм близо до находището. Помислете само за името! Кварц! Та това е тъкмо онзи минерал, в който обикновено се намира златото. И теснина! Тази дума ни посочва най-ясно как е възникнала бонансата! По-рано в теснината е имало водопад, който е промивал златните късчета и зрънца от скалите и ги е събирал в една дупка. И сега те лежат там и струват много милиони. Нужно е само да бръкнеш и да ги извадиш, стига да знаеш къде се намира дупката. Тази мисъл направо може да те влуди. Ако това ще ви достави удоволствие утре мога да ви покажа Estrecho de cuarzo, тъй като и бездруго пътят ни минава наблизо.

И тези думи предизвикаха силно вълнение, което изглежда нямаше скоро да премине. Предводителят им реши да сложи край на сцената, като заповеднически каза:

– Хайде, сеньори, стига толкова! Вече се нахранихте и сега, ще трябва да определим четирите поста, понеже нямам никакво намерение да проявявам доверчивост към команчите, особено когато не са ми пред очите. Разговаряте толкова високо, че може да се чуе на цяла миля. Ако не се успокоите и не пазите тишина, утре няма да видите Естрехо, давам ви думата си, а вие знаете, че винаги държа на нея!

– Well. Ще имате желаното спокойствие, Ваше Височество – обади се Хум с привичния си весел глас. – И тъй, дръжте си устата затворена, джентълмени, сеньори и мешърс! Нали чухте, че искам да спя и да сънувам бонансата! Който ми смущава съня, утре няма право да получи и едно златно късче. И така, лека нощ. Ваше Величество, лека нощ!

Той намести седлото си като възглавница, изпъна се на земята, постави съвсем близо до себе си заредената пушка и затвори очи.

– Хайде, ела! – прошепна Черния мустанг на внука си. Двамата предпазливо се отдалечиха и наистина бе крайно време, защото постовете станаха и тръгнаха да заемат местата си. Само след половин минута един от тях мина съвсем близо край мястото, където бяха лежали скрити съгледвачите. Ако все още бяха там, той непременно щеше да ги забележи.

Когато бивакът на белите остана достатъчно далеч зад гърба на двамата индианци, Мустанга спря и попита придружителя си:

– Разбра ли всичко?

– Да.

– Аз не разбрах всяка дума, но общият смисъл на разговора ми е ясен. Утре ще вземем скалповете, конете и оръжията на тези бледолики, както и всичко друго, каквото носят със себе си. Уф!

Команчът изрече последните си думи толкова решително, сякаш цялата работа бе в кърпа вързана. Ик Сенанда не беше чак толкова убеден в успеха им. Той предупреди вожда:

– Ти сигурно си видял и чул, че тези бледолики не са грийнхорни, които ще се оставят лесно да бъдат надхитрени!

– Но аз все пак ще ги надхитря!

– Смятам, че е по-добре да ги нападнем още днес.

– Ти говориш като млад воин, а аз като мъдрец, който се е научил всичко внимателно да премисля. Четири поста непрекъснато обикалят бивака и ще ни забележат. Освен това тези мъже спят с пушка в ръка и ще застрелят мнозина от нас. А на мен ми се иска да щадя воините ни, за да не заслужа нови упреци, когато се върна при племето си. Тук не бива да се пролее кръвта на нито един команч.

– Тогава съм страшно любопитен да разбера как ще го осъществяш!

– Нали чу разговора им за бонансата?

– Да.

– Тази бонанса не ми е известна, от никого не съм чувал името ѝ,

но знам къде се намира нашето Шапо Гаска, Скривалището на златото.

– Уф! – изплъзна се от устата на метиса. – Какво имаш предвид с това скривалище?

– Не се ли досещаш?

– Не.

– Ти го знаеш не по-зле от мен. Препуснеш ли сега натам, можеш да пристигнеш при Естрехо още утре на разсъване. Аз ще вървя през цялата нощ с нашите воители, за да успея по същото време да се озова там.

– Ще бъдеш ли наблизо, когато се появят бледоликите?

– Даже много по-рано. Ще дойда още сутринта или пред-обед, а те ще пристигнат едва привечер. Внимавай да чуеш какво ще ти кажа! От Шапо Гаска ще вземеш толкова нъгитс, колкото са необходими за целта ни, ще отидеш до Естрехо и след като ни оставиш коня си, ще се разположиш на такова място, че белите да те намерят. Те трябва да видят златото и тогава ще започнат да те разпитват за бонансата. Отначало дълго ще се опъваш, но най-сетне ще им издадеш мястото, ще ги заведеш до Естрехо и ще ги вкараш в теснината, където ще ги обградим така, че изобщо да нямат възможност нито да се съпротивляват, нито да избягат.

– Уф! – възкликна Ик Сенанда и едва успя да скрие усмивката си. – Това си го научил от Олд Шетърхенд!

– Умният воин се учи дори от най-върлите си врагове! Ние ще приготвим много дърва за поддържане на огъня. Щом бледоликите се озоват в Естрехо, ще преградим входа с насечените клони и ще ги запалим. Така бледоликите ще се окажат в плен също като нас в Бърч Хоул и ще бъдат принудени да се предадат.

Ик Сенанда не каза нито дума, а се замисли.

– Не харесваш ли плана ми? – попита го дядо му.

– Харесвам го, защото измисленото от Поразяващата ръка винаги е безукорно, но в него има нещо, което ме тревожи.

– Какво е то?

– Белите ще ме убият.

– Няма.

– Съвсем сигурно е!

– Не е! Да не мислиш, че ще изпратя сина на дъщеря си срещу една опасност, която ще му струва живота?

– Мисля, че го правиш неволно, без да знаеш, че така ще стане. Щом тези хора разберат, че са измамани, естествено ще си отмъстят на мен като на предател.

– Няма да могат да си отмъстят, защото няма да бъдеш в ръцете им, а ще избягаш, преди да са осъзнали, че са пленници.

– Та нима ще имам възможност да се измъкна, щом ме вържат?

– Да не мислиш, че ще те вържат?

– Да. Нали привидно ще бъда принуден да им издам бонансата. За тях ще е ясно, че го правя против волята си и именно затова ще се погрижат да им бъде сигурно в ръцете.

– Но не и като те вържат. Нали ти нямаш кон, а те имат. Ще са уверени, че ако речеш да бягаш, само след няколко крачки ще те догонят и затуй няма да те вържат. Щом се озоват в Естрехо, ти внимателно ще наблюдаваш изхода и забележиш ли, че се появяваме с насечените кло-ни, незабавно ще се втурнеш към нас.

– Ами ако все пак ме вържат? Какво да направя тогава, за да се изпълна от отмъщението им?

– Нищо. Това е изключено, но ако все пак стане, ти ще се държиш най-спокойно и ще разчиташ на мен.

Изглежда метисът не се успокои напълно. Вождът продължи усилията си да разсее опасенията му и най-сетне това му се удаде, особено след забележката:

– Дори и да те пленят и вържат, дори и да не успееш да им се изпълнеш, аз ще преговарям с тях пак, както и Олд Шетърхенд преговаря с нас в Бърч Хоул. Естествено първото ми условие да ги пощадя ще бъде твоето освобождаване.

– Ще ги пощадя ли? Струва ми се, че искаше да ги избиеш, а?

– Така и ще направя. Към такива врагове не е необходимо човек да спазва дадената дума. Нима бледоликите са били някога искрени и честни към нас?

– Не са били.

– Значи си съгласен с мен?

– Да. Ще направя каквото искаш, защото ти не можеш да изоставиш в беда сина на дъщеря си, а после всички воители на команчите ще прославят смелостта ми, с която съм рискувал живота и свободата си, за да предам в ръцете ти тези бледолики мъже.

– Тогава ела!

Те се върнаха при очакващите ги команчи. С кратки думи Черния мустанг им съобщи какво бяха видели и чули, както и какво беше решил. При новите обстоятелства индианците нямаха възможност нито да си отпочинат, нито да поспят, а ги очакваше напрегнат и изморителен нощен поход, но въпреки това те посрещнаха речта на вожда си с

ликуване, което разбира се не се изрази в силни викове и възклицания. Предлагаше им се възможност да се сдобият с коне, оръжия и с повече от трийсет скалпа, а така поне една част от тях щеше донякъде да възстанови честта си. Само след броени минути те поеха към Естрехо де куарсо, а метисът пришпори коня си към Шапо Гаска на своя дядо.

Пътят на команчите беше труден, защото една голяма част от него трябваше да изминат през нощта, а и бяха принудени да вървят през труднопроходими местности, тъй като по-удобните и по-хубави маршрути твърде вероятно щяха да бъдат използвани от белите, които лесно можеха да забележат останените от индианците следи.

И така, команчите неуморно преодоляваха през цялата нощ планини, труднодостъпни долини и проломи. Когато се развидели, те спряха за кратко време да си поотдъхнат и да изядат по едно парче студено бизонско месо. После отново продължиха и то с такова усърдие, че когато предобедът се преполови, те се озоваха съвсем близо до Естрехо .

Тази местност беше много удобна за техните цели. От запад на изток се простираше тясна планинска верига, покрита с гъста гора. Малко преди самия си край веригата бе пресечена от север на юг от пролом, образуван както от продължителната бавна дейност на водата, така и от внезапно развихрили се вулканични сили, отцепили отвесно последната част от планината. И така, споменатата верига завършваше с един губещ се в равнината нос, най-крайната част от който бе като отсечена. Вече казахме, че носът бе покрит с гъста гора, обаче по съвсем естествени причини отрязаният му връх беше напълно гол. Той се състоеше от твърда кварцова скала, в чиято компактна маса се връзваше, водейки надолу, доста дълбок улей, широк на места не повече от десетина крачки, за да завърши внезапно пред отвесно издигаща се стена. И скалите от двете страни на този улей бяха толкова гладки и стръмни, че нямаше нито едно-единствено място, откъдето можеше да се изкачат хора. Изглежда сякаш тук природата бе работила с огромен трион, за да не остави за човешкия крак никаква опорна точка. Не се виждаше никакво дърво, нито храст и изобщо никакво растение, което да е успяло да намери място за корените си, или каквато и да било подхранваща почва.

Този тесен пролом беше наречен Естрехо де куарсо и именно за него „величеството“ бе споменал, че сигурно е образуван от съществувалия някога водопад.

След пристигането си команчите се оттеглиха в гората, без да се приближават до входа на Естрехо. Постъпиха така, за да не оставят никакви следи. Само вождът отиде до теснината да се убеди, че той и

хората му се намираха сами в тази местност. Когато се върна при воините си със задоволителен резултат, те вече усърдно се бяха заловили да събират необходимите за огъня сухи клони и да ги връзват в удобни за носене наръчи.

Малко по-късно те забелязаха метиса, който се приближаваше, яздейки през равнината. Той нямаше как да знае точно на кое място се намират и затова му извикаха. След като остави при тях съвсем изтощени си кон, който не биваше да бъде забелязан от белите, Ик Сенанда показва на Мустанга донесените нъгитс, а вождът му даде още няколко подробни указания как да се държи. После метисът се отдалечи, за да започне да играе своята не съвсем безопасна роля. Тъй като бяха доста хора, скоро команчите събраха повече дърва, отколкото бяха необходими за целите им и тогава вече можеха да си починат от напрегнатия и тежък поход. С алчно напрежение те зачакаха пристигането на бледоликите.

Белите съвсем не подозираха, че в Естрехо ги дебне толкова голяма опасност. Понеже нямаха бърза работа, на следващия ден те спаха до късно и напуснаха бивака си, без да забележат никаква следа от двамата врагове, които се бяха промъкнали до тях и ги бяха подслушали. Белите яздиха до обед, когато стана много горещо и затова позволиха както на конете, така и на себе си един час почивка. После продължиха ездата, докато най-сетне стигнаха на около три английски мили от Естрехо. Пътят им се спусна в една падина, където растеше самотно дърво. Предводителят на групата, който заедно със своя любимец Хум беше начело, посочи натам и каза:

– Виждате ли онова дърво ей там долу? Познато ми е. То ми служи за знак, по който разбирам, че ако продължим да яздим, както досега, още един час, ще стигнем до Естрехо.

При тези думи мъжете насочиха погледи към дървото и един от тях, който имаше много остро зрение, се обади:

– Ваше Величество, освен дървото виждам и още нещо. Ако не се лъжа, в сянката му лежи някакво животно, а може и да е човек.

– Хм! Сам-самичък човек тук, в тази толкова затънтена и все пак тъй опасна местност! Да не би да е някой Гамбусино, който е чул за бонансата и търси наоколо злато? Я да го огледаме по-внимателно!

Съвсем скоро разбраха, че това наистина не е животно, а човек, който беше легнал в сянката на дървото и изглежда спеше. За да го изненадат, предводителят и неколцина от хората му слязоха от седлата и тихо се отпавиха към него, докато другите съвсем бавно ги следваха на конете.

Сигурно човекът спеше много дълбоко, защото не чу приближаващите се хора, които, щом стигнаха до дървото, незабавно го обградиха. Парче кожа, сгънато като торбичка, бе пхнато в пояса му, ала една част стърчеше навън и понеже се беше леко разтворила, погледите на белите успяха да съзрат късче чисто самородно злато с големината на едър лешник.

– Tempestad! (По дяволите, мътните го взели! Б. пр.) – изплъзна се от устата на предводителя. – Този човек има нъгите! Той е мелез, навярно е метис. Нъгите! Тъй близо до Естрехо! Да не би...!? Веднага трябва да го поразпитаем!

В този момент се приближиха и ездачите. Конският тропот събуди човека. Той отвори очи, видя белите и силно изплашен, скочи на крака. Сякаш неволно ръката му бързо посегна към пояса. Той почувства, че кожената торбичка се е поизмъкнала навън и я натика обратно тъй припряно и смутено, че и да не беше видял златото, човек неминуемо щеше да заподозре нещо нередно. Естествено този метис не беше никой друг освен Ик Сенанда, който отлично играеше ролята си. На споменатото място бе очаквал белите, още отдалеч ги забеляза и се престори на заспал. Нарочно беше поставил торбичката така, че да се разтвори. Вниманието на бледоликите трябваше веднага да бъде привлечено от обстоятелството, че метисът притежава злато. Незабавно и без каквото и да било подозрение те влязоха в поставената от него мрежа. Предводителят им строго го попита:

– Мога ли да знам, кой си ти, получервенокожи хлапако?

– Казвам се Ято Инда – отвърна метисът. Той използва името, което носеше още във Фъруд Камп, понеже то будеше по-голямо доверие.

– Ято Инда ли? Ако не се лъжа, това име означава Добрия мъж. Кой е баща ти?

– Един бял ловец.

– А майка ти?

– Дъщеря на апачите.

– Тогава името е вярно. Ами защо се скиташ из тази местност, която е в земите на команчите и където няма никакви апачи?

– Моето племе не може повече да ме търпи у дома.

– Защо?

– Защото съм приятел на бледоликите.

– Хм! Значи си прокуден? И това сигурно е вярно, защото имаш само един нож. Значи са ти взели пушката.

– Ято Инда ще отиде при бледоликите и там ще си купи пушка.

– Аха! Обстоятелството, че индианците са те прокудили, е препоръка за нас, но ако искаш да си купиш пушка, трябва да имаш пари, нали?

– Ято Инда няма нужда от пари.

– Тъй ли? Да не мислиш, че ще ти я подарят?

– Не. Бледоликите нищо не подаряват. Обаче те са доволни и ако за пушките и Огнената вода получат злато вместо пари.

– А-а, Огнена вода! Изглежда ти я пиеш с голямо удоволствие, а?

– Така е! – отвърна метисът с най-искрения и най-откровен тон, каквото изобщо може да има.

– Значи нямаш пари, но затова пък притежаваш нъгитс. Тъй ли е?

– Ято Инда няма злато, но ще търси, докато намери.

– Звучи така, сякаш си решил да откриеш прочутата Бонанса ъф Хоуака!

Негово величество си въобразяваше, че е подхванал много хитро разговора. Далеч по-хитрият метис не го извади от заблудението му, а като придаде на лицето си глуповато горд израз, отвърна:

– И моят бял брат ли е чувал за тази бонанса? Изглежда той я смята за лъжа, за някаква измислица.

– Наистина е така, защото изобщо не е възможно на едно място да има събрано толкова злато, както казват.

– Уф! – възкликна метисът още по-самоуверено. – Не е лъжа, бонансата действително съществува.

– Действително ли? Да не би да знаеш къде е?

– Да, знам и... уф, уф, уф! – прекъсна се той изплашено и опита да поправи грешката си. – Знам, че съществува.

Човек лесно може да си представи с какво голямо напрежение белите следяха този разпит и какъв вътрешен триумф изпита предводителят им, когато метисът се издаде по такъв начин. „Величеството“ направи една крачка към Ик Сенанда и рече:

– Ти изплю камъчето, каза повече, отколкото искаше. Не само знаеш, че бонансата ъф Хоуака съществува, но дори знаеш къде се намира!

Той изрече тези думи със съвсем друг тон, за да сплаши метиса и изглежда това му се удаде, понеже, изпаднал сякаш в голямо затруднение, Ик Сенанда със запъване отговори:

– Аз... аз... не знам... не знам, защото аз... не бива... да..

– Не бива да го казваш нали? Ето че си призна, сега вече те спиха, момчето ми!

– Не... не... не! Нищо не знам!

– Млък! Знаеш! Къде е бонансата? Ще признаеш ли? Ще кажеш ли

истината?

– Аз... няма какво да признавам, защото... защото нищо не знам!

– Тъй! Подлец такъв, сега ще ти докажа, че ни лъжеш. Внимавай!

С бързо движение той посегна към пояса му и измъкна кожената кесийка. Понеже кожата не беше зашита, а само сгъната, тя се разтвори и съдържанието ѝ се изсипа на земята – повече от една шепа нъгитс. Ужасеният метис извика светкавично и се наведе да събира пръсналите се златни зърна. Но белите бяха още по-бързи от него. Най-близкостоящите се хвърлиха на земята и грабнаха златните късчета преди Ик Сенанда да успее да се добере макар до едно от тях. „Негово величество“ го сграбчи с две ръце, рязко го изправи на крака и му кресна:

– Видя ли, негоднико, как те уличихме в лъжа? Откъде имаш тези нъгитс?

Метисът отвори уста, но нищо не каза, преструвайки се, че от уплаха изобщо не може да продума. Едва след като въпросът му бе зададен неколкократно, той с мъка изпелтечи:

– Тези... тези нъгитс... ги намерих.

– Разбира се! Това и ние го знаем! Но къде?

– Там... там... вчера... намерих торбичката там, в гората...

– В гората ли? Торбичката? Долен лъжец! Никой няма да захвърли в гората такава кесийка, пълна с нъгитс. Ти си взел златото от бонансата и веднага ще ни кажеш къде е тя!

– Това... това... не мога!

– Аха! Но аз незабавно ще ти докажа, че можеш! Давам ти единадесет минути. Ако и тогава не ми отговориш, ще получиш в тялото си толкова куршуми, колкото пушки виждаш наоколо. И тъй, решавай!

Белите насочиха дулата на оръжията си към него. Тогава с превъзходно изиграна уплаха той извика:

– Не стреляйте, не стреляйте! Нали чухте, че съм приятел на бледоликите! Ето защо трябваше да напусна племето си без кон и пушка. Нима заради това на всичко отгоре ще ме убиеете?

– Не заради това, а защото отричаш. Ако действително си приятел на белите, докажи го с искреността си!

– Нямам право! На червенокожите мъже е строго забранено да издават бонансата.

– Но ти не си индианец, а метис и следователно на теб не ти е забранено. Ако аз например бях изгонен от племето си индсман, щях на всяка цена да се опитам да си отмъстя. Сега на теб ти се предлага много

удобен случай за отмъщение, като ни кажеш къде се намира бонансата.

– Отмъщение ли? Ах... а-а... уф! Да, отмъщение! – извика той, сякаш едва сега му бе хрумнала друга, по-добра мисъл.

– Ами да, отмъщение, отмъщение за небивалата обида, която са ти нанесли!

Метисът все още стоеше нерешително. Изражението му ясно показваше, че в него се води вътрешна борба и след като белите известно време окуражително го увещаваха, вече с известна готовност в гласа заяви:

– Ако аз... дори и да исках... все пак не мога... не мога да я издам!

– Защо?

– Защото... защото... просто защото съм прокуден от племето си и никога повече не бива да се връщам там. Аз трябва да отида при бледоликите и да живея при тях. Но затова се нуждая от пари, от много пари, понеже за всяко нещо ще трябва да им плащам. А издам ли ви бонансата, вие ще ми отнемете тази възможност!

– Ама че глупост! Незабавно ще разбереш каква огромна глупост е това. Колко злато има в бонансата?

– Уф! – възкликна метисът, обзет от мним, сякаш необмислен възторг. – То е толкова много, че и петдесет коня няма да могат да го отнесат.

– Възможно ли е? – буквално изкрещя „Негово величество“. – Истина ли е? Истината ли казваш?

– Да. Виждал съм златото.

– Кога?

– Често, а тази сутрин отново го видях.

– Хора, чувате ли? Чухте ли? За Бога, съвземете се и гледайте да не откатите! Такова огромно количество злато! Та то ще стигне да купим целите Съединени щати! А този глупак си мисли, че има нужда от цялото злато, за да си набави пушка и Огнена вода! Човече, а аз ти казвам, че ако имаш макар само толкова злато, колкото съумееш да носиш в шепите си, ще можеш да си задоволиш и най-големите желания, а Огнена вода ще пиеш до края на живота си! Но ти съвсем няма да получиш толкова малко. Покажеш ли ни бонансата, ще делим поравно. Ти ще получиш едната половина, а ние другата. После ще можеш да се изсмееш на всичките твои апачи и да живееш по-разкошно и от президента, когото вие наричат Белия баща!

– По-разкошно и от... Великия бял баща? Наистина ли? – попита метисът с такова радостно опиянение, сякаш си представяше живота на президента хиляда пъти по-блажен от живота във Вечните ловни полета.

– Да, да! Заклевам ти се в най-святото, което имам! После ще можеш да си набавиш всичко, каквото ти сърце пожелае.

– И Огнена вода, колкото искам ли?

– Много, много повече Огнена вода, отколкото може да се побере в Мисисипи! Само кажи бързо, ама бързо, къде се намира бонансата!

Лицето на метиса просияваше все повече и повече. Беше ясно, че съвсем малко му трябваше още, за да издаде безценната си тайна, но все пак той изказа своето последно опасение:

– Вие сте над трийсет воини, а аз съм сам и без оръжия. Ако ви покажа бонансата, ще вземете всичко и ще ме изгоните, тъй че ще остана с празни ръце!

– Но това са глупости, стократни и хилядократни глупости! Ние сме почтени хора и ще ти дадем половината. Вече го казах и ще удържа на думата си! Но не ни ли издадеш бонансата, безмилостно ще те застреляме и то незабавно, намясто, ей тук на, където си застанал. И тъй, избирай, но избирай бързо! Или смърт, или толкова много Огнена вода, колкото да имаш да пиеш до края на живота си!

„Негово величество“ бе извънредно много възбуден, а и останалите бели бяха в същото състояние. Над петдесет конски товара чисто злато! Човек едва ли можеше да си го представи. Жадните им погледи буквално се бяха впили в лицето на метиса. Изглежда повторната заплаха със смърт, както и обещанието за цяла река като Мисисипи, пълна с Огнена вода, накараха Ик Сенанда да вземе бързо решение. За безумна радост на всичките трийсет и един мъже той отговори:

– Ято Инда ще ви се довери, ще повярва, че ще му разрешите да вземе половината от златото и затова ще ви покаже мястото, където се намира бонансата Хоуака.

При тези думи избухна всеобщо ликуване, такова ликуване, каквото уестманът обикновено нарича с думата „shout“. (Вик, крясък; викам, крещя. Б. пр.) Дори „Негово величество“ размаха ръце из въздуха като вятърна мелница и заподскача от радост въпреки възрастта си, въпреки сивата брада и снежнобялата коса. Само един-единствен човек притежаваше достатъчно самообладание, за да овладее донякъде голямата си възбуда. Това беше Дългия Хум, чието лице наистина също просия от радост, но който продължи да вика сред невъобразимия шум на другите дотогава, докато най-сетне го чуха:

– Милорди и джентълмени, сеньори и мешърс! Предстои ни да изживеем небивало щастие, но от това не бива да страда почтеността ни. Обещахме на този човек половината от златото и ми се струва, че трябва

да спазим обещанието си! Позор за онзи, който не споделя същото мнение!

– Да, да, да! – извика през смях „Негово величество“. – Да, да, да! – засмяха се и останалите.

Смехът им показваше съвсем ясно, че думата „позор“ въпреки всичко нямаше да им попречи да извършат вече тайно замисленото. Метисът се престори, сякаш кикотът им изобщо не му прави впечатление, а още по-малко пък може да разклати доверието му в тях. Напротив, той заяви следното:

– Ако сега тръгнем към бонансата, няма да е нужно да яздите кой знае колко надалеч.

– Не е ли далече? – попита „величеството“. – Тъй си и мислех! Бонансата се намира в Естрехо, нали?

– Да.

– Тогава ще я намерим и без твоята помощ!

– Няма да успеете – самоуверено отвърна Ик Сенанда. – Въпреки всичко може да търсите дълги години и пак нищо да не откриете.

– Тогава тръгвай и ни води! Но не се опитвай да офейкаш! Незабавно ще бъдеш пронизан от трийсет и един куршума!

Метисът се престори, сякаш не чу тази заплаха и заставайки начело, без никаква съпротива се отправи към Естрехо. Той знаеше, че те отиват към сигурна гибел. Изпълнението на плана му се беше оказало много по-лесно, отколкото си беше представял.

От само себе си се разбира, че заслепените и лековерни бели разговаряха единствено за бонансата. Само Хум бе станал мълчалив, яздеше последен и размисляше как ли би могъл да накара спътниците си да се държат почтено с метиса. След известно време предводителят им се присъедини към дългуча и ухилено го попита:

– Онова, дето го каза преди малко за почтеност и справедливост, беше само на шега, нали?

– Не, сър. Този човек напълно безкористно ни отстъпва половината от съкровището си. Не спазим ли даденото му обещание, ние ще се провям като най-окаяни мерзавци.

– Значи думите ти са били твоето действително мнение, така ли? Pshaw! Винаги съм бил почтен човек и ще остана такъв, обаче всички знаят, че спрямо индианците не е нужно да спазваш даденото обещание.

– Сър, това са толкова позорни схващания, че аз... хм! Освен това Ято Инда не е индианец. Баща му е бил бял!

– Тъкмо туй е причината пет пари да не даваме за него, защото тези

мелези са много-по-лоши, коварни и вероломни от чистокръвните индианци. Нека първо ни покаже бонансата, а после може да си върви, накъдето поиска!

– Без да получи своята половина?

– Естествено без нея! Ще бъде чисто безумие да му отстъпим толкова страхотно количество злато!

– Безумие или не, аз няма да допусна да бъде измамен!

– Я не ставай смешен! Какво ли ще направиш срещу плана ни, срещу нашите трийсет гласа? Не можеш да предприемеш нищо, ама хич нищо!

– О, мога!

– Че какво ли? Какво си намислил? – прозвуча вече с рязък тон въпросът на предводителя.

– Дали ще направя нещо или не зависи единствено от почтеността ви.

– Сър, това да не би да е заплаха?

– Ако не постъпите справедливо с метиса, да, заплаха е! Винету често наричаше златото „deadly dust“ – смъртоносен прах, защото в многобройни случаи беше виждал колко нещастия бе донесъл на намерилите го „късметлии“ бързо и лесно добитият жълт метал. А ето че и тук, където бонансата все още изобщо не бе открита, вече бяха налице последиците от алчността за злато. Предводителят, чиито любимец винаги е бил Хум, забрави всяко приятелство и дружелюбност, лицето му придоби израза на неумолима враждебност и той заплаши:

– Внимавай само да не вземеш да предупредиш метиса или да предприемеш нещо срещу плановете ни! Щом става дума за бонансата Хоуака, хич не ми е до шега, а и другите мислят като мен. Предупреждавам те и ти казвам, че куршумът ти е сигурен!

След тази закана, изречена с напълно сериозен тон, предводителят смуши коня си и отново зае мястото си до Ик Сенанда начело на колоната. Хум остана последен, дори още повече забави крачките на коня си, понеже близо пред него яздещите спътници бяха чули разговора му с „величеството“ и го обсипаха с не по-малко свирепи закани.

Въпреки всичко чувството му за справедливост го накара да вземе решение без да се бои от никаква опасност да помогне на метиса да получи законно полагаемата му се част. Само че за да постигне целта си, трябваше да изчака, докато съкровището бъде извадено от земята. Дотогава нямаше причина да бърза и ето защо след като бе така огорчен и чувството му за справедливост бе така засегнато, той започна все повече

да изостава, докато най-сетне неговите спътници се изгубиха от погледа му. Не че имаше по-малко желание от другите да намерят това огромно златно находище – просто гневът му от подготвяната измама го накара да забави коня си и вече не следваше останалите със същата скорост към Естрехо.

Ето защо скалите, криещи бонансата, се откриха пред очите му по-късно. Щом погледът му падна върху тях, той се стъписа и спря коня си. Само след миг Хум даже скочи от седлото, за да не бъде тъй лесно забелязан от малките човешки фигурки, които притичваха насам-натам край Естрехо и съвсем не бе възможно да са неговите другари. Веднага след това там лумнаха силни пламъци и до слуха му долетя многогласен рев, който му доказа, че пред него се намираха индианци.

Той се изплаши, но не за себе си. За щастие тъкмо в момента започна да се смрачава, което попречи на индианците да го забележат, но освен това те бяха толкова много заети край Естрехо, че изобщо не хвърлиха нито един поглед към посоката, откъдето се бяха появили белите. Команчите бяха убедени, че всички са попаднали в клопката, а това мнение се споделяше и от Ик Сенанда, понеже, вървейки начело на колоната, той почти не се беше обръщал назад и не беше забелязал изоставането на дългия Хум.

Естествено дългучът се питаше какво би могъл да стори при дадените обстоятелства и стигна до съвсем правилния извод, че за да бъде полезен на спътниците си, преди всичко трябваше да съхрани самия себе си. Налагаше се да разбере в какво положение се намираха и по какъв начин можеше да им помогне, но беше необходимо да бъде много внимателен, за да не го открият индианците. Ето защо той изчака съвсем да се стъмни и тогава подкара коня си, но не право към огъня, който се виждаше в мрака още по-ясно от преди, а свърна наляво, на изток, за да скрие първо животното на сигурно място зад някоя скала и после предпазливо да се промъкне до мястото на нападението.

Огънят гореше откъм западната страна на върха на скалистия нос. Хум насочи коня си на изток и скоро намери едно закътано място, където върза животното за забито в земята колче и то на такова разстояние от червенокожите, че за да стигне до тях му беше необходимо с бодра крачка да върви около четвърт час.

Но за тази цел на дългуча му трябваше повече време, защото бе принуден да върви извънредно предпазливо. Промъквайки се в западна посока, той най-сетне се добра до планината, която отделяше носа на Естрехо от основната планинска верига. Хум легна на земята и започна

да пълзи, докато стигна до онзи ъгъл, откъдето на около двеста крачки наляво от себе си видя огъня. Пламъците му бяха толкова буйни, че светлината му стигаше до ъгъла на Хум, осветявайки всичко почти така, сякаш беше ден. Той не биваше да продължава по-нататък, защото забеляза голям брой червенокожи, които непрекъснато хвърляха в пламъците нови наръчи клони. Те непременно щяха да го забележат.

Но това не бяха единствените индианци, които той видя. Целите скали чак догоре бяха също осветени и щом насочи погледа си натам, дългучът съзря още много други червенокожи, които по неизвестна нему причина се катереха към върха и там се разпръсваха, заемайки определени постове. Каква ли работа имаха горе? Дълго Хум напразно си задаваше този въпрос, докато най-сетне от височината проехтя силен глас. Според подобрите думи и начина му на изразяване човекът сигурно бе индианец, защото си служеше с онази смесица от английски и индиански, използвана обикновено от червенокожите. Вярно, че не всяка отделна дума се разбираше, но общият им смисъл можеше да се следи и накратко казано той гласеше следното:

– Хвърлете всичките си оръжия и се оттеглете в дъното на Естрехо! Който от вас стреля или ни окаже съпротива, ще умре на кола на мъченията, а на предалите се доброволно ще подарим живота и свободата!

„Аха, сега вече знам“ помисли си Хум, „Белите са обградени от индианците при бонансата. Бонанса ли? Хм! Досещам се нещо и то не само нещо, ами всичко! Изобщо не съществува никаква бонанса, а подлият метис е бил шпионинът на тези индианци и с помощта на златните зърна ни е подмамил да им влезем в капана. Колко хубаво, че съм честен човек, защото ако не бях такъв, сега щях и аз да се насадя на същите пачи яйца. Но белите непременно трябва да се измъкнат, а това може да стане само с моето съдействие! Обаче как? Те са само трийсетина, докато както ми се струва индсманите са три пъти повече.“

Известно време той напряга ума си, за да намери някаква възможност да помогне на спътниците си, и накрая сам си каза:

– Трудно е, извънредно е трудно, ако не и невъзможно да се предприеме каквото и да било, но съм напълно готов да рискувам за тях и живота си. Не мога да се приближа към огъня, не мога и да се изкатеря по скалата, защото и там е почти толкова светло, колкото и тук долу, но все пак трябва да се кача горе, за да разбере как стоят нещата. Хм, каквото е невъзможно откъм северната страна, може би ще ми се удаде откъм южната. Ще се опитам да свърша тази работа, защото все е по-добре нещо да върша, отколкото ръце да кърша. И тъй, да се махам отук!

Той се обърна и забърза обратно покрай скалите, за да заобиколи носа и така да достигне до другата им страна. Но едва бе изминал около стотина крачки, когато внезапно пред него изникна дребен и слабичък човешки силует и изненадващо му подвижна на немски език, който Хум владееше много добре:

– Стой, драги непознати човече! С кой се състезаваш по бягане? Я ако обичаш поспри краката си, иначе моменталически ще те застрелям с пушката си от глава до пети!

Явно човекът, който го заговори, беше бял, и то немец. Следователно не беше неприятел. Но Хум така силно бе обладан от мисълта по-бързо да стигне до другата страна на Естрехо, че колкото странна и необяснима да беше тази внезапна среща, той и не помисли да се подчини на заповедта на непознатия и да спре. Само му отговори припряно и също така на немски език:

– Остави ме на мира! Нямам време за губене! Продължавайки да тича по-нататък, той чу зад гърба си същия глас:

– Ама и тоз се е учил на бягане не от някой градински охлюв! Е, далеч няма да стигне, вече виждам как ще го цапардосат!

Хум не знаеше какво означава всичко това, но само секунди по-късно разбра, защото веднага след споменатите думи пред него изникна втори човешки силует, една ръка го сграбчи и спря неговия бяг, докато друга така го удари с юмрук в главата, че той безмълвно рухна на земята. Поне в момента положението на Хум не беше по-добро от положението на неговите спътници, които искаше да спаси, макар че през последния час те не се бяха отнасяли към него така дружелюбно, както преди.

Както вече споменахме, те го бяха оставили доста назад и, водени от метиса, стигнаха до високите кварцови скали, в които тясната Естрехо де кварсо се връзваше надълбоко. Без колебание и с пълно доверие хората последваха метиса и навлязоха в пролома. Не бяха обзети от съмнения дори и когато той спря, за да ги пропусне да минат покрай него с думите:

– Нека след като всички бледолики се съберат в теснината, да слязат от конете и да ги спънат. Дотогава аз бързо ще разкрия маскираната мина, за да мога после веднага да им я покажа.

С това обяснение Ик Сенанда коленичи до скалата и започна да рови в натрупания там ситно натрошен камънак, сякаш имаше намерение да отвори входа на бонансата. Яздейки, белите преминаха покрай него до последния човек. Само „Негово величество“ слезе от седлото, спря наблизко и с нескрита алчност попита:

- Значи тук е закопано това огромно количество злато, а?
- Да – кимна метисът.
- Тогава ще ти помогна да стане по-бързо.
- Но тази дупка е толкова тясна, че само един-единствен човек може да копае.

Метисът имаше намерение да отклони вниманието на предводителя от себе си и ето че в нетърпението си „Негово величество“, без нищо да подозира, сам влезе в капана, като му нареди:

– Тогава отстъпи настрана! Аз ще свърша тази работа! Предводителят коленичи и с такова усърдие започна с две ръце да изхвърля дребния камънак от дупката, че и през ум не му мина да наблюдава метиса. Ик Сенанда го погледа около половин минута, после отстъпи няколко крачки назад, убеди се с бърз поглед, че никой от белите не му обръща внимание, защото все още всички се занимаваха с конете си, а след това с безшумни крачки се втурна към изхода, където мигновено притеклите се команчи вече полагаха усилия да натрупат наръчите от клони на голяма купчина, а вождът се бе заел да запали огъня с пункса си (Прерийно огниво. Б. пр.).

– Уф! – възкликна Токви Кава със задоволство. – Всички влязоха в клопката и аз съм много доволен от теб!

– Уф! – отвърна му Ик Сенанда. – Имах късмет опасността да ми се размине!

– Нали така го предвидих! Праханта вече тлее. Съвсем скоро ще чуем как бледоликите вият!

Нощта се спусна над земята и в тесния процеп между скалите стана още по-тъмно, отколкото навън, на открито. Предводителят така ровеше из натрошения камънак, като че от това зависеше животът му. По едно време той се обърна към метиса, за когото мислеше, че все още стои зад него:

– Тук се смрачи толкова много, че кажи-речи вече нищо не се вижда. Ще запалим няколко огъня. Навън в гората има достатъчно дърва.

След като не получи отговор, той извърна глава, но никъде не забеляза човека, към когото бе отправил думите си. Дори и в този момент у него не се появи съмнение. Той се изправи и няколко пъти силно извика името Ято Инда. Едва когато не получи отговор, предводителят се разтревожи и попита хората си дали са виждали метиса. Никой не бе в състояние да му даде някакви сведения. Ик Сенанда не беше навлизал в теснината по-далеч от мястото, където бе започнал да рови сред камъните, и понеже не се намираше вече в пролома, трябваше да го търсят

единствено в посока към изхода му. Едва в този момент у хората възникнаха подозрения и то колкото силни, толкова и внезапни.

– Zounds! – извика предводителят. – Дали все пак метисът не е офейкал!

Той не получи отговор, но през главите на всички мина същата мисъл.

– Трябва бързо да излезем навън! – продължи предводителят. – Там е по-светло. Може би ще успеем да разберем накъде е побягнал.

Той се насочи към изхода и другите се нахванаха да го последват, но само след броени крачки всички спряха изплашени, защото в същия миг право пред себе си видяха как лумват пламъци, които за секунди така се разпространиха на височина и ширина, че изцяло запълниха тесния изход и го направиха непроходим.

– Господи, какво е това? – изкрещя той. – Този метис ли го е направил? Кой...

Предводителят не доизрече последния въпрос, но и бездруго му бе отговорено, тъй като навън зад пламъците проехтя бойният вик на команчите, от който сякаш потрепериха скалите. Онемели от ужас, белите замръзнаха на място. Веднага им стана ясно в какво положение са се озовали. „Негово величество“ пръв се окопоти, за да каже следното:

– Проклятие! Обградени сме! Метисът ни е предал. Това са команчи, познах ги по виковете им. По тези скали не може да се изкачи и катеричка, а още по-малко пък човек. Остава ни да се опитаме да минем през огъня. Възсъдайте конете и вземете пушките си в ръка! Може би ще успеем да прескочим пламъците, преди да са станали още по-големи. В такъв случай бързото решение е най-доброто решение. Озовем ли се отвъд огъня, веднага ще стреляме по червенокожите сатани.

– А колко ли са на брой? – попита един от хората.

– Откъде да знам? Но в подобно положение не бива да броим неприятеля. Трябва да се измъкнем навън, ако ще да са и хиляда! Само внимавайте да не експлодира малкото барут, който имате. Всеки трябва да прелети над пламъците с бърз скок. И така напред, my boys.

Белите бързо бяха развързали всички коне и се намираха на седлата. С предводителя си начело и пушки, готови за стрелба, те препуснаха към изхода. Ако искаха с един-единствен скок да преминат през огъня, това трябваше да стане в галоп, което за съжаление не беше възможно, защото проломът бе твърде тесен, а и внезапно правеше остър, макар и къс завой. Когато „Негово величество“ заобиколи образуваната от скалите ъгъл, видя, че огънят е много близо пред него, едно обстоятелство с

което не се беше съобразил. Разстоянието бе твърде късо, за да се засили с коня си, още повече, че животното се подплаши и отказа да продължи. А когато предводителят се опита да го подкара с удар, отвъд пламъците се разнесе силен, заповеднически глас:

– Стой! Нека бледоликите слязат от конете! Аз съм Токви Кава, вождът на команчите, и с мен има още шест пъти по петдесет войни. Ако проявите подобно безумие, ще можете само един по един да прескачате огъня, а ние ще ви избиваме също един по един!

– Токви Кава, Мъчителя на ловци! – възкликна предводителят, обръщайки се назад към своите хора. – Чухте ли какво каза? Прав е. Ние сме напълно обградени и не можем да се измъкнем. Сигурно ще иска да вземе скалповете ни и затова ще имаме невероятен късмет, ако успеем да го придумаме да ни остави поне живи!

Черния мустанг сякаш чу тези думи, понеже гласът му отново се разнесе:

– Ако бледоликите се съпротивяват, загубени са! Но предадат ли се, ще им подаря живота.

Тъй като застаналите най-отзад бели не успяха да разберат какво им обещаваше вождът, „Негово величество“ им обясни. Направиха кратко съвещание, резултатът от което беше, че трябва да преговарят с индианците и с хитрост да се опитат да изтръгнат от тях възможно най-големите отстъпки. Ето защо предводителят на белите извика на вожда:

– Какво имате против нас, та сте толкова враждебно настроени? Нищо лошо не сме ви сторили!

– Всички бледолики са наши врагове – гласеше отговорът. – Няма те никаква възможност за бягство и ще можете да спасите живота си само като се предадете без каквато и да било съпротива. Хвърлете оръжията!

– Behold! (Я виж. Гледай ти! Б. пр.) Все още сме далеч от тази мисъл! Вярно е, че сте ни обградили, но я се опитайте да ни извадите от тук! Именно пушките ни ще ви докажат, че е цяло безумие да ни смятате за беззащитни пленници.

– Уф! Я първо огледай по-добре затвора си! Горе по края на скалите са застанали над сто войни на команчите и са готови по мой знак да ви изпратят куршумите си.

– Неприятно положение! – скръцна зъби „височеството“, но не толкова силно, че да го чуят индианците. – Ако е така, те ще ни очистят отгоре до един без да имаме възможност да им покажем зъбите си. Действително не ни остава нищо друго освен чрез хитро водене на

преговорите да изтръгнем от Мустанга колкото можем по-благоприятни условия за нас. Нека най-напред чуем какви условия ще ни постави!

И обръщайки се отново към огъня, той силно извика:

– Войните ти могат да стоят горе колкото си искат. Ние не се страхуваме от тях. Но аз съм чувал, че Токви Кава е храбър и справедлив вожд и никога не се отнасял враждебно към хора, които не са го обидили и не са му причинили никакво зло. Затова съм убеден, че ти незабавно ще преустановиш неприятелските си действия, щом разбереш, кои сме ние и че в тази местност нямаме никаква работа, а искаме само бързо да минем отгук. И тъй, готов съм да разговарям с теб.

– Тогава излез навън!

– Гордият вожд на команчите не може сериозно да иска от мен да отида при него. Ние сме само трийсет души, докато според собствените си думи той разполага с триста воители. Отдалеча ли се от моите хора, аз залагам всичко на една карта, а вождът на команчите не рискува абсолютно нищо, ако влезе при нас в Естрехо.

– Аз съм вожд и не е необходимо да тичам подир някакъв си бледолик – гордо отвърна Мустанга.

– Well! Но ако не дойдеш, ще излезе че се страхуваш, а ние ще предположим, че войните ти далеч не са толкова много, както твърдиш. Следователно ако действително си храбър и доблестен мъж и ако наистина си под закрилата на шест пъти по петдесет команчи, не бива да искаш от мен да напусна малцината мои хора.

Токви Кава нямаше как да не разбере, че белият е прав. Освен това команчът беше напълно убеден, че белите са изцяло във властта му и не могат да му сторят абсолютно нищо. Ето защо отговори:

– Как се осмеляваш да се съмняваш в храбростта ми! Ще ти докажа, че гледам на вас като на кучета, които не могат да хапят, понеже муцуните им са вързани. Ала бледоликите имат раздвоени езици, а в сърцата им е свило гнездо предателството. Отида ли при тях, те ще поискат да ме задържат.

– Няма. За нас парламентърът винаги е неприкосновен, тъй че при нас ще бъдеш в безопасност, както и сред собствените си воители.

– Значи щом пожелаеш, ще мога да се върна?

– Да.

– Дори и ако не се споразумея с теб?

– Дори и тогава.

– И няма да се опитате да ме плените?

– Не.

– Истината ли казваш?

– Да. Уверявам те, че нямам коварни помисли.

– Ние вярваме във Великия дух, когото вие наричате Бог. Закълнете ли се в него, трябва да спазите клетвата си. И тъй, обещавай ми в името на вашия Бог, че ако дойда при вас и с пръст няма да ме докоснете!

– Заклевам се и ти обещавам.

– Тогава идвам.

Бяха необходими няколко минути, докато изтикат горящите дърва малко настрана така, че между пламъците и скалата се образува тесен отвор, откъдето с един скок вождът се озова в теснината. После с високо вдигната глава и горда крачка той се приближи до белите и седна на земята срещу техния предводител. „Негово величество“ знаеше, че според схващанията на индианците разговорът трябва да бъде подет от победителя. Ето защо той мълчеше и чакаше, докато след доста време най-сетне Мустанга започна преговорите с въпроса:

– Бледоликите разбраха, че от тяхна страна ще е цяло безумие да ни окажат съпротива, нали?

– Не – отвърна белият. – Още не сме го разбрали.

– Тогава всички сте се родили без мозъци! Никой човек не може да изкатери тази скала и никой кон или ездач не ще премине през пламъците на огъня. Отгоре към вас са насочени двеста очи и сто пушки са готови да ви унищожат за кратко време, което вие бледоликите наричате една минута.

– Pshaw! Не се боим от тези пушки. Скалите в Естрехо образуват достатъчно много издатини, които ще ни дадат закрила срещу вашите куршуми.

– И докога ще имате полза от тази закрила? – презрително подметна Мустанга. – Изобщо не е необходимо да си хабим куршумите заради вас. Ние имаме колкото си искаме вода и дивеч, а вие нямате. Значи само трябва да изчакаме, докато гладът и жаждата ви принудят да излезете навън!

– Това може да продължи дълго!

– Уф! Колкото по-дълго трае, толкова повече ще намалява снихождението, което все още желаем да проявим към вас. После не бива да разчитате на милост. Но ако се предадете веднага, ще видите, че в сърцата ни все още живее милосърдието.

– Милосърдие ли? Какво престъпление сме извършили, та говориш за милосърдие? Докажи, че някой от хората ми си е позволил дори и най-малкото прегрешение спрямо вас и тогава ще призная, че имаш

право да говориш за милосърдие!

– Pshaw! Токви Кава, прочутият вожд на команчите, няма нужда да доказва каквото и да било. Ние изровихме секирата на войната срещу бледоликите и следователно би трябвало да умъртвяваме на кола на мъчението всеки от тях, който ни падне в ръцете. Тъй че ако не поискаме да ви вземем живота, а ви го подарим, това ще бъде голяма милост от наша страна. Но тази милост няма да трае дълго. Тръгна ли си оттук, върна ли се при моите воини, тя ще се е изпарила, тъй че решавай бързо! Синовете на команчите желаят кръвта ви. Ако се вслушаш в предложението ми, те ще ми се подчинят, обаче чуят ли, че добронамерените ми думи не са стигнали до слуха ти, няма да мога повече да им попреча да ви вземат скалповете!

Той изрече всичко това с толкова решителен тон, че думите му доведоха до желания резултат. За да се увери още веднъж, предводителят на белите попита:

– Значи ти искаш да се предадем и обещавах, че ако се подчиним, ще пощадиш живота ни, нали? Дано заедно с живота мислиш да ни подариш и свободата, а?

– Ще ви подарим живота и ще можете да отидете накъдето поискате – обеща вождът, макар че изобщо нямаше намерение да спази обещанието си.

– Тогава ми кажи какво разбираш под искането да се предадем!

– Ще ни оставите всичките си оръжия.

– А конете?

– Не. Воините на команчите притежават толкова много добри коне, че с презрение се отказват от вашите кранти.

– Ами другото ни имущество?

– Pshaw! Всичко, с което разполагате, за нас няма по-голяма стойност от сухата трева, гонена от вятъра из равнината. Ние искаме само оръжията ви и нищо друго!

– Но в такъв случай няма да можем да ловуваме и да се изхранваме и ако срещнем врагове, ще сме съвсем незащитни!

– Нали ще задържите конете си, а следващият форт на бледоликите е недалеч оттук. Бързо ще го достигнете и там ще получите всичко, от което се нуждаете. Не бива да карам по-дълго воините си да чакат и затова си тръгвам. Кажи ми бързо какво решавах и какво мислиш да правиш!

Той се изправи и му обърна гръб, сякаш се канеше да се отдалечи. Това изплаши както иначе толкова разсъдливия и опитен предводител,

така и хората му. Помолиха Мустанга да остане още малко. „Негово превъзходителство“ се посъветва с другите и резултатът показва, че всички без изключение смятаха в настоящето положение за най-разумно да предпочетат живота и свободата пред пушките си, които, както бе казал и вождът, още в най-близкия форт можеха да заменят с други. Те повярваха на уверенията му и изобщо не помислиха, че е възможно да крои да заграби оръжията им само за да ги избие после, без да се излага на каквато и да било опасност. След като му съобщиха решението си, в очите на Мустанга се появиха тържествуващи искрици, но той най-дружелюбно каза:

– Бледоликите избраха умно решение. Нека оставят ей там близо до огъня своите пушки, пистолети, револвери и ножове заедно с барута и патроните. А после щом направим огъня по-малък и вземем тези неща, ние ще си отидем и вие ще можете или да останете тук, или да си тръгнете, както пожелаете.

Той беше убеден, че е спечелил играта и тайно тържествуваше. А белите също бяха убедени, че са постъпили по най-добрия възможен начин и щяха да бъдат безвъзвратно и неспасяемо загубени, ако в този момент не се бе случило нещо, което осуети коварния план на команча. Те доловиха шума от някакъв падаш предмет кажи-речи точно над главите си и почти в същия миг в непосредствена близост до тях някакво човешко тяло рухна върху каменистото дъно на пролома. Светлината от огъня стигаше до въпросното място и всички видяха, че това бе индианец.

– Уф, уф! – изплашено извика вождът. – Този непредпазлив човек сигурно се е надвесил твърде много от ръба на скалите на Естрехо и е полетял надолу! Тялото му несъмнено...

Той не успя да продължи, защото в същия миг близо до него шумно падна още един индианец, незабавно последван и от трети. Ужасените бели отстъпиха назад, но слисаният Мустанг остана на мястото си като закован. Той не можеше да си обясни смъртоносното падане на тримата индианци, докато най-сетне му хрумна следната мисъл:

– Трима са, точно трима! Един от тях е изгубил равновесие, и е повлякъл със себе си другите двама, опитали се да го задържат. Който падне от горе, не може да остане жив!

Вождът се наведе, за да огледа пребилите се индианци. Белите пак се приближиха и се струпяха около него със същата цел. В този момент зад гърба им силен, звучен глас извика:

– Мешърс, направете място, направете място! Аз хвърлих тримата, за да се добера и до четвъртия, до вожда!

Две силни ръце си пробиха път между скупчилите се хора, които безкрайно слисани впериха погледи във внезапно появилия се човек. Откъде ли беше дошъл? Не беше минал през огъня, навярно не се бе спуснал и от скалите. Да не би да можеше да лети? Облеклото му бе изцяло от кожа, на главата си носеше широкопола шапка и беше обут в ботуши с високи кончови. Беше праметнал през рамо две пушки.

Вождът също чу думите на непознатия и при звука на гласа му подскочи като ужилен и светкавично се изправи. Видя го изправен пред себе си, отстъпи крачка назад и заеквайки от ужас, сякаш виждаше призрак, той каза:

– Олд Шетърхенд! Уф... уф... уф! Това е... наистина... Олд Шетърхенд!

– Да, аз съм – отвърна ловецът. – Както изглежда, идвам тъкмо навреме, за да осуемя поредния ти разбойнически набег.

Мустанга беше толкова смаян, че от уплаха не успя достатъчно бързо да си възвърне самообладанието. Той изпелтечи:

– Това... това е... невъзможно! Олд Шетърхенд... би трябвало да е... да е тръгнал по друг път... за Санта Фе!...

– Pshaw! – прекъсна го усмихнато тъй внезапно и по толкова необясним начин появилият се уестман. – Не си блъскай главата, стари негоднико! Естествено и през ум не ми мина да яздя в посока, каквато ти се искаше на теб. А ако не желаш непрекъснато да ти преча, тогава не бива да оставяш такива следи и отпечатащи, в които би могло да се развъжда и риба. А-а, почакай, обеснико! Очаквах подобно нещо от теб, но няма да ми избягаш!

Въпреки всичко вождът си бе възвърнал самообладанието и направи няколко скока в посока на огъня, за да офейка, но Олд Шетърхенд се оказа по-бърз, сграбчи го за врата, събори го на земята и му нанесе два толкова силни юмручни удари по главата, Че Мустанга се просна в безсъзнание. След това ловецът се обърна към все още смаяните бели с думите:

– Good evening, джентълмени! Дано не ми се сърдите, че се намесих по такъв начин без разрешение в дружелюбния ви разговор с вожда на команчите.

– Да се сърдим ли? – обади се предводителят. – Дори насън няма да ни мине през ума! Сър, все още сме като замаяни от тази изненада. Но наистина си Олд Шетърхенд, Олд Шетърхенд си, няма грешка!

– Изглежда ме познаваш, а?

– Йес! Преди две години те видях в Спотид Тейл Ейджънси, където

един вожд на индианците врани си бе въобразил, че може да язди по-добре от теб. Естествено той изгуби облога и трябваше да плати с петдесет боброви кожи, които ти на другия ден му върна. Разбира се после вождът не можеше да те нахвали.

– Това за облога е вярно, времето също съвпада, но не си спомням да съм те виждал там.

– Не е толкова трудно обяснимо, сър. Един толкова незначителен скитник из Запада като мен няма с какво да привлече вниманието на хора като Поразяващата ръка и Винету.

– Pshaw! Всеки човек си има своята стойност. Мога ли да науча името ти?

– Сигурно ще ти е напълно непознато. Самият аз го чувам толкова рядко, че почти съм го забравил. Обикновено ме наричат само „величеството“.

– А-а, „величеството“! Ако това си ти, значи съм чувал за теб. Казват, че си бил уестман, който умее твърде добре да седи на коня и отлично се справя със следите и тъкмо затуй се учудвам, че си се оставил Мустанга и внука му да те пратят за зелен хайвер.

– Внука му ли?

– Ами да.

– Изобщо не го познавам!

– Много добре го познаваш. Метисът, който ви доведе до тук, е син на един бял, оженил се за дъщерята на Мустанга.

– Heavens! Започвам да схващам как стоят нещата. Но, сър, откъде знаеш, че този мерзавец ни е довел дотук?

– Издадох ми го вашите следи и неговата диря. Метисът и вождът са ви подслушали, докато сте били на бивак.

– Наистина ли? Значи така е било, така е било! А ние, глупаците, не сме забелязали нищо! Тъкмо се канехме да предадем оръжията си на команчите.

– Оръжията ли? Що за безумие?

– Сър, не е безумие! Бяхме принудени, защото само така щяхме да спасим живота си.

– Да си спасите живота? Как?

– Всъщност трябваше да бъдем избити, но срещу предаването на оръжията вождът ни обеща не само живота, а и свободата.

– И вие му повярвахте?

– Естествено! .

– Естествено ли казваш? Слушай, цялата работа хич не е толкова

естествена, както изглежда си я мислиш. Той не е имал намерение да изпълни обещанието си, а е искал само да ви обезоръжи, за да може после най-спокойно да ви избие.

– Tempestad! Вярваш ли го?

– Не само го вярвам, ами дори съм убеден, че е така. Струва ми се вие изобщо не знаете най-главното нещо. Как мислиш, колко команчи има тук срещу вас?

– Триста.

– Само сто са и то ние им взехме оръжията, конете и амулетите. В резултат на това те бяха изгонени от племето си и сега се скитат наоколо, за да си набавят оръжия и скалпове. И с едното, и с другото се кане-ха да се сдобият от вас, а щяха да ви отнемат и конете. Тези сто воители разполагат едва с половин дузина пушки и ножове. Имат само два коня.

– По дяволите! Та тогава сме могли да ги застреляме като пилци!

– Разбира се. Впрочем все още можете да го сторите.

– Нямаме право. Обещахме им мир, както и да не докосваме вождата им.

– Pshaw! Нямам нищо против да удържите дадената дума, макар че Токви Кава сигурно нямаше да спази своята. Но аз нищо не съм му обещава, тъй че мога да го докосвам. Впрочем, както виждаш, вече го направих, и то как! Скоро пак ще дойде в съзнание и затова нека го вържем, та да не вземе да върши някакви глупости!

– А после какво ще правиш с него, сър?

– Хм! Специално на мен не ми е направил нищо, а и на теб все още не ти се е случило нещо лошо. Следователно животът му не е нито твой, нито мой. Принудени сме да го пуснем да си върви, но не и без да му оставим някакъв спомен.

– Well! Ще получи нещо, което да му напомня за нас. Само че преди това ще се позанимаем с него. Според законите на саваната във всички случаи трябва да има разпит. Но, мистър Шетърхенд, аз съм все още толкова изненадан да те видя в Естрехо. Как се озова тук?

– По най-простия начин на света. По-късно ще узнаеш как се срещнахме с Черния мустанг. Вече знаеш, че при тази среща взехме на команчите оръжията, конете и амулетите. Те бяха научили, че се каним да отидем в Санта Фе и можеше да се очаква някъде по пътя да ни поставят засада, за да си отмъстят. Ето защо старателно се оглеждахме за следите им.

– Но не е било възможно да ги видите!

– Защо?

– Защото не са били пред вас, а зад вас. Нали сте имали коне, а те са вървели пеша.

– Сметката ти е погрешна. Именно защото те нямаха коне, са могли да прехвърлят планините в права посока, а ние бяхме принудени да заобикаляме. Ето как ни изпревариха. Открихме следите им край един поток, където бяха убили един стар бизон, една женска и малкото ѝ. Проследихме дирята. Рано тази сутрин стигнахме до мястото, където са лагерували вчера и като видяхме там и вашите следи, разбрахме, че тайно са ви подслушали. Естествено продължихме преследването и така се озовахме тук тъкмо в момента, когато индианците запалиха огъня, който трябваше да ви препречи изхода на Естрехо. Разделихме хората си, за да обградим тази шайка и...

– Охо! Тогава навярно имате многочислен отряд, а?

– Не. Ние сме само шестима.

– Шестима ли? Ако не се казваше Олд Шетърхенд, щях да те взема за луд. Шест души искат да обградят сто команчи!

– Защо не? Тези сто воини са почти без оръжия, а само аз имам моя Мечкоубиец, в карабината „Хенри“, и в двата револвера общо трийсет и девет куршума. А освен това сред нас има един човек, който струва повече от сто команчи.

– Кой е той?

– Винету.

– Какво? И вождът на апачите ли е тук? Слава Богу! Тогава няма защо да се боим от каквото и да било! Без теб бяхме загубени. Спаси ни живота. Никога няма да го забравим, сър!

– Не си струва да говорим за това. И тъй, разделихме се, за да обградим команчите. И точно в този момент трябваше да поваля на земята един от твоите спътници. Казва се Хум и в старанието си да ви спаси не пожела да ни даде никакви сведения за себе си, и ето защо бях принуден да се отнеса с него като с враг.

– Добрият човек! Държахме се зле с него, а той е искал да ни избави! Оказа се по-свестен и по-умен от всички ни!

– Така е. Но аз скоро го освободих. После се промъкнахме нагоре по скалите, за да можем да хвърлим поглед долу в Естрехо. Команчите се бяха разположили по височината, но не представляваха опасност за вас, понеже нямаха оръжия. На фона на пламъците те видях да разговаряш с вожда, а малко по-надолу под мен в скалите забелязах една издатина, която реших да използвам, за да се спусна до теб. Свързахме три ласа и те се оказаха достатъчни, за да стигна до издадената скала. Тъкмо

когато се канех да се спусна, се появиха трима команчи и решиха да засанат на пост точно на мястото, където се намирахме. Само един техен вик щеше да ни издаде. Страшно мразя да убивам хора, но в случая нямах избор. Онези типове се запознаха с юмука ми и полетяха надолу. След това с помощта на ласата се спуснах до издадената скала, където пак вързах кожените ремъци, за да стигна до самото дъно на пролома. Ето как се озовах при теб. Спасени сте, защото спътниците ми са обградили команчите, прикривайки се в тъмнината, докато индианците са осветени от огъня. Необходимо е само да им дам уговорения сигнал и ще чуеш изстрелите им. А-а, погледни, вождът се размърда! Ей сега ще дойде на себе си и ще разберам какво мисли за положението, в което е изпаднал.

Токви Кава отвори очи и Олд Шетърхенд започна да го разпитва. Вождът не призна, че е искал да избие белите и тъй като не можеха да докажат някакво извършено от него престъпление, не биваше да го осъждат на смърт. Щом научи, че извън пролома се намира Винету с още петима мъже (Хум беше също при него) и е готов да ги нападне, Токви Кава изгуби всяка надежда и обеща незабавно да потегли обратно с воините си, стига само белите да не започнат да стрелят по тях. Споразумяха се така да стане. Но „Негово величество“ си беше наумил да му даде един урок и смяташе, че и коварният метис го заслужава. И тъй, накараха вожда да извика внука си уж за да участва в сключването на споразумението в ролята на свидетел. Токви Кава не подозираше истинската причина и повика Ик Сенанда, който наистина прояви безсрамие то да се отзове. Незабавно го вързаха също като вожда и тогава двамата получиха предвидения „спомен“, а това беше такъв бой, че когато ги освободиха, те с мъка успяха да се изправят на крака и съвсем бавно се върнаха при команчите. Ако човек се замисли колко ужасно наказание е за един червенокож воин да бъде бит, лесно може да си представи с какви изгарящи чувства и мисли за отмъщение двамата напуснаха Естрехо. Броени минути по-късно белите се убедиха, че индианците наистина напускаха местността в дълга върволица.

След това хората се заеха да поддържат запаления от команчите огън и насядаха край него, за да обсъдят подробно разигралите се през деня събития. Когато „величеството“ спомена бонансата Хоуака, Олд Шетърхенд го попита:

– Значи всъщност целта ви не е била самата Естрехо, а споменатата бонанса, а?

– Йес, сър. Казват, че бонансата се намирала именно тук, в Естрехо.

– Тъй! – усмихна се ловецът. – А знаеш ли какво означава името й?

– Не. Никой човек не го знае.

– Намират се и някои, които знаят. Винету го знае, а и аз мога да ти го кажа.

– А да не би да знаеш и къде се намира бонансата? – бързо и припряно попита „височеството“.

– Да.

– Тогава веднага ни кажи, къде е, къде?

– С радост ще ти кажа! Хоуака е дума от езика на племето акома и означава небе. Следователно бонансата Хоуака ще рече Небесна бонанса. Докато алчните за злато бледолики са ровили навсякъде, за да намерят блестящия метал, при което най-често са загивали, старите отчета са проповядвали за истинските съкровища, намиращи се само на небето. Така се е стигнало до името бонансата Хоуака, което продължило да живее в легендите. То витае из главите на дигърите (В случая синоним на гамбусино, златотърсач. Б. пр.) и на гамбусиносите и дори, както разбирам, е завъртяло и вашите глави, мешърс.

– Значи тъй стоят нещата! – обади се безкрайно разочаровано „величеството“. – Значи заради една илюзия, заради някаква стара легенда едва не отидохме на кола на мъченията! Тогава много ми се иска онези двама негодници, дето се възползваха от нея, да бяха получили по петдесет удара повече!

– Успокой се! Отнесоха достатъчно голям бой и още дълго ще чувстват последиците и сигурно никога няма да го забравят. Никой друг няма да се зарадва на това наказание повече от мистър Суон, когато научи, че Ик Сенанда, а дори и вождът, са получили точно отброени онези удари, които той още преди време определи за метиса.

– Наистина, че страшно ще се зарадва – съгласи се с него и Хобъл Франк, използвайки възможността да даде на разговора от своята „мерудия“. Всъщност аз не гласувах за пердаха, първо щото се отразява много болезнено на нежните души и второ, щото наранява не само мястото, дето се нанасят и централизират ударите, ами и щото убива чувството за чест на онези личности, дето вече хич го нямат и дълбоко нарушава кръвообращението на тялото и спокойствието на духа. Но има и определени субективности, дето не могат да живеят без бой. Значи всъщност не гласувах за туй решение, ама няма да взема да си отрежа главата, щото се е приложило. Каквото е станало – станало е. Квод ерат демон шратус!

Дългия Хум не познаваше дребосъка и чудатите му привички.

Затова сметна за необходимо да поправи куриозната грешка на

Хобъл Франк и се обади:

– Извинявай, мистър Франк! Не се казва демон шратус, а демонстрандум. (Популярен латински израз, означаващ: това, което трябваше да бъде казано. Б. пр.)

При тези думи очите на дребосъка от Морицбург гневно засвяткаха и той изфуча:

– Тъй ли? Тъй ли? Бре да се не види! Драги мой прелюбезни, а знайш ли как се казвам?

– Да, нали ми каза. Името ти е Франк.

– Франк ли? Само Франк? Тогаз ще трябва малко да ти отворя очите! Роден съм и кръстен като Хелиогабалус Морфеус Едевард Франк, прериен ловец от Морицбург. Разбра ли? Който носи таквоз великолепно име кат мойто на него от нищо не му пука. А сега я ми кажи твоят име!

– Казвам се Хум.

– Хум ли? Хум! Та туй изобщо не е име. Сигурно имаш и други имена!

– Разбира се.

– Е, кои са?

– Не обичам да ги споменавам.

– Защо?

– Защото, откровено казано, моето семейно име наранява чувството ми за красота.

– Ха, я виж ти! Ето к'ва била работата! Значи имаш име, дето хвърля в ужас чувството за красота! И въпреки туй се осмеляваш да поправяш един Хелиогабалус Морфеус Едевард, така ли? Наистина ми се ще да върна парите на всичките даскали, дето са те учили. Изглежда името ти звучи много по-ужасно дори от регистрираното в градския съвет име на Давид Макабеус Тимпе.

При споменаването на това име дългият Хум наостри уши и незабавно попита:

– Тимпе ли? Откъде пък ти хрумна?

– Ами ей тъй, но да не мислиш, че ми харесва? Покорно благодаря. Ако аз се казвах Тимпе, щях да скоча в морето, и то там, където е най-дълбоко!

– Но може би познаваш някой, който се казва Тимпе, а?

– Да, наистина познавах две такива окаяни персони, даже все още ги познавам.

– Отвъд океана в твоята родина ли?

– А, не. Името Тимпе би ме накарало да намразя и презра цяла Германия. Не, с тях се запознах тук, в Америка.

– Къде?

– В Роки Граунд.

– Там ли живеят?

– Не, в момента живеят тук, в Естрехо де куарсо, и ако искаш да ги видиш, изобщо не е нужно да вадиш бинокъла си, в случай че имаш такъв. Трябва само да поогледаш двамата младежи, ей онзи там с кестенявата коса Хас и другия, сламенорусия Кас. От дълги години съвсем безнадеждно са им лепнали унищожителното име Тимпе.

– Наистина ли? Вие ли се казвате Тимпе? – попита Хум, обръщайки се към двамата братовчеди.

– Да – отговори Кас. – Името ми е Казимир Обадия Тимпе, а братовчед ми се казва Хазаел Бенджамин Тимпе.

– Къде си роден?

– В Плауен, в саксонския Фогтланд. Изглежда се интересуваш от имената ни, а?

– Така е.

– А защо? Да не би да си познавал някого със същото име?

– Да.

– Къде е било? Моля те, кажи ни! За нас е много важно.

– С удоволствие, с голямо удоволствие! Но я преди това ми отговори защо сте напуснали хубавата си Саксония?

– Нямаме причина да го премълчаваме. Дойдохме тук да търсим едно наследство, с което ни измамиха.

– Измамиха ли ви? Как? Кой?

На Хум просто му личеше, че предметът на този разговор изцяло поглъщаше вниманието му. Кас отговори:

– Един наш братовчед офейка заедно с него. Името му е Нахум Самуел Тимпе и както казват, понастоящем бил в Санта Фе. Затова сега сме се запътили към този град, искаме да разобличим измамника.

– All devils! От кого е останало наследството?

– От чичо ни Йозеф Хабакук Тимпе, който умрял бездетен във Файет.

– Господа, това действително ми е много интересно. Кажете ми само откъде знаете, че чичо ви е оставил цяло състояние!

– Знам го от моите братовчеди Петрус Миха Тимпе и Маркус Абсалом Тимпе от Плауен, получили ни повече, ни по-малко от сто хиляди талера.

– И сте прехвърлили океана, за да си вземете вашата част, така ли?

– Да. Най-напред писах няколко писма, без обаче да получа отговор, тъй че тръгнах на път, за да заловя негодника, избягал с цялата сума.

При тези думи Хум избухна в смях и, използвайки няколко кратки паузи, едва успя да изрече:

– И затова ли сте се запътили към Санта Фе? Напълно излишно е. Можете да го заловите направо тук, в Естрехо, на мястото, където седите!

– Какво? Как? Шегуваш се! Подиграваш се с нас! – завикаха един през друг Хас и Кас.

– Макар че се смея, говоря съвсем сериозно. Все още нищо ли не забелязвате? Вие сте съкратили собствените си имена Казимир и Хазаел на Кас и Хас. Споменах за некрасиво звучащото си фамилно име и се казвам Хум. Това е съкращението от Нахум. А цялото ми име е Нахум Самуел Тимпе и аз съм измамникът братовчед, когото търсите. Хайде, дръжте ме бързо!

Отначало Хас и Кас онемяха от смайване. А винаги готовият да се намеси в нечий разговор Хобъл Франк въодушевено извика:

– Спихаме го! Най-сетне истинският криминален Тимпе влезе в капана! Ако не плати веднага парите, ще го обесим като прилеп с главата надолу. Значи е истина! Високомерието винаги предхожда падението. Сега полицията ще го оплете в собствения му демонщрандум!

Най-сетне Хас и Кас скочиха на крака и обсипаха Хум с въпроси, упреци и заплахи. Но той изобщо не им обърна внимание, а измъкна от джоба си грижливо съхранено пакетче с документи, взе от него едно писмо и все още смеейки се, го подаде на Хас с думите:

– Тези вече без всякаква стойност документи, стрували ми куп пари, са цялото наследство на чичо Йозеф Хабакук. Но вие ще ги видите всичките и ще ги проверите. А сега прочетете най-напред ей туй писмо, което е получил на времето благородният наследодател от Плауен! То пристигна малко преди смъртта му и аз го онаследих. Това е единствената наследствена вещ, която не е трябвало да заплатя със собственото си имущество. Можете да го задържите.

Двамата нетърпеливо се нахвърлиха върху писмото. Зачетоха го едновременно, но колкото повече напредваха в четенето, толкова повече се удължаваха лицата им, а когато свършиха, те го пуснаха на земята и погледнаха Хум с дълбоко разочаровани физиономии.

– Е, измамник ли съм? – попита Хум. – Самият ми чичо ме е

измамил с цялото наследство, а братовчедите ви са си направили с вас майтап, защото родът Тимпе от Плауен е враждувал с рода Тимпе от Хоф. Онези от Плауен са имали късмета да спечелят сто хиляди талера от лотарията и са метнали вашите роднини от Хоф, че са наследили сумата от чичо Йозеф Хабакук. Малко преди смъртта на чичото те му писали това писмо, в което се подиграват с вас и колкото и да е смешна цялата работа, все пак съжалявам, че шегата е стигнала чак дотам да ни събере всички тук, в Дивия запад. Ако още искате да ме арестувате, с удоволствие съм на ваше разположение!

Макар че писмото представляваше необоримо доказателство за невинността на Нахум, все пак бе необходимо доста време, докато Хас и Кас се примирят с новото положение на нещата. Не им беше лесно окончателно да се простят с надеждата за наследството си. Най-сетне Хум стана от земята, протегна им двете си ръце и каза:

– Не се измъчвайте! Вие просто няма да получите едно въображаемо състояние, докато чрез Йозеф Хабакук аз наистина загубих действително богатство, което баща ми щеше да ми завещае, ако не беше измамен от брат си. Щом аз съм се видял принуден да се примиря с това, то сигурно и на вас ще ви е възможно да се откажете от една надежда, която изобщо е била съвсем неоснователна. В замяна вместо подлия си роднина вие намерихте един честен братовчед, който страшно много се радва, че ви среща, и с удоволствие е готов да дели с вас радостите и неволите на живота. А струва ми се точно това има някаква стойност!

Тези думи намериха дълбок отзвук в душата на дребничкия Франк. Той, който преди малко бе казал, че ще обеси Хум с главата надолу, сега въодушевено извика:

– К'во стърчите като истукани и зяпате! Този мил и великолепен Хум ми взе думите от устата. Няма нищо по-хубаво на света от един братовчед, когото можеш да уважаваш и да спрягаш. Тъй ме е научил опитът ми с моя братовчед Дрол. Едно подобно телесно и духовно родство е по-прекрасно от шибоа и от нарцисите. То калява нервите и заякчава костите на душевната аристокрация, свързана с кръвна връзка. Стига сте се опъвали повече срещу туй щастливо приятелство, здраво си стиснете ръцете и направете първата крачка на помирение, а аз ще ви кажа :

Приемете ме в съюза троен като четвърти ваш другар достоен. Нямахте как, Хас и Кас трябваше да се присъединят към всеобщия смях и най-сетне подадоха ръка на Хум, при което Кас рече:

– Прав си, братовчедо. Нямаме основание повече да ти се сърдим, а

и парите може би нямаше да ни направят щастливи. Намираме се при бонансата Хоуака, от чието име ни е писано да научим, че има и други съкровища, към които трябва да се стреми човек. От сега нататък ще държим един на друг толкова здраво, че когато хората имат нужда от сравнение за някое вярно приятелство да казват: „Също като при наследниците на Тимпе!“

– Да, като при наследниците на Тимпе! – изказа съгласието си Хобъл Франк. – Вярно, че туй име хич не ми беше по вкуса, ама каквото не проумее акълът на математиката, туй усеща на студа ревматикът. Тъй че вече казвам на досегашната си антипатия сбогом и понеже вий се отличавате със съкратени имена, тогаз като четвъртия в съюза ви ще последвам тоз пример и също ще съкратя една сричка. И тъй в бъдеще ми казвайте само Хелиогабалус Морфеус Едевард. Франк можете да го изпускате. Въпреки туй цял свят много добре ще знае, че имате предвид всемирно прочутия Франк. Аз казах. Хау!

КРАЙ

© 1992 Веселин Радков, превод от немски

Karl May
Halbblut [= Der schwarze Mustang], 1887

Източник: <http://bezmonitor.com>

(Band 38)
Издателство „Отечество“ 1992 г., Том 9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1853>]